

Giới thiệu Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần

Tác giả Mặc Noãn Hề cho ra mắt tác phẩm Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần. Đây là quyển sách ngôn tình hiện đại thứ nhất sắt viết, từ lúc bắt đầu ngày đầu tiên liền viết vô cùng đau khổ, trước kia lúc đang nhìn người khác viết sách, sắt hoặc nhiều hoặc ít cũng trong lòng ới cái máng (lính: chê bai!) qua người khác tình tiết cũ rích, kịch tình cầu huyết, văn bút quá kém, nhưng là đến thời điểm ta tự viết, mới phát hiện viết truyện xuyên không hay thật không dễ dàng.

Trích đoạn truyện hay:

“Ta năm nay 18 tuổi, mới vừa tham gia xong thi vào trường cao đẳng, thư thông báo hẳn chưa tới một tuần thì sẽ từ trường học gửi tới, ngươi nhớ một tuần sau đi trường học cầm thư thông báo, ta thi đậu là đại học Yên Kinh, là tin tức chuyên nghiệp, sau này tốt nghiệp làm một phía sau màn* cũng tốt vô cùng.” Trong đầu thanh âm thấy kia Tô Y không phản ứng, liền hỏi “Ngươi không hiểu kỳ sao? Đại học Yên Kinh là cái dạng trường học gì, ngươi không muốn biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên Việt Hay Trùng Sinh?

Edit: LenNiNi [linhnaly1910]

“A... hừ...” Đầu đau nhói, làm cho Tô Y không tự chủ được để hừ ra âm thanh.

Mở mắt ra, nhìn một chút phòng ngủ xa lạ, “Đây là đâu a, ta không phải đã chết rồi sao?” Tô Y không tự chủ được thì thầm nói một mình.

“Ngươi tỉnh?” Một giọng nói trong đầu truyền ra.

“Ngươi? Là ai? Đây là địa phương nào?” Tô Y ở trong đầu dùng ý nghi hỏi. Ngược lại cũng không cảm thấy sợ, người đã chết còn có cái gì đáng sợ.

“Ta kêu Trình Tô Y, Tô trong mộc mạc, Y trong Y nhân, nơi này là nhà ta.”

Tô Y sững sờ một chút, “Ngươi cũng gọi Tô Y? Ta? ? ? ? ? Ta cũng gọi Tô Y, Bạch Tô Y! Trước đây còn là một mình tỉnh, ngươi biết không” Tôn Y thử dò xét hỏi.

“Không biết, ta không biết trong giới ngôi sao có người nào tên gọi Bạch Tô Y. Còn về sau, trong 12 năm cũng không thấy xuất hiện người nào tên gọi Bạch Tô Y” trong đầu thanh âm trả lời.

“Ta là từ 12 năm sau trở về, nhảy lầu tự sát. Không biết tại sao liền trở về bây giờ. Nhưng vẫn là không còn kịp nữa rồi, ta nếu lần nữa có thể sớm trở lại một tuần, là có thể đã thấy ba mẹ liễu, nhưng vẫn là về trễ.

Ta ngày hôm qua sau khi tỉnh lại, ba mẹ đã xử lý hậu sự xong rồi, vậy ta quay trở lại còn có ý nghĩa gì? Ta muốn trở lại lần nữa thời điểm tự sát, phát hiện ngươi, cho nên mới chờ cùng ngươi chào hỏi.” Thanh âm kia trầm thấp nói.

“Đầu làm sao lại đau như vậy, ngươi đã làm gì?” Tô Y theo bản năng hỏi.(.,•___•,,)

“Không có gì, ta chẳng qua là mở ra hơi ga!”=v=

Tô Y trong nháy mắt liền cả người xuất mồ hôi lạnh, giùng giàng bỏ dậy, sau đó lão đảo nghiêng ngã mở cửa sổ ra, Tô Y không nhịn được nói “Tại sao không quý trùng sinh mạng như vậy, lão Thiên cho ngươi cơ hội sống lại một lần nữa, tại sao không quý trọng? Ngươi cũng không vì cha mẹ ngươi lo nghĩ sao? ngươi là sự tiếp nối sinh mạng của bọn họ sao a!”

“Ta không biết còn sống còn có ý nghĩa gì, không có bạn bè, không có người yêu, ở trong hai năm cuối cùng, trừ mỗi một tháng ngân hàng đúng giờ gửi vào tin tức thông báo, điện thoại di động tôi cũng chưa có qua một lần

vang lên nữa. Tôi bị toàn thế giới từ bỏ, còn sống còn có ý nghĩa gì?

Trên cái thế giới này chỉ có ba mẹ là yêu thương ta, nhưng là ta hay là về trễ, chậm!” Trong đầu thanh âm kêu khóc.

(lính: thật ra tui còn khổ hơn chị này, bị cản trở ngôn ngữ đi học thầy cô bảo phát ngôn thì nói, hông thì ôm đi động chơi với truyện thôi chứ chả ai hiểu ta nói gì TTTT ở đây khổ quá, có ai đang học ở phúc kiến lâu lâu lại tám với ta đi hông mai một tui nữa với trung việt chắc die)

Trong lúc nhất thời Tô Y cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ nhẹ giọng thở dài một cái, nói ra tiếng : Đứa nhỏ ngốc! Đúng vậy, đứa nhỏ ngốc, mình cùng Trình Tô Y đều là đứa nhỏ ngốc.

Trong đầu thanh âm thật giống như ổn định một chút rồi ưu tư, tiếp tục nói “Nói sau, chúng ta bây giờ lại là cái tình huống này! là người tới sau, ta liền không không chế được thân thể mình.

Ta có thể cảm giác được, ý thức ta càng ngày càng yếu, ta sẽ biến mất. Nếu người đã đến trước, vậy người liền còn sống đi, tránh cho lãng phí cái này cái xác, hơn nữa, ta không xấu xí, thật! Ta vừa mới 18 tuổi, người hẳn là kiếm được món hời lớn rồi.

Không biết chờ sau khi ta biến mất, người có thể hay không có trí nhớ của ta, cho nên thừa dịp bây giờ ta còn có thời gian, nói với người về tình huống hiện tại của ta đi. Dù sao người mở ra cửa sổ, hẳn sẽ không sao, đi trước đem hơi ga đóng lại đi.”

Tô Y lại lao đảo nghiêng ngã đi phòng bếp đóng lại hơi ga. Sau đó trở về phòng ngủ nằm xuống, đầu không có đau như vậy nữa, xem ra mình tỉnh lại vẫn còn tương đối kịp thời, không có gây thành đại họa.

“Ta năm nay 18 tuổi, mới vừa tham gia xong thi vào trường cao đẳng, thư thông báo hẳn chưa tới một tuần thì sẽ từ trường học gửi tới, người nhớ một tuần sau đi trường học cầm thư thông báo, ta thi đậu là đại học Yên Kinh, là tin tức chuyên nghiệp, sau này tốt nghiệp làm một phía sau màn* cũng tốt vô cùng.” Trong đầu thanh âm thấy kia Tô Y không phản ứng, liền hỏi “Người không hiểu kỳ sao? Đại học Yên Kinh là cái dạng trường học gì, người

không muốn biết sao?”

*sau màn ở đây là hậu trường(?)

Tô Y sững sờ một chút, cười một cái nói: “Xem ra trường học cũng không tệ lắm, nếu không người sẽ không hỏi như vậy.”

Thanh âm kia qua một hồi lâu mới lên tiếng “Là một hiếu học giáo*, trường học ở thủ đô —— Yên kinh, đại học đệ nhất cả nước văn khoa*, ở toàn thế giới cũng là hạng thứ hai trường học.

*người hiếu học

* môn khoa học và xã hội gộp lại ^^ kinh khủng lắm ta dò tề môn này @~@ bởi đó giờ có ở đây đâu à biết!

Chẳng qua là... Người tới trường học sau không nên có ý muốn cùng Trần Chí Lâm nói yêu thương, hẳn chính là một phượng hoàng nam. Cũng không cần cùng Lữ Bình làm bạn, ta chính là bị hai người bọn họ phá hủy.

Còn nữa, tiền bảo hiểm sau khi ba mẹ ta xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, ta cảm thấy ít nhất có 100 vạn*, người nhất định phải tự mình đi công ty bảo hiểm lãnh. Ta không muốn cho chú thư viết ủy thác, hẳn chính là một tên lừa gạt, người không nên bị lừa, những thứ kia tiền bảo hiểm đủ người ung dung qua biết bao năm.

*tiền trung là nhân dân tệ: chia nguyên (chục), thiên (ngàn),万(vạn),50 nguyên = 174 000 vnd.

100nguyên=148 000 vậy nếu không phải ta tính sai hẳn 100 vạn là gấp 100 lần nguyên vậy bằng 10 triệu [?] (_ _ III) rất rồi quá ta xin bỏ qua

Bất kể như thế nào, ta tổng hy vọng thân thể của ta có thể được sống thoải mái. Người cũng không nên nghĩ báo thù cho ta làm gì, ta không cần, cách xa bọn họ, trải qua một cuộc sống ung dung của bản thân là được rồi.

Ta muốn người phải thông minh hơn ta, ta năm đó thật là ngu, bị chú lừa đi hết tiền bảo hiểm lẫn nhà cửa ba mẹ để lại, lại bị bạn thân cùng người yêu dùng làm con khi đùa bỡn 10 năm, a a, bọn họ bắt đầu tiếp cận ta là vì cha mẹ ta lưu lại căn nhà này, sau đó là vì trong trò chơi địa vị, chỉ như vậy cùng ta diễn kịch 10 năm.

Ta biết mình rất ngu, nhưng là, là ta không biết nên làm thế nào, không có ai dạy ta phải làm thế nào! Ta cũng không muốn... Ta... Ta!”

Tô Y cảm thấy trực giác không đúng, vội vàng hỏi “Người thế nào? Người không có sao chứ?” Lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trong đầu một trận đau nhói.”Dựa vào ——” chỉ mắng một chữ, Tô Y liền lâm vào hôn mê.

Trong đầu là nhiều đoạn phim quay chậm đang cùng dung hợp cùng trí nhớ của Tô Y, đây là? Đây là phần trí nhớ thuộc về cô bé cũng tên là Tô Y kia.

Tô Y bình tĩnh lại, nhận lấy trí nhớ của cô bé.

Ngày dần dần tới xuống, Tô Y mở mắt ra, nhìn đồng

Linh: (_ _) tui chém là đa số nên có ai không hài lòng xin nhẹ đập bàn phím góp ý ! đến đây là hoàn chương 1 @~@ đã cố hết sức cầu góp ý cầu chỉ dẫn ạ

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Thư Thông Báo Đến

Edit: LenNiNi

Tổ Y ở trên mạng âm nhạc tra được cái thế giới này so sánh cùng cái thế giới kia của mình, vẫn tương còn đối đơn điệu, phong cách cũng tương đối đơn điệu. Nhìn tới nơi này, Tổ Y không khỏi có chút bận tâm, mình ở cái thế giới kia đã từng làm những bài hát thế kia, ở nơi này cũng sẽ có người thích không? Đến lúc đó bán không được, dù sao mình cũng chưa thể thu vào!

Tính, xe tới trước núi tắt có đường, đến lúc đó rồi hãy nói, ghé góp, đến lúc đó tự viết vở kịch bán đi. Chẳng qua là, đó cũng không phải là sở trường của mình, hơn nữa mình viết kịch của trên tivi của thế giới kia, luôn là có chút chột dạ.

Không phải của mình thì mãi mãi cũng không phải là của mình, dù là ở cái thế giới xa lạ này trong không người nào biết đến, nhưng mà Tổ Y vẫn cảm thấy hụt hơi (không đủ tự tin) a!

Thời gian bất tri bất giác trôi qua một tuần, nguyên chủ giao phó hôm nay mình đi lấy thư thông báo.

Tổ Y giấy chứng nhận của nguyên chủ cũng mang theo, định lấy được thư thông báo sau đó liền đi ngay đến công ty bảo hiểm. Nếu lấy xong tiền bảo hiểm, mình liền có thể trực tiếp đi Yên kinh. Nếu là không xong, vậy cũng chỉ có thể lảng tránh chú nguyên chủ mấy ngày.

Đón chiếc xe đi đến trường học, theo như trí nhớ đi tới phòng làm việc chủ nhiệm lớp. Gõ cửa một cái, “Mời vào” bên trong có âm thanh người truyền đến.

Tổ Y đẩy cửa đi vào, nhìn về phía chủ nhiệm lớp trong triws nhớ của nguyên chủ, đây là một người phụ nữ trung niên để cho người nhìn một cái liền sinh lòng hảo cảm.

Chỉ thấy kia chủ nhiệm lớp ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn về phía Tổ Y. Tổ Y mới phản ứng được, mình đổi kiểu tóc, chủ nhiệm lớp khẳng định không nhận ra được đây là nguyên chủ.

“Lão sư hảo, em là Trình Tổ Y, em là tới xem một chút thư thông báo đại học có đến hay không ạ?” Tổ Y nhanh chóng, vội vàng hành lễ nói.

*phía trên để người đàn bà trung niên ta sửa là phụ nữ cho hợp cảnh, còn việc trung quốc gọi thầy cô là lão sư, đoạn trên lại dịch ra thầy, nên ta đổi thành cô cho ứng sung hô.

“Nga, Tổ Y a! Ngồi, ngồi! em thay đổi như vậy nhìn tốt biết bao a, nên như vậy mới giống cô gái nhỏ, đổi một kiểu tóc đổi một tâm tình, em sau này cuộc sống còn dài đâu, lên đại học liền là bắt đầu mới thôi, em phải thấy ra điểm a!”

Sau này a, đừng phải chuyện không biết làm thế nào hãy gọi điện thoại cho cô, cô không dám nói có thể giúp em, nhưng là một chút đề nghị vẫn là có thể nói cho em.

Đưa bé ngoan, lên đại học tiền có hay không a, không có cô liền giúp người xin giúp vay tiền học a!”

Chủ nhiệm lớp vừa lên tiếng chính là chuỗi dài quan tâm. Xem ra cũng đã biết chuyện cha mẹ của Trình Tổ Y rồi.

“Tạ ơn lão sư, em biết, em cũng có tiền, ba mẹ em điều đã chuẩn bị xong tiền em lên học đại học rồi ạ. Cô yên tâm đi, có chuyện em nhất định sẽ gọi điện thoại cho cô!” Tổ Y là hốc mắt có chút ướt át, nguyên chủ làm sao liền không cảm giác được trên cái thế giới này áp áp đâu.

“Vậy thì tốt, tới, đây là thư thông báo của em, thi rất tốt, thi đậu đại học Yên Kinh nha! em chọn chuyên ngành không tệ, hơn nữa cái này chuyên ngành em chọn sau này ra trường cũng dễ dàng tìm việc.

Đến trường học học tập cho giỏi, lên đại học chính là cô gái lớn rồi, sau này một người tự mình lo lấy, phương diện sinh hoạt nhất định phải chiều cố kỹ lưỡng mình, có chuyện liền gọi điện thoại cho cô, biết không!”

Chủ nhiệm lớp đem thư thông báo đưa cho Tổ Y. Tổ Y vội vàng hành lễ, luôn miệng vừa nói tạ ơn lão sư!

Từ trường học đi ra, Tổ Y trực tiếp đón xe đi công ty bảo hiểm. Đến công ty bảo hiểm hỏi một chút ý kiến mới biết, nguyên lai tiền bảo hiểm cha mẹ Trình Tổ Y lại có 400 vạn! Cha mẹ nguyên chủ đều là quản lý công ty xuyên quốc gia [chém đại], ban đầu mua bảo hiểm với số tiền lớn, khó trách chú của nguyên chủ cảm xong tiền người một nhà liền biến mất.

400 vạn ở cái thế giới này cùng thế giới kia của mình bằng 4000 vạn xong hết rồi, ở Yên kinh đều có thể mua một bộ biệt thự. Khó trách nguyên chủ nói đủ cho mình ung dung sa hoa (sa hoa phung phí) thật lâu.

Mà nguyên chủ cho đây 100 vạn tiền bảo hiểm cho là! nghĩ tới đây, Tổ Y không khỏi thầm hận chú của nguyên chủ, ban đầu cầm bao nhiêu tiền như vậy, dù là để lại nguyên chủ 50 vạn, cuộc sống Trình Tổ Y cũng không đến nỗi khổ cực như vậy.

Chương 3: Chương 2.2

Người làm thủ tục nói, muốn làm thủ tục nhanh nhất thì cũng phải ngày mốt mới có thể làm, đề nghị Tô Y đi làm một tấm thẻ ngân hàng, đến lúc đó trực tiếp tới làm thủ tục.

Tô Y đi ra cửa ở công ty bảo hiểm bên cạnh ngân hàng. Sáu đó cô đón xe đi tới cửa hàng tổng hợp, ngày mốt có thể lấy được tiền bảo hiểm rồi, vậy thì cô có thể trực tiếp đi Yên Kinh. Bây giờ đi tới cửa hàng tổng hợp mua một số thứ cần thiết cho lên đại học, sau hai ngày có thể thu dọn đồ đạc để đi.

Tô Y suy nghĩ đến liền bật cười, Từ 29 tuổi xuống còn 18 tuổi, cô đúng là kiếm lớn! Suy nghĩ một chút, cô có thể cảm nhận được cuộc sống đến trường một lần nữa, Tô Y rất là mong đợi.

Chuông điện thoại lại vang lên, Tô Y thờ dãi một cái. Cô thật sự không muốn gia thiệp cùng với chú của nguyên chủ, bởi vì cô sẽ không nhận được mà mắng chửi lên, Tô Y hít sâu hai cái rồi mới bắt điện thoại.

“Tô Y, cháu trở về lúc nào vậy, không phải bảo cháu trở về liền phải gọi cho chú sao? Làm sao lại không gọi cho chú?” Bên kia điện thoại có một giọng nam vội vàng hỏi.

Tô Y hít sâu một hơi: “Chú khỏe, cháu vừa mới tới nhà, còn chưa thu dọn đồ đạc đâu. Vhasu định dọn xong đồ đạc thì gọi cho chú.”

“Như vậy sao, trở về là tốt, vậy ngày mai cháu đưa thư ủy thác cho chú, chú đi đến công ty bảo hiểm để làm tiếp chuyện cho cháu.” Bên kia điện thoại liền nói.

“Chú, ách... Chú, sáng sớm ngày mai cháu còn phải tới trường học, ngày mốt đi, nếu không thì ba giờ chiều mai cũng được.” Tô Y thiếu chút nữa không nhận được mà mắng lên.

“Được rồi, vậy chiều mai ba giờ chú tới nhà cháu, đến lúc đó cháu đừng đi đâu lung tung, nhớ ở nhà.” Người bên kia điện thoại vừa nói, trong giọng nói không giấu được ý vui sướng, bên này cũng có thể nghe được.

Trước hết cho ông hưng phấn một đêm! Tô Y hận hận nghĩ. Xem ra sáng sớm ngày mai phải đem hành lý đi tới công ty bảo hiểm, đến lúc đó xong việc liền đi tới sân bay.

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng, Tô Y kéo một rương hành lý thật to đi tới công ty bảo

hiểm.

Vừa vào phòng khách công ty bảo hiểm, nhân viên làm việc ngày đó liền nhìn thấy Tô Y, vội vàng đi tới nói: “Trình tiểu thư, mời đi bên này.”

Sau đó lại nói tiếp: “Ngày hôm qua có người tới hỏi số tiền bồi thường của Trình tiên sinh và Trình thái thái, chúng tôi nói nhất định phải có thư ủy quyền của Trình tiểu thư. Trình tiểu thư, bên cô không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, đó là chú của tôi, ông ấy sợ tôi không biết phải làm thủ tục như thế nào cho nên tới hỏi một chút.” Tô Y cười nói.

Khó trách tới qua lại gọi cho cô, hóa ra là ngày hôm qua tới đây, không có được câu trả lời liền gấp gáp.

“Không có việc gì là tốt, Trình tiểu thư yên tâm, đối với tài liệu của khách hàng, chúng tôi đều cẩn thận bảo mật, nếu như không có thư ủy thác của cô, chúng tôi nhất định sẽ không nói bất cứ điều gì cả.” Người kia cười nói.

Người này là một người hiểu chuyện, nhìn thấu mọi việc âm không nói ra. Lại có thể giữ mặt mũi cho khách hàng, là một nhân tài.

“Trình tiểu thư, cô nhìn một chút, nếu không có chuyện gì thì kí tên vào tập văn kiện này, sau đó chúng tôi liền có thể chuyển khoản cho cô.”

Tô Y nhìn văn kiện một chút, sau đó ký tên. Lại có một nhân viên đi cùng cô tới ngân hàng chuyển khoản. chờ số tiền đó được chuyển xong, Tô Y liền đón xe trực tiếp tới sân bay.

Cho đến khi mua xong vé máy bay tới Yên Kinh vào buổi chiều, lúc này Tô Y mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô vội vàng vàng rời đi như vậy, nói cho cùng cũng là vì không muốn cùng chú của nguyên chủ này ra xung đột. Nếu như là nguyên chủ, chắc cô ấy

cũng chọn cách rời xa nơi này đi tới Yến Kinh.

Đó là một cô gái hiền lành, nhất định cô ấy sẽ không nghĩ đến việc chú của mình lừa cô bao nhiêu tiền.

ở trong trí nhớ của nguyên chủ, vẫn cho là nhiều nhất chú của cô sẽ cầm 100 vạn tiền bảo hiểm. có lẽ bởi vì chú là người thân duy nhất trên đời này của cô, cho nên, dù nguyên chủ không thích chú của mình nhưng cũng không hận hẳn.

còn 40 phút nữa sẽ lên máy bay. Tổ Y suy nghĩ một chút, hay là tìm một nơi gọi

điện cho chú của nguyên chủ.

“chú, cháu là Tổ Y, buổi sáng sau khi làm xong chuyện ở trường học liền trực tiếp đi tới công ti bảo hiểm xem một chút, công ti bảo hiểm bảo là người có giấy chứng nhận thì có thể làm thủ tục, hơn nữa làm cũng rất rõ ràng. Cháu nhìn thấy không có việc gì nên trực tiếp làm theo.” Tổ Y nói ở trong điện thoại.

“Cái gì, cháu...Cháu nói cháu trực tiếp làm theo? Bao nhiêu tiền? Đứa nhỏ này, sao cháu không nói với ta, nếu bị lừa thì phải làm sao? Lá gan cháu sao lại lớn như vậy?” Người bên kia điện thoại rõ ràng thẹn quá hóa giận nói.

“Có 50 vạn, đủ cho học phí và sinh hoạt 4 năm đại học của cháu, hơn nữa đến lúc tốt nghiệp đại học trong thời gian tìm việc làm cũng đủ để sinh hoạt, chú không cần lo lắng. Tiền này cháu sẽ không phung phí, cũng sẽ không cho ai mượn, chú, chú cứ yên tâm đi.” Tổ Y xấu lòng nói.

Tôi yên tâm đại gia cô, sẽ không phung phí, sẽ không cho ai mượn, đây là không để cho tôi mở miệng mượn tiền thì có, một năm học phí chỉ có hơn 3 vạn không tới 4 vạn, cô đã có 50 vạn. Cô ăn vàng sống sao? Chú của nguyên chủ thiếu chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài.

“Như vậy sao, vậy giờ cháu đang ở đâu?” Thanh âm bên kia điện thoại đè nén tức giận nói.

“Chú, cháu ở sân bay, hôm nay cháu muốn đi Yến Kinh, muốn xem địa phương mà cháu sẽ học, có thể rèn luyện mình một chút. Trước kia ba cháu thường nói, năm đó ông ấy đi học đại học vừa học vừa kiếm tiền nuôi ông ấy và chú, một bên đi học, cháu là con gái của ba, chú là em trai của ba, chúng ta là người thân của nhau, chú và ba có thể làm được thì cháu cũng có thể làm được!!!” Tổ Y cười đều giả nói.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nén giận nói: “Vậy cháu ở bên ngoài phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, mọi việc phải cẩn thận, trên người có bao nhiêu tiền không thể để người khác biết, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho chú.”

“Được, cháu biết,. Hẹn gặp lại, chú!”

Tổ Y cúp điện thoại, sau đó thở dài một hơi.

A,a... Người thân! Thật đúng là châm chọc! Người thân

chính là cầm của cháu gái ruột 400 vạn, sau đó người một nhà biến mất không dấu vết, đây chính là người thân!

Bây giờ Tổ Y nói chỉ có 50 vạn tiền bảo hiểm, hi vọng chú của nguyên chủ có thể ngừng lại. Dù sao thì sau này cô cũng sẽ không liên lạc với người được gọi là người thân này.

Tổ Y quay đầu nhìn đại sảnh sân bay, sau đó từng bước đi vào cửa sân bay.

Hẹn gặp lại, Hà thành.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đại Tiên

Lên máy bay,cô cẩn thận xem lại trí nhớ của chủ nhân trước, đặc biệt là những trí nhớ có liên quan tới số tiền trò chơi hai năm kia. Trước đây,những trò chơi mà cô coi đều là vớ vẩn*, các loại trò chơi đều được mọi người yêu thích, nhưng đều là những trò có điều kiện cần bàn, vẫn chưa từng nghe qua toàn bộ tin tức của trò chơi.

*nguyên văn:网虫 vớ vẩn là sâu mạng hay nghiện mạng

Hơn nữa bởi vì là ngôi sao, bình thường công việc điều là bận rộn, không có nhiều thời gian chơi trò chơi nhiều lắm. Bây giờ thì tốt hơn rồi, mặc dù thể giờ này không khác với thể giới của cô lắm, một số thứ không bằng thể giới của cô. Nhưng mà khoa học kĩ thuật của thể giới này tiến bộ hơn thể giới kia, hai năm sau lại có toàn bộ tin tức về sự ra đời của các trò chơi!

Mặc dù còn phải chờ hai năm nữa nhưng mà cũng không ảnh hưởng tới những điều mà cô muốn biết.

Cô có thể dựa vào trí nhớ của nguyên chủ mà ghi xuống một ít trò chơi trước thời hạn, tránh cho đến lúc trò chơi xuất hiện thì cô lại quên sạch.

Hơn nữa dựa theo vào trí nhớ của cô, trò chơi của 10 năm sau cũng còn chưa sáng tạo ra, mà nhà phân phối trò chơi thăm dò cũng có 1/3 trong đó, điều đó cho thấy, dị vực là một điều có đặc tính cao trong trò chơi. Đến lúc đó nếu cô không tìm được việc làm thì làm một nhà thiết kế trò chơi cũng là một lựa chọn tốt!

Đang tập trung suy nghĩ miên man, máy bay liền đáp xuống sân bay Yến Kinh. Cô không quen thuộc cái thể giới này lắm cho nên không dám chạy lung tung, không thể làm gì khác hơn là đi mua bản đồ ở đây. Phía trên có hướng dẫn chỉ đại học Yến Kinh ở gần đây, rồi còn có quán rượu gì đó. Lại dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, cô chọn một quán rượu bốn sao, sau đó đón taxi đi tới đó.

Mặc dù bây giờ có tiền, nhưng nếu có thể tiết kiệm thì vẫn nên tiết kiệm, cô âm thầm nói.

Nếu có người biết suy nghĩ của cô, nhất định sẽ cho cô một ánh mắt hung hãn.

Học sinh ra khỏi nhà muốn tiết kiệm mà ở quán rượu bốn sao sao? Vậy các danh nhân thành công sao lại phải ở bốn sao, sao lại không ở quán rượu năm sao đi! Có thể vì trước kia cô là ngôi sao được yêu thích, khi đi ra khỏi nhà đều ở trong quán rượu năm sao, mà trong suy nghĩ của cô, ở quán rượu bốn sao đó chính là tiết kiệm rồi.

Sau khi tới chỗ ở, điều cô làm đầu tiên đó là xem lại bản đồ của Yến Kinh. Bây giờ, đầu tiên là phải mua nhà, mà 400 vạn, đủ để cô trực tiếp mua một cái biệt thự lớn. Vận khí tốt, nói không chừng có thể mua được nhà lầu đời sau của Lầu Vương! Mà không phải giống như đời trước của cô.

“Quyết định, ngày mai sẽ đi mua nhà.” Cô nắm chặt tay.

Ngày thứ hai, đầu tiên cô đi mua điện thoại di động thông minh cho mình, có thể gọi điện thoại, lại có thể dùng máy vi tính. Vô cùng thuận lợi. Buổi chiều cô đi tìm tài liệu, vừa đi vừa tìm những khu chung cư hoàng kim.

Nhưng mà, để cho cô thất vọng đó là, những chung cư hoàng kim trong trí nhớ còn chưa làm ra, đang trong quá trình xây dựng.

Nhưng mà, một năm sau, giá phòng ở Yến Kinh một năm lên ba bốn lần, thậm chí còn cao hơn, hơn nữa ở trong trí nhớ của nguyên chủ cũng chưa từng hạ giá xuống bao giờ. Nếu năm nay không mua phòng, sang năm 400 vạn cũng chỉ đủ để mua một căn hộ bình thường cấp 3.

Làm cô cảm thấy rất thiệt thòi, vốn là bây giờ có thể mua một biệt thự lớn, một năm sau lại chỉ có thể mua một căn hộ nhỏ cấp 3, đúng là rất thiệt thòi mà.

Đi quan sát đến cuối cùng còn hai cái khu chung cư, nhưng lại chưa tìm được căn phòng nào ưng ý cả, làm cho cô cảm thấy rất thất vọng.

Người ở Minh cảng thông báo là muốn bán một cao ốc, cô thấy cao ốc muốn bán đều mở cửa liền thờ phào nhẹ nhõm, hoàn hảo là ở trạng thái buồn bán, nếu nơi này cũng không mở cửa thì sau này rất khó tìm được một căn hộ hoàng kim như vậy. Hơn nữa, đến lúc đó số tiền nhỏ này của cô cũng không mua nổi nhà ở đây.

Đi vào bên trong cao ốc, bên trong rất yên lặng, chỉ có một khách hàng, không đúng nếu tính cả cô nữa thì là hai người.

“Tiểu thư, chào cô, xin hỏi cô muốn xem nhà hay cửa hàng? là muốn mua nhà lầu hay biệt thự? Trước hết tôi giới thiệu cho cô một số hạng mục.” Một vị nhân viên thấy cô, liền đi về phía cô cười nói.

“Không cần giới thiệu, tôi nhìn một cái là được. Tôi muốn xem các ngôi nhà, có thể thấy bài trí trong phòng sao? Muốn thấy biệt thự hoặc cao ốc bây giờ đều được sao?” Cô vừa nói, vừa cầm cuốn sách vẽ cấu trúc ngôi nhà xem.

“Đều có thể xem, hơn nữa chúng tôi đóng tiền phòng sau tết nguyên đán, bây giờ tiểu thư chọn phòng xong thì chưa tới mấy tháng nữa liền nhận được chìa khóa. Hơn nữa, chúng tôi có một nhóm biệt thự đến tháng sau liền có thể ở. Nếu như cô chọn biệt thự thì tháng sau có thể sửa sang lại rồi.”

Nhân viên tiếp thị nói tiếp: “Nhưng mà, tiểu thư, cô đã trưởng thành sao? Mua phòng thì phải có giấy chứng nhận, nếu mà muốn mua phòng theo như ý thì phải có công việc ổn định. Nếu không ngân hàng sẽ không phê duyệt cho vay tiền.”

“Trưởng thành, năm nay tôi vừa thi đậu đại học Yến Kinh, cha mẹ tôi muốn cho tôi mua phòng ở gần Yến Kinh, bọn họ muốn có thể sang thăm tôi bất cứ lúc nào. Cho nên để tôi sang đây xem trước một chút.” Cô mỉm cười trả lời.

“Vốn là tôi muốn xem ở gần đại học Yến Kinh có ngôi nhà nào muốn bán không, nhưng đi qua đây thấy nơi này mở cửa, tôi liền vào xem một chút.” Cô tình rui nói tiếp.

“Thật là may là cô không đi, ở bên kia hiện tại cũng không khai thác chung cư, chỉ có một mảnh đất vừa mới bán đi, muốn ở được thì cũng phải đợi một năm sau nữa.” Nhân viên cao ốc cười nói.

Trong lòng cô thật vui mừng, may mà đi tới bên này trước, nếu không lại mất công đi một chuyến. Năm đó nguyên chủ chỉ biết đi làm, hơn nữa cũng không cần mua phòng, căn bản cũng không có chú ý tới các tin tức của các khu chung cư.

Cũng là mấy năm sau đó, ở trong trò chơi nhìn người ta nói chuyện mới biết được, hôm nay đi xem những chung cư được xem là hoàng kim, khu vực xung quanh tốt, hoàn cảnh tốt, tính an toàn cũng cao, dù là sau thì có tiền cũng không mua được những ngôi nhà sang trọng này.

Bởi vì những người ở trong khu này căn bản cũng không bán nhà đi, đều để ở. Chờ đến sang năm, cho dù có người muốn bán nhà thì cô muốn mua cũng không mua được.

Đến cuối năm, cái tiểu khu này sẽ ở giữa hai bên lão thành khu, sẽ bị chính phủ qui hoạch thành khu trung tâm mua bán.

Mà những người trong tiểu khu này, bên trái là trung tâm mua bán, bên phải là một khu công xã, nói cách khác, bên trong tiểu khu chính là một cái công viên.

Đến lúc đó, con đường được sửa, phương tiện xung quanh cũng thay đổi toàn bộ. Giá phòng ở đây cũng tăng cao, cho nên, cô quyết định bất cứ giá nào, hôm nay nhất định cô phải mua được một phòng ở đây. Có điều cô không biết là, sau một năm, giá của một phòng ở đây gấp 10 lần hiện tại.

“Vậy trước tiên cô đưa tôi đi xem các phòng ở đây đi.” Cô nói với người nhân viên.

“Được, Tiểu thư, cô họ gì ạ? Tôi họ Lý, cô kêu tôi là Tiểu Lý là được rồi.”

Nhân viên thấy cô có ý muốn mua phòng nên thái độ cũng trở nên thân thiết hơn.

“Tôi họ Trinh.”

“Bây giờ bên trong cũng có một người khách hàng đang xem phòng, cũng là học sinh của đại học Yến Kinh, nói không chừng chúng ta không thể xem được đâu.” Tiểu Lý nói xong thì đỏ mặt.

Tổ Y không khỏi cảm thấy kì quái, có khách xem phòng thì cô ta đỏ mặt cái quái gì nhỉ. Đi khoảng tầm 3 phút, vừa mới vào thang lầu liền nghe được tiếng nhân viên cao ốc đang giới thiệu bố cục căn nhà. Chân Tiểu Lý không khỏi bước nhanh hơn, làm cho cô cảm thấy kì quái đi theo.

Vừa mới vào cửa, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quay đầu về phía cửa. Nhìn bóng lưng người đàn ông, trong lòng cô chỉ có một câu: “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử đời vô song”. nhìn kĩ lại, nguyên chủ biết người này.

Lâm Tử Mặc - hội trưởng hội sinh viên của đại học Yến Kinh. Là người nổi danh của đại học Yến Kinh, người ta gọi anh là Lâm đại tiên.

linh: beta tới đây mới hiểu tên chương :v bà chị gặp học trưởng có biệt hiệu đại tiên =v=

Điều gọi là đại tiên, là thần lớn, dù học chuyên bên khoa học kĩ thuật, nhưng mà trên nhiều phương diện khác hẳn cũng đều rất giỏi, sự tồn tại của hắn giống như thần vậy.

Mà gọi hắn là đại trịch tiên còn bởi vì có một nguyên nhân khác, bởi vì quanh năm hắn đều mặc áo sơ mi trắng, dáng người lại thanh nhã tuấn dật, đôi mắt phượng trên khuôn mặt không làm cho hắn có chút nữ tính nào mà còn tăng thêm sự dịu dàng cho hắn, mười phần tiên khí, cho nên mọi người đều ngầm gọi hắn là đại tiên

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Lâm Đại Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mua Phòng

Nhìn về phía Lâm Tử Mặc gật đầu một cái, cô liền quay đầu nhìn xung quanh phòng. Tiểu Lý rốt cuộc cũng nhớ lại trách nhiệm của mình, đỏ mặt đối với Tổ Y nói: “Trinh tiểu thư, phòng này là loại phòng 120 mét vuông, đây là loại thang máy nhỏ nhất của chúng tôi, đối diện là đại mô hình 220 mét vuông, cô có muốn nhìn một chút không?”

“Vậy thì tới đối diện xem một chút đi.” Tổ Y nói.

“Được, Trinh tiểu thư, mời đi bên này.” Tiểu lý dẫn Tổ Y đi thẳng tới phòng đối diện.

Trước kia Tổ Y ở một mình tại biệt thự, nhà 120 mét vuông thật sự không làm cho cô hài lòng, bởi vì căn bản nó không đủ để cô dùng.

Cô muốn có cả phòng thể dục, một phòng đàn, một phòng thu âm, một cái thư phòng và phòng ngủ. Như vậy, ít nhất cần có 5 căn phòng, căn phòng 220 mét vuông còn có vẻ chật chội.

Hơn nữa sau này còn phải sửa sang căn phòng nữa. Tiểu Lý còn nói người trong cảng mình loan là tiểu khu sang trọng nhất Yến Kinh, có thể Tô Y cảm thấy nếu để cô thiết kế thì căn phòng này còn đẹp hơn nhiều.

“Không phải là tháng sau có thể đến ở được sao? Cô dẫn tôi đi xem một chút đi.” Tô Y nói với Tiểu Lý.

“Được, Trình tiểu thư, tháng sau là có thể vào ở trong biệt thự, đó là biệt thự có tầm mắt nhìn thấy quang cảnh tốt nhất, chính là mấy cái biệt thự bên kia hồ, phong cảnh ở đó đặc biệt tốt. Buổi sáng có thể chạy thể dục ven hồ, hơn nữa xung quanh có 4 biệt thự ở bên cạnh hồ Minh Nhạn đang xây dựng có thể ngắm nhìn.

Hai biệt thự phía đông là của lão Tổng chúng tôi lưu lại cho mình, nói cách khác chỉ bán hai hộ ở phía tây, Trình tiểu thư cứ nhìn là thích, có thể cùng người nhà thương lượng với nhau, vội vàng quyết định.

Bởi vì chúng tôi muốn tuần tới mới chính thức khai trương, giá hai ngày chỉ vì muốn thử buôn bán xem sao.

Sau khi khai trương, phòng mới tốt như vậy nhất định sẽ được bán đi rất nhanh. Đến lúc đó, nếu muốn tìm được căn hộ tốt như vậy là rất khó!

Thật, hai căn biệt thự kia rất tốt, nhất định cô sẽ thích, hơn nữa còn là phòng mới. Trình tiểu thư có thể sửa sang phòng thành phong cách mà cô thích, không cần phải giống với những căn hộ ở đây, mỗi nhà sửa sang đều giống nhau.”

Tiểu Lý ở bên cạnh nói với Tô Y. Mấu chốt là cho dù sửa sang căn phòng này thì Tô Y cũng coi thường a, Tô Y âm thầm mắng trong lòng.

“Cùng Đưa tôi đi xem biệt thự một chút đi.” Lâm Từ Mặc phía đối diện nói với người nhân viên tiếp đãi hân.

Tô Y nhìn Lâm Từ Mặc một cách kì quái, có thể mua được biệt thự thì tại sao còn ở trong căn hộ nhỏ nhìn lâu như vậy chứ? Tiểu Lý đỏ mặt nói với Lâm Từ Mặc: “Lâm tiên sinh, Trình tiểu thư cũng là học sinh của đại học Yến Kinh, năm nay mới vừa thi đậu, nếu là hai người đều mua phòng ở đây thì sau này hai người sẽ là hàng xóm của nhau rồi.”

“Vậy nếu chúng tôi mua phòng một lần thì sao? Có được giảm giá không?” Tô Y vừa đi vừa hỏi.

“A? Bây giờ mua phòng đã được giảm bớt còn 98%, nếu trả tiền một lần thì còn 96%.” Nhân viên tiếp đãi Lâm Từ Mặc trả lời.

“Vậy nếu là trả tiền mặt một lần? Ưu đãi bao nhiêu?” Tô Y hỏi tiếp.

Tiểu Lý và nhân viên tiếp đãi Lâm Từ Mặc liếc nhìn nhau, ngay cả Lâm Từ Mặc cũng nhìn Tô Y một cái. Đại khái là không nghĩ tới cô gái nhỏ nhắn này lại có khí phách như vậy, không cần cùng người nhà thương lượng mà có thể trực tiếp quyết định mua phòng ở nơi nào, mua nhà chứ không phải mua củ cải trắng a, như vậy cha mẹ rất là cưng chiều cô gái này nha.

“Nếu như theo Trình tiểu thư nói, thấp nhất là 95%, nhiều hơn nữa chúng tôi không có quyền hạn tự quyết định.” Tiểu Lý bình thản nói. Mấy người ngồi xe xem quang cảnh tiểu khu, chỉ mấy phút đã đến khu biệt thự. Tô Y nói với Tiểu Lý: “Trực tiếp đưa tôi đi xem hai nơi mà cô nói đi, tôi muốn đi xem một chút.”

“Cùng nhau đi.” Lâm Từ Mặc cũng nói đi.

Tô Y quay đầu nhìn Lâm Từ Mặc một cái, cuối cùng cũng không nói gì. Nếu như hài lòng với ngôi nhà này, làm hàng xóm thì làm hàng xóm đi. Dù sao cô không có quyền yêu cầu người khác không được mua nhà nơi này.

Hơn nữa đứa trẻ này cũng rất đáng hoàng, ở trong trí nhớ của nguyên chủ, ấn tượng đối với Lâm từ Mặc cũng không tệ. Chỉ cần không phải là loại người làm bậy ở bên ngoài, lại thường xuyên ở nhà yên lặng, đối với Tô Y mà nói thì đó là hàng xóm tốt nhất Trung Quốc.

Xuống xe, Tô Y liền bị cảnh đẹp nơi này hấp dẫn, song lướt lần tần trên mặt hồ, xung quanh có một cái đình nghỉ mát, hai bên bờ hồ trồng các loại cây xanh, mà hai ngôi biệt thự là ở giữa.

Tô Y thích lắm, quay đầu lại hỏi Tiểu Lý: “Diện tích biệt thự này lớn bao nhiêu, giá cả như thế nào?”

Lâm từ Mặc không nói gì, cũng nhìn về phía Tiểu Lý. Nhìn dáng dấp có vẻ cũng vừa ý nơi này.

“Bây giờ giá của hai ngắm cảnh biệt thự quang cảnh tốt này, mỗi bên hơn hai tấn tổng gần 420 mét vuông, mà bây giờ giá của mỗi nơi chỉ cần 300 vạn, nhà để xe và sân biệt thự không lấy tiền, trực tiếp đưa cho chủ hộ. Nếu Trình tiểu thư và Lâm tiên sinh đều mua trả một lần, giảm còn 95% thì chỉ còn 285 vạn.” Tiểu Lý trả lời.

Đáng giá. Trong lòng Tô Y yên lặng nói, cô ở thế giới kia, đừng nói là biệt thự, là cầm tiền cũng mua không được.

Nhưng mà Tô Y không biết là, một năm sau này, biệt thự ở tiểu khu này còn tăng giá lên gấp 10 lần cũng không ai chịu bán đi, chớ nói chi là giá của hai bộ hồ biệt thự.

“Lâm sư huynh, anh thấy thế nào? Đối với nơi này có hài lòng không?” Tô Y quay đầu hỏi Lâm Từ Mặc, nếu như hân cũng hài lòng, có thể mua một lần, có thể tiết kiệm được hơn 3 vạn, đó là tiền sinh sống một năm của cô.

“Chúng ta đi xem phía trước của biệt thự như thế nào rồi mới quyết định đi.” Lâm Từ Mặc nhìn Tổ Y một cái.

Đời trước Tổ Y sống ba mươi mấy năm, chuyện gì cô cũng đưa cho trợ lý đi làm, cô thì cái gì cũng không hiểu, chỉ biết ca hát và diễn xuất, sống một cuộc sống như thế.

Đại khái Lâm Từ Mặc cũng nhìn ra cô gái này không hiểu chuyện mua nhà là như thế nào a. chỉ nhìn quang cảnh bên ngoài, không xem nhà, mở miệng liền muốn quyết định luôn. Lâm Từ Mặc tính toán làm cho Tổ Y cũng bình tĩnh lại.

Mấy người đi vào biệt thự, sân rất lớn, nơi để xe cũng rộng. Sau khi vào phòng khách cũng rất lớn, cửa sổ cũng cao, nơi thông gió đều tốt. Máu chốt là rất nhiều phòng, lầu một có ba căn phòng nhỏ, lầu hai có ba căn phòng lớn một căn phòng nhỏ, một nửa lầu ba là sân thượng, một nửa còn lại là một căn phòng lớn.

Trong lòng Tổ Y bắt đầu có ý định: lầu một hai căn phòng nhỏ sẽ gộp thành một căn phòng lớn để làm phòng thu âm, căn phòng nhỏ còn lại để đồ lặt vặt. Lầu 2 một cái là phòng khách, một cái là thư phòng, còn dư lại một phòng to và một phòng nhỏ thì đã thông hai phòng làm phòng ngủ cho cô. (lính: chị này phá gia chi nữ =)))

Gian phòng ở lầu 3 kia quá to, để làm phòng thể dục. Phòng bếp cũng rất lớn, phòng vệ sinh cũng đủ dùng. Như vậy là vừa vặn.

Hơn nữa bên ngoài lầu 3 còn có sân thượng, sau này có thể tạo một cái vườn hoa nhỏ, thêm một bộ bàn ghế, đến lúc đó có thể ở chỗ này uống cà phê, viết bài hát, một môi thì có thể ngắm cảnh ở hồ.

Nhưng mà vẫn phải làm cho sân thượng có một phòng thủy tinh cho cá ở tương đối sạch sẽ, thật sự là rất hài lòng. Tổ Y đang suy nghĩ đến dáng vẻ sửa chữa căn nhà xong, nơi này nhìn một chút, nơi đó xem một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thiết Kế

edit: huyền songg

beta: LenNiNi

“Cô thấy sao? Như thế nào, có muốn cùng người nhà thương lượng mua bán lại một chút không? Nếu quyết định mua, chúng ta có thể cùng mua, hơn nữa tôi vẫn có thể tìm người, đại khái có thể ưu đãi giảm giá thêm 3% nữa.” Lâm Từ Mặc vừa đi lên lầu vừa nói với Tổ Y.

“Mua! Nhà tôi, tôi muốn mua.”

Hai mắt Tổ Y tỏa sáng trả lời, Có thể giảm giá thêm 3%, đó là 9 vạn đó!

Lâm Từ Mặc nhìn Tổ Y một cái rồi nói tiếp: “Được, vậy bây giờ tôi gọi điện thoại, tốt nhất chúng ta nên mua ngay hôm nay, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Chờ Lâm Từ Mặc gọi điện thoại xong, mấy người quay trở về cao ốc lúc đầu. Sau đó chính là kí hợp đồng, Lâm Từ Mặc cẩn thận kiểm tra hợp đồng giúp Tổ Y rồi sau đó tỏ ý có thể kí tên với Tổ Y.

Kí xong hợp đồng, Tổ Y quẹt thẻ thanh toán tiền, sau đó chỉ chờ giấy tờ bất động sản đưa đến. Nhưng mà giấy tờ bất động sản lại phải cần có thời gian mới làm cho Tổ Y được! Mua nhà xong, trong lòng Tổ Y mới thả lỏng hoàn toàn.

“Hôm nay cảm ơn Lâm sư huynh đã giúp đỡ, lần sau sẽ mời Lâm sư huynh ăn cơm.” Tổ Y cười nói với Lâm Từ Mặc.

“Lâm Từ Mặc.” Lâm Từ Mặc đứng dậy.

“Cái gì?” Tổ Y ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía Lâm Từ Mặc.

Lâm Từ Mặc có thể hiểu được suy nghĩ trong mắt Tổ Y. sau đó tiếp tục nói: “Tôi nói gọi tôi là Lâm Từ Mặc, hiểu không? Để lại số điện thoại, nếu muốn sửa sang thì gọi cho tôi, tôi phối hợp sửa với em, như vậy thì sẽ không làm ồn ào tới nhau. Hơn nữa chắc em không phải là người Yên Kinh, đối với Yên Kinh chắc cũng không quen thuộc, đến lúc đi tìm công ty lắp ráp giúp đỡ lại bị lừa, đúng lúc tôi có quen một công ty lắp đặt thiết bị nội thất gia đình, danh tiếng cũng không tệ lắm, nếu cần tôi có thể liên lạc giúp em.”

“Được, tôi là Trình Tổ Y, sư huynh ghi lại số điện thoại tôi đi.”

Lâm Từ Mặc bất ngờ liếc nhìn Tổ Y một cái, tự giới thiệu mình, chứng minh người này có lòng tự tin rất lớn, hoặc là người này nhất định có danh tiếng. Nhưng mà nhìn thế nào cũng cảm thấy cô bé này không phải thuộc hai trường hợp trên.

“Lâm sư huynh, tôi muốn tự mình thiết kế, sau đó anh có thể giúp tôi tìm người sửa sang lại chút được không?”

“Cô còn có thể tự mình thiết kế? Đương nhiên là có thể.” Tổ Y làm cho Lâm Từ Mặc rất ngoài ý muốn, Dù cho nhìn như thế nào thì cũng cảm thấy Tổ Y không giống người có thể thiết kế nội thất được.

Tổ Y vui mừng, cô từng học thiết kế, trước kia lại thường xuyên tiếp xúc với những nhà thiết kế nổi tiếng. Mà những nhà thiết kế đó có tầm mắt cao hơn người bình thường rất nhiều, sửa sang trong nhà đều tự mình thiết kế, sau đó mới đi tìm công ti lắp đặt thiết bị.

Tổ Y nhớ có một lần đem nhà của mình giả bộ vẽ thành nhà của những người đã tu thành tiên nhân, đi vào bên trong cứ như đi vào rừng rậm nguyên thủy vậy.

Cô vẽ vì thích chơi, cũng từng học qua thiết kế một chút, đương nhiên biết vẽ thiết kế của biệt thự. Hơn nữa sửa sang lại cũng không tệ lắm, cảnh tượng sáng ngời, trong người cảm thấy thoải mái hẳn.

Sau khi tạm biệt Lâm Từ Mặc, Tổ Y trở lại khách sạn, bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống đại học của mình. Nhà đã mua xong, chẳng qua là quãng đường đi học có chút xa, ra khỏi tiểu khu thì cần phải đi qua 10 khu chung cư, hơn nữa còn phải đi bộ 15 phút nữa. Quá xa, hay là phải mua chiếc xe để khỏi phải đi bộ nhỉ? Hay là hỏi Lâm Từ Mặc một chút, học ở nơi nào thì lấy được bằng lái nhanh nhất, đầu tiên phải lấy được bằng lái rồi nói sau.

“Này, Lâm sư huynh, chào anh, tôi muốn thi bằng lái, anh có biết nơi nào có thể lấy bằng lái nhanh không?” Tổ Y gọi điện thoại cho Lâm Từ Mặc.

“Tôi sẽ gửi cho cô một cái địa chỉ, ngày mai cô đi qua đó xem một chút đi. Bây giờ cô đang ở đâu?” Bên kia, Lâm Từ Mặc vừa uống cà phê vừa hỏi Tổ Y.

“Tôi đang ở khách sạn gần trường học, đại khái là ở gần trường đi, sao vậy?” Tổ Y trả lời.

“Khách sạn nào?” Lâm Từ Mặc hỏi tiếp.

“Khái lai đại quán rượu*.” Tổ Y trả lời, không giải thích được.

*hẳn là tên một nhà trọ lớn?

“Ngày mai tới đại học Yến Kinh đi, ở tận cùng bên trong có một quán rượu Yến Kinh, là của nhà trường ưu đãi cho học sinh ở xa dùng. Hoàn cảnh quán rượu này cũng không tệ, cũng rất an toàn. Cô là học sinh mới, đã có thư thông báo trúng tuyển, hẳn là rất tiện nghi, ở đến lúc tựu trường cũng không tốn bao nhiêu tiền.” Lâm Từ Mặc ngoài miệng vừa nói, trong lòng lại mắng cô: Thật đúng là không cẩn thận, ngay cả quán rượu ở trường được in trên thư thông báo mà cũng không thấy.

“Được, tốt quá, cảm ơn Lâm sư huynh, vậy ngày mai tôi đi qua xem một chút. Lâm sư huynh, có thể hai ngày tới tôi sẽ vẽ được bản thiết kế, có muốn tôi thiết kế giúp huynh một chút không?”

Tổ Y suy nghĩ cô đã nợ nhân tình của Lâm Từ Mặc mấy lần, nếu không thì thiết kế giúp biệt thự của anh ấy, coi như trả nợ ân tình cho anh ấy.

“Được, tôi thích đơn giản một chút, không thích quá nổi trội.” Lâm từ Mặc như có như không trả lời.

“Được, Lâm sư huynh, tôi đã biết. Khi nào vẽ xong tôi sẽ liên lạc với huynh, hơn nữa sau này tìm công ty thiết bị còn làm phiền anh giúp đỡ.” Tổ Y cảm kích nói.

“Không cần khách khí, là chuyện thuận tiện thôi.” Lâm từ Mặc thật đúng là không để trong lòng.

“Vậy Lâm sư huynh, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Lâm Từ Mặc buông ly cà phê xuống, lắc đầu cười một tiếng.

Ngày thứ hai, Tổ Y trực tiếp trả phòng để chuyển đến quán rượu đại học Yến Kinh. Nguyên chủ cần học 4 năm, lại không biết bên trong trường học có quán rượu. Đến quán rượu Yến Kinh nhìn một chút, hoàn cảnh đúng là không tệ. Hơn nữa đã có thư thông báo trúng tuyển, phí thu lệ chỉ bằng số tiền cô ở bên ngoài một ngày, thật là quá tốt.

Buổi chiều cô theo địa chỉ Lâm Từ Mặc gửi tới, đi ghi danh, sau đó nói chuyện với huấn luyện viên về chuyện luyện xe, sau đó trở lại quán rượu.

Mấy ngày kế tiếp, Tổ Y không ra khỏi cửa, đầu tiên thiết kế ngôi(phòng) nhà (ô)cho Lâm Từ Mặc.

Thông qua sự quan sát của Tổ Y đối với Lâm Từ Mặc, lấy màu trắng là màu chủ đạo, chỉ đơn giản phác họa thêm một chút màu xám tro cùng với trang sức xung quanh, toàn bộ thiết kế có vẻ hiện đại, đơn giản mà hào phóng, lại thiết kế một chút ngăn cách tinh xảo, toàn bộ ngôi nhà nhìn đơn giản mà không trống trải, để người nhìn một cái liền cảm thấy vui vẻ.

Tiếp theo lại vẽ xong thiết kế ba tầng của mình, thiết kế theo kiểu Châu Âu, nhìn sáng ngời mà trang trọng, khí thế lớn vô cùng. Mà sân thượng ở lầu ba

lại bị Tổ Y thiết kế thành một căn phòng thủy tinh, nhìn lại có cảm giác giống như phòng trồng rau*, càng xem lại càng làm cho Tổ Y hài lòng.

*ở đây nói đến nhà kính trồng thực vật.

Nhìn đồng hồ, không phải quá muộn, vẫn chưa tới 11 giờ. Tổ y gọi cho Lâm Từ Mặc.

“Lâm sư huynh, chào anh, tôi đã vẽ bản thiết kế xong rồi, bây giờ anh có muốn xem một chút không? Nếu có gì không hài lòng, ngày mai tôi có thể sửa lại. ngày mốt thì phải đi học bằng lái xe, tôi sợ đến lúc đó không có thời gian thiết kế lại giúp anh được.”

“Nhanh như vậy sao? Vậy cô gửi qua điện thoại đi động cho tôi đi.” Lâm Từ Mặc trầm mặt một chút rồi nói.

Chờ sau khi Lâm Từ Mặc nhìn thấy bản thiết kế không khỏi ngồi ngay ngắn lại, không nghĩ tới cô bé này sẽ cho mình một sự ngạc nhiên và vui mừng như vậy.

“Cô đã thiết kế của mình rồi chứ? Có thể gửi qua cho tôi xem một chút không?”

Tổ Y gửi bản thiết kế của mình qua cho Lâm Từ Mặc.

“Trong quán rượu cũng có thể gửi phát, bây giờ cô có thể gửi bản thiết kế qua cho tôi, nhìn qua điện thoại không được rõ lắm.” Lâm từ Mặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Lâm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Kinh Sợ

Editor: Huyền Songg

Beta: LenNiNi

Chờ Tổ Y gửi bản thiết kế qua, khoảng 5 phút sau, Lâm Từ Mặc liền gọi điện thoại lại cho cô.

“Thiết kế rất tốt, rất đẹp, tôi rất thích! Nhưng mà tôi muốn sửa lại một vài chỗ giống cô, cô có để ý không?” Lâm Từ Mặc cười hỏi Tổ Y.

“Anh cũng thích bản thiết kế của tôi sao? Nếu anh thích bản đó thì tôi thiết kế lại một bản khác là được rồi!“. Tổ Y nói thẳng.

Giống của tôi, thì tôi sẽ thiết kế lại cái khác, đây mà là không để ý thì là gì! Lâm Từ Mặc cũng hết ý kiến, cô bé này cự tuyệt người khác cũng thật là quá thẳng thắn đi.

“Tôi rất thích bản thiết kế mà em thiết kế cho tôi. Cám ơn em, Trình sư muội!“ Lâm Từ Mặc trầm mặt một lúc rồi nói.

Trình sư muội! Sư muội!!! Đây là lần đầu tiên Lâm Từ Mặc kêu tên cô: Trình sư muội! Cảm giác rất khó nói, thật khó chịu, điều này làm cho Tổ Y theo nản nặng nghĩ đến một vở kịch trên ti vi. Tiểu sư muội ~:lol:

“Trình sư muội, xin yên tâm, tôi sẽ không truyền bản thiết kế này ra ngoài, hơn nữa đảm bảo công ty sửa chữa cũng sẽ không truyền ra ngoài!“. Lâm Từ Mặc thấy Tổ Y im lặng không nói liền nói tiếp.

“Thật ra thì cũng không cần bảo mật, bản thiết kế nếu có thể bán ra tiền cũng tốt.“. Tổ Y không để ý nói.

“Nhưng mà tôi giống em, không thích nhà người khác giống nhà của tôi.“. Ngay sau đó Lâm Từ Mặc liền nói.

Dựa vào, hẳn chắc chắn là có ý chặn cô, Tổ Y bị nghẹn nửa ngày không nói được gì.

“A a, hơn nữa em muốn bán bản thiết kế thì có thể vẽ thêm mấy tờ, không cần tốt như vậy, đến lúc đó tôi có thể giúp em liên lạc với khách hàng“.

Lâm Từ Mặc nói tiếp: “Em vẽ hai bản thiết kế này rất tốt, tôi sợ bán đi thì trong mắt mọi người em sẽ thành nhà thiết kế nổi tiếng, bây giờ em vẫn là học sinh, quá nổi trội thì không tốt lắm”

Trong lòng Tổ Y lộ bộ một cái, khinh thường, cô không chú ý tới điểm này.

“Em không cần phải lo lắng quá, chuyện này tôi sẽ giữ bí mật giúp em, hơn nữa bên công ty lắp đặt thiết bị cũng vậy. Em không cần khẩn trương, sẽ không có ai biết đây là phòng em vẽ. Sau này em chú ý một chút là được.”

Im lặng một lát, Tổ Y mới trả lời một câu: “Cám ơn, Lâm sư huynh. “Em định sau khi nhận phòng liền sửa lại sao?” Lâm Từ Mặc lại hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn sửa chữa sớm một chút.” Tâm tình Tô Y có chút sụt giảm.

“Tốt lắm, gần đây tôi có thể nói công ty lắp đặt thiết bị, chờ đến lúc nhận được phòng thì có thể trực tiếp sửa lại. Bên em những thiết bị lắp ráp có cần nhờ công ty lắp đặt thiết bị mua không? Chờ đến lúc sửa xong hoàn toàn thì trực tiếp tính tiền với họ là được.” Lâm Tử Mặc thấy Tô Y có chút phiền muộn liền đổi đề tài.

“Được, vậy thì làm phiền Lâm sư huynh rồi, thế thì giao cho công ty lắp ráp thiết bị đi. Đến lúc đó nói giá tiền cho tôi là được rồi. Cảm ơn Lâm sư huynh, trẻ lắm rồi, ngủ ngon!” Nói xong Tô Y liền cúp điện thoại. Lâm Tử Mặc lắc đầu một cái, cô bé này thật sự làm anh rất ngạc nhiên. Nhưng mà rốt cuộc cô có lai lịch như thế nào? Bản thiết kế rất tốt, có thể đuổi kịp nhà thiết kế thế giới, lại mơ hồ như vậy, may là đụng phải anh, nếu là bị người khác phát hiện, cô có muốn khiêm tốn cũng không được.

Lại nhìn bản thiết kế biệt thự của Tô Y một chút, Lâm Tử Mặc càng xem càng cảm thấy thích. Ừ! Lầu một nối thông hai phòng lớn với nhau, vừa là phòng đàn vừa là phòng thu âm. Phòng thu âm? Đây là cái quái gì vậy? Phòng đàn cũng được đi, lại còn muốn cả phòng thu âm. Chẳng lẽ đối với âm nhạc thì cô cũng rất chuyên nghiệp? Căn phòng lớn nhất lầu 3 là phòng thể dục và phòng kính. Xem ra cần xem thêm tài liệu về dụng cụ cách âm nữa. Nhiều phòng như vậy nhưng lại chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, xem ra sau này bên kia cũng chỉ ở có một mình thôi.

Tô Y nằm lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được, một bên trầm hận chính mình vô tình, một bên lại cảm thán vận khí của mình quá tốt, bởi vì biết trước được, tạm thời Lâm Tử Mặc sẽ không bán đứng cô. Sau này nhất định phải cẩn thận, cần phải khiêm tốn thêm một chút nữa. Nếu Tô Y biết được chỉ nhờ vào một bản thiết kế mà thiếu chút nữa Lâm Tử Mặc đã đoán được gần hết gốc gác của cô thì nhất định cô sẽ càng không ngủ được.

Thời gian kế tiếp, một bên Tô Y học lái xe, một bên tiếp thu kiến thức ở thế giới này. Lại giành thời gian đem những việc sau 2 năm trở lại đây liên quan tới dị vực* ghi xuống một vài thứ, cô không dám ghi chép vào điện thoại vì sợ có người nhìn thấy. Chẳng qua là viết vào một cái máy tính xách tay, sau đó đem máy tính xách tay để vào học dưới cùng của rương hành lý, lúc này cô mới cảm thấy an tâm một chút. Vốn là Tô Y biết lái xe cho nên việc lấy bằng lái cũng không khó, chỉ mất 20 ngày liền lấy được bằng lái. Buổi tối, Tô Y nằm trên giường suy nghĩ một số chuyện. Hiện tại đã là cuối tháng 8, ngày mai là có thể nhận được biệt thự. Chỉ cần 2 tháng là có thể sửa xong. Đến lúc đó mua đồ dùng trong nhà, đến ngày tựu trường thì có thể vào ở.

*như đã giải thích trước: nước ngoài, người ngoại quốc! nghĩa tương đương dị giới là thế giới khác ^^

Đến thế giới này đã hơn 1 tháng, mặc dù Tô Y đang nỗ lực dung nhập vào thế giới này nhưng Tô Y vẫn cảm thấy cô và thế giới này không hợp nhau. Tô Y cảm thấy rất tịch mịch, đây là một loại tịch mịch sâu trong linh hồn. Như là cho dù sáp nhập vào thế giới này thì cũng không thoát khỏi sự tịch mịch này.

Mà đối với nhà của nguyên chủ ở Hàng thành, Tô Y cảm thấy nơi đó là địa phương thuộc về Trình Tô Y thật sự và bố mẹ của cô ấy, cô chỉ là một người xâm nhập. Cho nên nơi đó không làm cho Tô Y cảm giác an toàn. Ngày mai là nhận được giấy tờ bất động sản, Tô Y cảm thấy rốt cuộc ở thế giới xa lạ này cuối cùng cũng có một nơi để cho tim cô cảm thấy an bình. Cho nên cả người liền buông lỏng rất nhiều, lại không có cảm giác sốt ruột, lo lắng như trước nữa.

Ngày thứ hai, Tô Y lấy được giấy tờ bất động sản. Sau đó cô cùng với Lâm Tử Mặc đi tới công ty lắp đặt thiết bị xác nhận một số chi tiết. Để lại một cái chìa khóa liền trở về quán rượu. Đến ngày 1 tháng 9, Tô Y muốn trực tiếp đi báo cáo trả phòng. Nhưng lại nhớ tới trong phòng này còn 3 người nữa, sáng sớm ngày mai mới có thể báo cáo. Lại tính hay là để chiều mai lại đi báo danh đi.

Nguyên chủ ở nơi đó 4 năm, Tô Y nhắm mắt lại cũng có thể tìm được đường cho nên không cần phải gấp gáp đi báo cáo ngay hôm nay. Buổi tối nằm trên giường, Tô Y cẩn thận suy nghĩ sau này làm sao sống chung với 3 người kia. Đặc biệt là Lữ Bình, đây là một cô gái tâm địa bất chính. Cô nhất định phải cẩn thận đề phòng cô ta, sau đó phải thay nguyên chủ tìm cơ hội thu thập cô ta một chút.

Thật ra thì từ trí nhớ của nguyên chủ thì thủ đoạn của Lữ Bình rất thấp, vô cùng ngây thơ. Có thể bởi vì tính cách nguyên chủ hướng nội, đơn thuần, căn bản cũng không biết người mà mình xem là bạn có bao nhiêu dối trá với cô. Mà 2 người khác ở trong nhà trọ chắc hẳn cũng cảm thấy nguyên chủ quá ngu xuẩn, là người không đỡ nổi một chiêu cho nên cũng đều lựa chọn làm như không thấy.

Thật ra thì cũng không trách người khác được, khi đó nguyên chủ không có cha mẹ, lại bị chú lừa. Lữ Bình lấy lòng, nguyên chủ giống như người chết đuối nắm được một cọc gỗ nổi* vậy, muốn nắm chắc phần hữu tình này. Ở dưới tình huống đó, cho dù là người khác chỉ điểm như thế nào đi nữa thì nguyên chủ cũng sẽ không tin.

*nghĩa tương tự chết đuối nắm được cộng rơm cứu mạng trong mấy truyện khác^^

Dưới tình huống này, hai cô gái trong nhà trọ kia cũng chỉ là coi thường nguyên chủ, nhưng cũng không tổn thương coi. Cho nên Tô Y cũng không có ấn tượng gì xấu với 2 người kia

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Gạt Bỏ

Đến buổi trưa, Tổ Y chọn đi chọn lại đến cuối cùng cũng vẫn mặc bộ áo lót màu trắng và một cái quần đùi ngắn. Nhìn về phía gương một cái, chỉ thấy ở trong gương là một cô gái xinh xắn, tóc uốn sóng ngang vai, đôi mắt lấp lánh như vì sao. Gương mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo, một đôi mắt to linh động, đôi chân dài thon thả làm người khác phải chú ý tới.

Tổ Y hài lòng gật đầu một cái, tuổi trẻ chính là tốt như vậy nha. Lúc này cô mới chậm rãi đi ra khỏi phòng, kéo rương hành lý thật to đi đến ban* tân văn học sinh mới để báo danh.

*ban ở đây giống khối học chuyên ngành ^^

Dọc theo đường đi, cô đã cự tuyệt rất nhiều vị học trưởng muốn vì cô mà dẫn đường! Thật là một chuyện cười, nhắm mắt lại cô cũng có thể đi thi cần bọn họ dẫn đường làm gì. Đừng tưởng là cô không biết là bọn họ muốn bắt chuyện làm quen với cô. Tao năm* ,những các người làm điều còn non nớt lắm. Tổ Y bĩu môi, trong lòng thầm đem bọn họ mắng tới câu huyết lâm đầu*.

*nguyên văn:騷年 qt ra tao niên, theo eit là tên của ai đó còn beta mình nghĩ là câu chửi khéo không rõ nghĩa nên mình giữ nguyên nha

* mắng đến không thể ngóc đầu lên?

Sau khi ghi báo danh xong, Tổ Y đi tới khu kí túc xá. Ba người kia chắc cũng đã tới rồi. được, vậy để cho cô đi tới xem cái cô Lữ Bình kia còn có thái độ gì.

Đến phòng 205, Tổ Y lười biếng gõ cửa một cái. Từ bên trong cửa mở ra một kẽ hở, cô gái mở cửa được gọi là Chu Thư Linh. Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, là người tương đối bất quái (nhiều chuyện hay bà tám), chuyện gì cũng không giấu trong bụng được.

“Xem ra mình là người cuối cùng đến đây. Chào mọi người, mình là Trình Tổ Y.” Tổ Y trực tiếp dùng rương hành lý để mở cửa phòng, sau đó chậm rãi nói.

“Mình tên là Chu Thư Linh, chào bạn.” Chu Thư Linh trực tiếp nhìn chằm chằm Tổ Y, ánh mắt cô ta tỏa sáng lấp lánh.

“Hoàng Thái Vi.” Người đang sửa soạn đồ trên giường đứng là Hoàng Thái Vi, cô ấy ngẩng đầu lên nói ra tên của mình.

“Chào bạn, mình tên là Lữ Bình. Ba chúng ta là người đến đầu tiên, vừa mới đem phòng trọ quét dọn xong. Bạn tới thật đúng lúc, giường của bạn mình đã quét dọn sơ qua, có thể trực tiếp sử dụng. Tổ Y, bạn có đáng đáp thật là xinh đẹp a! .”

Lữ Bình lập tức đứng lên. Nhìn Tổ Y, trong mắt không che giấu được sự hâm mộ và ghen tị.

Hoàng Thái Vi ngẩng đầu lên nhìn Lữ Bình một chút, Chu Thư Linh cũng hí mắt lại một cái.

A.Cái người Bạch Liên Hoa này lại giành công của cô. Nói một câu trực tiếp cho là cô ta (Lữ Bình) quét dọn, ý là hai người chúng tôi không giúp quét dọn gì hay sao?

Tổ Y đứng nơi đó, nghiêng đầu bĩu môi nhìn về phía Lữ Bình, nói: “Mình biết là mình đẹp, bạn không cần phải nói ra như vậy đâu. Thành thạo bạn nói dối còn có thể được tha thứ. Ừ. Bạn là người ở đâu? Giọng nói còn mang theo giọng địa phương vậy. Sau này chúng ta có thể trở thành nhà báo chuyên nghiệp, nói chuyện mang theo giọng địa phương như thế rất không tốt, sau này bạn nhớ luyện tập một chút đi.” Nói xong Tổ Y liền đi qua người của Lữ Bình đi về phía giường của mình.

“Xi.” Chu Thư Linh cười ra tiếng.“Thật xin lỗi, mình không phải là cố ý. Chẳng qua là Tổ Y nói chuyện rất buồn cười, ha ha! Không cần phải nói lời thành thật như vậy, ha ha. Thật xin lỗi, Lữ Bình, tớ không phải cười cậu, ha ha ha.” Chu Thư Linh xoa bụng nói.

Chân tay Lữ Bình luống cuống đứng ở đó, sắc mặt đỏ lên.

“Tớ chỉ hỏi bạn là người nơi nào thôi mà, tại sao bạn lại đỏ mặt vậy? Bạn nghĩ mình đang tán bạn à? Mình không có hứng thú đôi với con gái.” Tổ Y quay lại nói với Lữ Bình.

“Xi.” Lần này ngay cả Hoàng Thái Vi cũng bật cười, nói: “Ừ, chúng ta cũng biết bạn không phải đang tán Lữ Bình.”

Lữ Bình im lặng liếc mắt, ở trong trí nhớ của nguyên chủ, cái người tên Hoàng Thái Vi này thường làm mọi việc một mình. Cùng với ba người còn lại ở phòng trọ này cũng không đùa giỡn gì cả.

“Đúng vậy, Lữ Bình, bọn mình còn chưa biết bạn là người ở đâu? Bạn nói ra nghe một chút đi.” Chu Thư Linh cũng cười hí mắt lại phụ họa Tổ Y.

A, đây là cô ta chưa sợ thiên hạ không loạn . Tổ Y liếc mắt nhìn Chu Thư Linh ở trong bóng tối.

“Mình là người ngoài tỉnh.” Lữ Bình nhỏ giọng trả lời. Ở trong lòng cô ta đã sớm đem Tổ Y hung hăng mắng một trận. Vốn là thông qua mấy giờ cố gắng, Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh rất có hảo cảm đối với cô ta. Nhưng Tổ Y vừa mới đến lại chỉ dùng một câu nói lại để cho cô ta phải lâm vào tình cảnh khó khăn như vậy, hơn nữa còn làm cho cô ta đối lập với hai người đó.

“Thật sao, ở ngoài tỉnh sao, thật khó trách. Nhưng mà, bạn cũng không cần phải lo lắng, luyện nhiều một chút sẽ tốt thôi. Chỉ cần dám lớn tiếng nói chuyện ở tron đám người thì rất nhanh sẽ có thể trừ bỏ tật xấu khẩu âm ấy. Thật đó, từ trước tới giờ mình chưa bao giờ nói sai.” Tổ Y “tốt bụng” đưa ra

đề nghị cho Lữ Bình.

“Ừ, Tô Y nói đúng. Có giọng địa phương không cần sợ, chỉ sợ vì việc ấy mà không dám nói chuyện lớn tiếng, vậy thì không thể sửa lại được.” Chu Thư Linh cũng nói.

Thật là một người trợ lực tốt, tiểu cô nương Chu Thư Linh này chỉ cần không đem lửa bỏ cho cô thì cũng rất đáng yêu. Trong lòng Tô Y thầm khen ngợi Chu Thư Linh.

“Thật ra vị trí giường của mình cũng không tệ lắm, rất thông gió. Cảm ơn cậu nha Lữ Bình, vì đã quét dọn sạch sẽ cho mình như vậy.” Phòng trọ trong đại học Yên Kinh cũng khá lớn, cũng là kiểu giường trên giường nhưng mà ở phía dưới còn có một bàn đọc sách bên cạnh giường ngủ.

Toàn bộ nhà trọ nhìn cũng rất chỉnh tề, Tô Y khá hài lòng.

Chờ đến lúc dọn xong giường, đem mọi vật thu dọn xong, cũng đã tới hai giờ chiều. Tô Y cảm thấy nên ra ngoài để mua một số đồ. Bất kể sau này có như thế nào thì Tô Y vẫn muốn đem bài hát của mình sáng tác ra, đầu tiên là phải ghi ra toàn bộ bài hát.

Hơn nữa trong trí nhớ của nguyên chủ, ngày 15 tháng này, trường học sẽ tổ chức một buổi so tài ca hát, số tiền thưởng là 5000. Theo như kế hoạch của cô thì sắp tới cô sẽ không có tiền dùng, cho nên cô phải nghĩ ra biện pháp kiếm tiền, cũng không thể chỉ ngồi không ăn.

Toàn bộ đại học Yên Kinh có mấy chục nghìn học sinh, đến lúc ghi danh chắc chắn sẽ rất nhiều. Mà mỗi vòng sẽ có 2 thí sinh được đặc cách vào vòng trong. Đến lúc quyết đấu thì sẽ mời người của công ty ca nhạc làm ban giám khảo. Đây là một cơ hội tốt đối với Tô Y, Cô không biết cô hát ở thể giới này có được hay không nhưng mà chỉ cần vào được trận chung kết, để hát cho công ty ca nhạc nghe một chút liền biết.

“Ai, mình muốn đi ra ngoài mua một vài thứ, trong ba người có ai muốn đi chung không?” Cô sẽ không thừa nhận là cô có ý hỏi như vậy, Tô Y âm thầm nghĩ.

Cô mới vừa làm cho Lữ Bình mất mặt, bây giờ chắc chắn là cô ta không muốn đi. Mà Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh vừa mới tới Yên Kinh vào buổi sáng, rất nhiều đồ dùng còn chưa kịp mua, chắc chắn hai người họ sẽ muốn ra ngoài mua một chút đồ. Hừ. Trước hết để cho cô ta nếm thử một chút mùi vị của bị người khác gạt bỏ đi.

“Mình không đi, mình phải đi tìm một người bạn đồng hương, đã hẹn từ trước.” Lữ Bình nói.

Quả nhiên, không khác điều mà Tô Y đoán, Lữ Bình từ chối. Mà Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh có ý muốn ra ngoài mua một ít đồ dùng hàng ngày. Cho nên, cuối cùng vẫn giống như điều mà Tô Y nghĩ, ba người ra ngoài bỏ lại Lữ Bình một mình.

Ừ, không tệ, nếm được mùi vị của bị bỏ rơi. Phải biết là ở trong trí nhớ của nguyên chủ, không biết nguyên chủ bị Lữ Bình xa lánh bao nhiêu lần, chẳng qua là cô ấy ngu, không nhìn ra được thôi.

“Tô Y, bạn hát à?” Chu Thư Linh hí hóp mắt hỏi.

*"索伊, 你还会弹吉他啊?" 周舒玲眯了眯眼问道 câu này mình không hiểu lắm mấy đọc giả hộ với ạ

“Đúng vậy, mình đã học hát 13 năm, giống như một loại nhạc khí của mình vậy, hơn nữa hai năm gần đây mình đang thử. Lần này tới đây bởi vì mang quá nhiều đồ nên không thể mang theo đàn. Cái này không, mình làm xong liền muốn đi mua thật nhanh một cái.” Tô Y cười hí hóp trả lời.

Cái miệng rộng của Chu Thư Linh này rất dễ lợi dụng, vẫn có một chút tác dụng. Vốn là Tô Y cảm thấy cuộc thi có quá nhiều vòng rất phiền toái, sau khi tranh tài ít nhất là 10 ngày không thể rời trường học. Bởi vì đến lúc đó không biết mình sẽ ra sân lúc nào, nếu như bỏ lỡ việc tranh giải, vậy thì cô không thể kiếm tiền rồi. Ngay tại lúc Tô Y suy nghĩ làm sao để có một phương pháp tốt thì Chu Thư Linh liền toát ra

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chính Thức Tự Trường

”Người học âm nhạc nhiều năm như vậy a! Tô Y, đáng đáp của người đẹp như vậy, lại còn học âm nhạc, tại sao không đi thi nghệ sĩ chứ?” Chu Thư Linh quay đầu bình tĩnh nhìn Tô Y.

Trình Tô Y cô ấy lớn lên trông đẹp như vậy, nên đi học trường nghệ thuật tốt nhất Trung quốc —— học nghệ, cũng là trường nghệ thuật nổi danh thế

giới.

Mặc dù nghệ thuật trung đối với lớp văn hóa thành tích yêu cầu cũng rất cao. Bất quá, nếu Trình Tố Y có thể thi đậu đại học Yên Kinh, thành tích thi vào đại học kia nhất định cũng rất tốt. Hơn nữa với gương mặt này của Trình Tố Y, nhất định có thể thi đậu trường nghệ thuật trung.

Cho nên, Chu Thư Linh là đang tiếc nuôi thay Tố Y!

“Các cô không cảm thấy tôi nói chuyện quá ngượng người sao (không biết ăn nói) ? Dù cho tôi có thật sự muốn, lấy điều kiện gì vào làng giải trí ? Phải là tranh thủ từng phút toả sáng?! Tôi tự biết năng lực của mình, làm một phía hậu trường đã tốt rồi.”

Tố Y cười một tiếng, xem ra cái thế giới này địa vị của nghệ sĩ vẫn đủ cao, nếu không Chu Thư Linh sẽ không thay mình đáng tiếc. Tố Y âm thầm nghĩ.

“Vậy thật là quá đáng tiếc, lãng phí gương mặt này của người.” Hoàng Thái Vi cũng nhìn Tố Y nói.

“Sau này hai người có thể nhìn mỗi ngày a? Không tính là lãng phí!” Tố Y cười đều giả nói. “Nếu không hai người mỗi ngày cho ta mười đô, ta để cho các người nhìn đủ, như thế nào?” [lính: cướp nhà băng cho mau chị ạ]

“Ta bây giờ rút cuộc tin tưởng, người vào cái vòng kia* sẽ giống như theo thời gian tan của tuyết, ta chưa nghe nói qua bán mặt cho bạn cùng phòng nhìn đâu!”

*thường để nói vòng giải trí, nhưng tác giả để vậy nên mình dịch ra vậy.

Hoàng Thái Vi trực tiếp liếc Tố Y một cái. Tố Y phản bác nói: Tôi vốn ở cái vòng (giải trí) kia lăn lộn mười mấy năm, cho tới bây giờ không có bị lãng quên hay không nổi tiếng nữa đâu!

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Chu Thư Linh lại bổ sung một câu.

Tố Y nhìn Hoàng Thái Vi một chút, lại nhìn Chu Thư Linh một chút. Cố ý thờ dài một cái nói: “Các người giá hai con gấu nhỏ, thật không có cảm giác hài hước!” Nói xong còn làm bộ lắc đầu một cái.

Hoàng Thái Vi cùng Chu Thư Linh đều bị Tố Y làm cho ngượng không nói ra lời.

Đến tiệm nhạc cụ, Tố Y trực tiếp để cho nhân viên trong tiệm đem dụng cụ đàn trống đều lấy ra.

Đây là lần đầu tiên Tố Y đến cái thế giới này lựa chọn đàn, hơn nữa nửa tháng sau chính là cuộc so tài ca sĩ tại sân trường. Cho nên, Tố Y là gọi lên mười hai phân tinh thần chọn nhạc cụ.

Đầu tiên là quan sát mặt ngoài của nhạc cụ, phún tất. Lại lên tay thông qua vào tay xúc cảm, quan sát bên trong đàn, thế này mới chọn lựa mấy nhạc cụ.

Sau đó cẩn thận nghe kĩ âm sắc phát ra từ các bộ nhạc cụ, rồi mới lựa ra hai nhạc cụ cảm thấy ưng ý nhất.

Cuối cùng Tố Y ngồi ở trên ghế, đem hai cây đàn chia ra trình diễn phân giải cùng huyền cùng tảo huyền*. Thông qua cuộc so tài, rút cuộc chọn trong đó một cây đàn.

* Trình diễn phân giải cùng huyền cùng tảo huyền: Ý câu này muốn nói là Trình Tố Y đem hai cây đàn cùng một lúc diễn tấu để so sánh độ âm sắc và thanh âm xem cây nào tốt hơn thì sẽ chọn cây đó.

Ai ~ đáng tiếc a! Đàn tốt thật sự là quá khó tìm, không bằng cây đàn trước kia của cô dùng thuận tay a! Tố Y trong lòng thầm thở dài nói.

“Tiểu thư, cách người chọn đàn thật quá chuyên nghiệp, nhiều ban nhạc giỏi chơi đàn cũng không có cách chọn chuyên nghiệp như người đâu! Cây đàn này có giá 5500 nhân dân tệ, người có muốn bọc lại?” Điểm viên kia nói lời khen ngợi Tố Y.

“Đây cũng quá đắt đi! Một cây đàn liền 5500 nhân dân tệ, người đang gạt chúng ta phải không!” Chu Thư Linh trước kêu lên.

“Tiểu thư, đàn này thật không đắt, không tin, người hỏi bạn người, nàng là tay tổ! Hơn nữa nàng chọn cây đàn này mặc dù không phải là đắt tiền nhất trong tiệm chúng ta, nhưng lại là cái có cảm giác âm thanh tốt nhất, giá tiền này thật sự không mắc quá đâu!” Điểm viên kia mặt đầy ủy khuất nhìn về phía Chu Thư Linh.

“Người cho ta cái hộp đàn hợp với cái đàn này đi, thêm một chút nhỏ cơ phận, cũng cất vô đó cho ta !” Tố Y đem đàn đưa cho nhân viên trong tiệm.

“Thư Linh, cây đàn đáng cái giá này! Yên tâm đi!” Tố Y quay đầu nhìn Chu Thư Linh

“Đây là khoe giàu, trần trường khoe giàu!” Chu Thư Linh ói cái máng nói

Chờ mấy người mua đồ xong, cũng đã đến thời gian ăn cơm tối.

“Chúng ta ăn cơm tối xong rồi trở về, hay là trở về tìm Lữ Bình cùng nhau ăn cơm chứ ?” Tố Y vừa đi vừa hỏi.

“Com nước xong trở về đi, Lữ Bình không phải cùng đồng hương ước hẹn sao. Chúng ta trở về nàng cũng không nhất định sẽ cùng chúng ta ăn com chung.” Hoàng Thái Vi trả lời.

Tổ Y nhìn Hoàng Thái Vi một cái, xem ra Hoàng Thái Vi đối với Lữ Bình cảm thấy cũng không được khá lắm a!

Thật ra thì mọi người cũng không phải người ngu, Lữ Bình thấy Tổ Y nói câu nói đầu tiên cũng đã đem Hoàng Thái Vi cùng Chu Thư Linh đắc tội. Cho nên, mặc dù chào sáng sớm, nhưng vẫn là uống phí khí lực!

“Đúng vậy, vậy chúng ta liền com nước xong trở về đi.” Chu Thư Linh cũng nói

Sau khi trở lại nhà trọ, mọi người đi dạo một buổi chiều, cũng đều cảm thấy mệt mỏi, vội vàng rửa mặt xong liền lên giường nghỉ ngơi.

Sáng sớm, Tổ Y liền bị tiếng huyền não bên ngoài đánh thức, xem ra đã có không ít học sinh rời giường. Thật lâu cũng không có cảm thụ qua sân trường sinh sống, Tổ Y nghe đã lâu tiếng huyền não, thích ý hé mắt.

Nhìn đồng hồ, đã 6 giờ rưỡi, Tổ Y hay là chuẩn bị đứng lên chạy bộ sáng sớm. Đời này, mình nhất định phải bảo dưỡng thân thể thật tốt. Cho nên, không thể thiếu rèn luyện mỗi ngày được.

Cuộc sống đại học của Tổ Y chỉ như vậy kéo ra màn che.

Ban tân văn lần đầu tiên ban hội, Tổ Y vẫn là rất mong đợi. Đến phòng học, Tổ Y cùng Hoàng Thái Vi ngồi cùng nhau, mà Chu Thư Linh thì lựa chọn ngồi trước mặt Tổ Y. Lữ Bình thì ngồi chung cùng nữ sinh khác.

Tổ Y thấy Chu Thư Linh quay đầu về Lữ Bình liếc mắt, không khỏi cười ra tiếng. Cô nương này cũng thật là đáng yêu đi! Mặc dù bất quá một chút, nhưng vẫn là người rất trực tiếp.

Tổ Y không phải là một người có tâm cơ, cho nên đối với hai mặt ba đao người là không được rõ lắm. Hay là cùng người bộc bạch trực tiếp gia thiệp!

“Người đang cười cái gì?” Hoàng Thái Vi nghiêng đầu tò mò nhìn Tổ Y. Mà Chu Thư Linh cũng mặt đầy tò mò quay đầu nhìn Tổ Y.

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy mới vừa rồi Thư Linh đối với Lữ Bình liếc mắt, thật là đáng yêu!” Tổ Y cười trả lời.

Hoàng Thái Vi cũng nhếch lên khóe miệng, xem ra cũng là tương đối đồng ý Chu Thư Linh cái liếc mắt đó.

“Vốn chính là sao, cùng đi đến, ba người chúng ta ngồi ở bên đây, nàng lại ngồi cùng người khác. Không biết còn tưởng rằng mấy người chúng ta gạt bỏ nàng đâu!” Chu Thư Linh thở phì phò lại hướng Lữ Bình liếc mắt

8 giờ, một người đàn ông trung niên mang mắt kiếng đứng lúc đi vào phòng học.

“Ta họ Lưu, gọi là Lưu Nhất Xuyên, là chủ nhiệm lớp của các ngươi, đây là điện thoại của ta. Các ngươi sau này có chuyện gì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho ta.” Chủ nhiệm lớp đầu tiên là ở trên bảng đen viết tên của mình và số điện thoại, tiếp theo để cho mọi người tự giới thiệu về mình, nói là để cho mọi người làm quen nhau.

“Ta tên Vương Vũ Phi, Vũ trong Vũ Trụ, Phi là bay” Người đầu tiên giới thiệu về mình là một nam sinh.

“Ta tên Tạ Khả, Tạ là cảm ơn, Khả chính là đáng yêu” Tiếp theo là một nữ sinh.

“Ta tên Chu Thư Linh, Thư là thoải mái, Thư Linh là linh” Chu Thư Linh hi hi ha ha tự giới thiệu mình

Rất nhanh liền đến phiên Trình Tổ Y, “Ta là Trình Tổ Y, tao nhã như Tổ, Y người như y!”

Trình Tổ Y quan sát một chút, cả lớp có 25 người, mà chỉ có 7 nữ sinh. Tổ Y bày tỏ rất hài lòng. Người ít, cho thấy quan hệ giữa người với người sẽ đơn giản a, Tổ Y sợ nhất phiền toái.

Chờ sau khi mọi người biết nhau xong, chủ nhiệm lớp lại chỉ nhận một lớp trưởng, một người làm ủy viên học tập, sau đó liền tuyên bố mọi người có thể tự do hoạt động.

Tổ Y đối với khoa trường lớp này thật hài lòng, đơn giản trực tiếp, không kéo cù cưa kéo

Mấy ngày kế tiếp, Tổ Y trừ giờ học mỗi ngày, không phải theo Hoàng Thái Vi cùng Chu Thư Linh đi dạo phố, chính là tìm một xó xỉnh, chơi đờn. Thịnh thoảng còn giành thời gian đi biệt thự bên kia nhìn một chút tiến trình sửa chữa.

Mà Lữ Bình cũng giống như quên mất mấy ngày trước không vui, cố gắng muốn hòa hợp cùng các nàng, Tổ Y cũng không nữa cố ý nhắm vào nàng.

Cuộc sống còn dài, không phải sao!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 10: Danh Ngạch*

*(số người hay số điểm danh)

Ở trong không khí như vậy, Tô Y cảm thấy mình đúng thật là một cô gái 18 tuổi, kiếp trước xa xôi chỉ như là một giấc mơ.

Chu Thư Linh cái loa lớn này cũng không để cho Tô Y thất vọng. Bây giờ toàn bộ học sinh ban tân văn đều biết, hoa khôi mới nhậm chức của ngành —— Trình Tô Y, đã học hết 13 năm âm nhạc.

Không chỉ sở hữu ngoại hình xinh đẹp, hơn nữa còn có tài năng thiên phú, không thi đấu trường nghệ thuật Yên Kinh, là bởi vì cô không muốn làm mình tỉnh, chỉ muốn là phía hậu trường.

Xinh đẹp khiêm tốn lại có tài năng a! Chu Thư Linh cũng sắp đem Tô Y thổi phồng lên tận trời!

Mà ở trên bục chủ trì lễ hội, Lưu Nhất Xuyên trực tiếp tuyên bố: "Trường học chúng ta muốn cử hành cuộc so tài ca sĩ sân trường, tiền thưởng hạng nhất là 5000 nhân dân tệ. Thời gian tranh giải bắt đầu từ ngày 15 tháng này. Ai muốn dự thì ngay hôm nay có thể cùng thầy ghi danh, thời hạn ghi danh (báo danh) là đến hết 8 giờ tối ngày 14. Hơn nữa mỗi người đều có thể trực tiếp đề cử một người vào danh sách đề cử, các em có muốn đề cử người nào không?"

"Có a, Lưu lão sư, em đề cử Tô Y! cô ấy hát rất hay!" Chu Thư Linh trực tiếp ở phía dưới hô lên.

"em cũng đề cử Trình Tô Y!" Đây là Hoàng Thái Vi..

"Thầy, chúng em cũng đề cử Trình Tô Y, dù sao trừ Trình Tô Y, lớp chúng ta cũng không cũng không có người nào nữa." không biết là nam sinh nào ở phía sau vừa nói.

"Được, Trình Tô Y, mọi người đều đề cử em, em có ý kiến gì không? Nếu không có ý kiến, vậy thầy liền đem tên em báo lên trên." Lưu Nhất Xuyên nhìn về phía Tô Y "Tuy nhiên, sau khi báo tên lên, em còn phải cùng những tuyên thủ trong các lớp khác thông qua vòng tranh giải, mới có thể tiến vào trận chung kết."

"Lưu lão sư, tranh giải tổ chức ở đâu? Khi nào tiến hành ạ?" Tô Y trực tiếp hỏi

"Sáng sớm ngày mai lúc 9 giờ, tại phòng học âm nhạc. Đến lúc đó mỗi người các em điều biểu diễn một tiết mục, hai người có biểu hiện tốt nhất sẽ đạt được danh sách đề cử. Cố gắng lên, ngày mai tranh thủ lọt vào trận chung kết!" Lưu Nhất Xuyên rất có kỳ vọng với Tô Y trong cuộc thi lần này.

"Tô Y, Tô Y, ngày mai ngươi sẽ hát bài gì a?" Chu Thư Linh hưng phấn xoay đầu lại hỏi Tô Y.

"Ta còn chưa nghĩ ra nên hát bài gì đây" Tô Y chần chờ một chút mới trả lời

"Lần trước ngươi ở nhà trọ hát bài kia nghe rất hay a!, liền hát bài đó đi." Hoàng Thái Vi nhìn về phía Tô Y

Gần đây Tô Y luôn muốn đem bài hát《ngồi cùng bàn với anh*》soạn lại, nhưng không nghĩ tới lại bị Hoàng Thái Vi cùng Chu Thư Linh tình cờ nghe được. Hai người đánh giá bài hát này rất cao, cho nên nhất trí đề cử muốn Tô Y hát bài hát này.

*<同桌的你> - 歌曲列表 kugou.com nếu ta tìm không làm

Có thể không hay sao? Bài hát này một trong những sáng tác kinh điển ở thế giới trước kia của Tô Y.

Tô Y có thể vẫn còn có chút do dự, bài hát này mình vốn là muốn giữ lại thời điểm quyết định mới hát. Dù sao cũng là kinh điển, ở thời điểm quyết định mới hát, thành tích hẳn sẽ không quá kém.

"Thái Vi, ngươi nói ngày mai nếu ta hát bài hát kia, đến thời điểm quyết định còn có thể hát nữa sao?" Tô Y nhìn Hoàng Thái Vi hỏi.

"Dĩ nhiên có thể a! Nghe lời ta, ngày mai cứ hát bài hát kia, nhất định có thể nắm chắc vị trí!" Hoàng Thái Vi mặt đầy kinh ngạc.

"Ai ~ Tô Y a, ngày mai ta cùng Thái Vi cũng đi phòng học âm nhạc cổ động cho ngươi, cố gắng lên!" Chu Thư Linh mặt đầy hưng phấn.

Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi muốn gì, ngươi chính là muốn xem náo nhiệt! Cái gì cổ động cố gắng lên, lừa gạt quý đi! Tô Y mặt đầy khinh bỉ nhìn về phía Chu Thư Linh.

"Ở trong phòng học âm nhạc, chắc là cuộc so tài công khai! nếu như các ngươi muốn xem, ngày mai nhớ đi sớm một chút, đến chậm là liền không có vị trí để xem đâu nha." Tô Y vừa nói vừa thu dọn đồ đạc "Đi thôi, trở về nhà trọ"

Mấy ngày trước, Tổ Y ở thư viện tra tư liệu, tìm mấy bài văn nghệ dạ tiệc nhìn. Phát hiện tại thế giới này sân khấu, ánh đèn, quần áo còn có vũ điệu phát hiện ít nhất kém hơn 20 năm thế giới kia của mình. Nhìn những thứ dạ tiệc kia, Tổ Y lại có lần nữa hưng phấn khó diễn tả. Nhưng vừa nghĩ đến cuộc sống này chỉ có thể sống trong ánh đèn sân khấu. Tổ Y liền toại nguyện rồi!

"Tổ Y, ta cảm thấy ngươi hẳn nên làm ca sĩ, ngươi hát thật rất êm tai!" Hoàng Thái Vi vừa đi vừa nói

"Nhưng ngươi không hề cảm thấy làm ngôi sao rất ít tự do sao? cuộc sống chỉ có thể ở dưới ánh đèn sân khấu, không có bí mật, không có riêng tư. Dù là đi ăn một bữa cơm, mọi người cũng muốn nhìn một chút ngươi ăn cái gì! Ăn thịt, người khác nói ngươi ngày mai nhất định mập ra; dùng bữa, người khác lại nói ngươi định giảm cân. Cùng nam nhân nói chuyện, cũng sẽ bị nói thành bị bao nuôi! Vừa đi ra khỏi cửa, tất cả mọi người cầm điện thoại đi động hướng về phía ngươi chụp ảnh! Suy nghĩ một chút cũng có thể sợ chết, cho nên ta cảm thấy làm ca sĩ không có gì tốt!" Tổ Y thờ dãi nói.

"Làm sao ngươi biết! Ngươi nói quá khoa trương đi! Mặc dù mọi người đều theo đuổi mình tinh (thần tượng), nhưng là cũng có chừng mực, sẽ không xuất hiện loại tình huống như ngươi nói. Ngươi nói bị bao nuôi cái gì, truyền thông dám nói như vậy thì chờ ăn cơm tù đi! Dấu sao quốc gia chúng ta mức hình phạt với tội danh phi báng, vẫn rất là nặng." Hoàng Thái Vi buồn cười nhìn Tổ Y nói.

Xem ra ta đối với cái thế giới này còn hiết biết chưa đủ a! Khó trách nguyên chủ đối với cái thế giới này biết đến các minh tinh, cũng chỉ dừng lại ở ống kính trong. Xem ra không phải nguyên chủ không muốn đi tám chuyện minh tinh, mà là không có truyền thông nào dám chế loạn tạo đi chế tạo bát quái a!

Buổi sáng 8 giờ rưỡi, Tổ Y cầm đàn ghi-ta đi tới phòng học âm nhạc.

Đẩy cửa ra đi vào, phát hiện trong phòng học bày ra một hàng ghế phía trước, xem ra là cho hệ giám khảo ngồi.

"Bạn học, ngươi là tới tranh giải sao?" một nam sinh nhìn về phía Tổ Y hỏi "A! Ngươi là Trình Tổ Y đi! Tổ Y học muội, Chỗ ngồi của ngươi ở bên kia! Đến lúc đó mọi người theo như thứ tự chỗ ngồi biểu diễn tiết mục là được rồi. Tổng cộng có 16 người tham gia tranh tài lần này. Tổ Y học muội cố gắng lên!"

"Thật cảm tạ học trưởng, mỗi một ban đều có người đại biểu tới tham gia tranh tài sao?" Tổ Y hỏi

"Không sai biệt lắm, nếu hôm nay không dành được danh ngạch, thì cũng không cần lại đi ghi danh, đi dự thi cũng không lấy được thành tích tốt gì, cho nên hôm nay cạnh tranh tương đối khốc liệt." Nam sinh kia cười trả lời vấn đề của Trình Tổ Y.

Đúng là chính thức, Tổ Y suy nghĩ.

Phòng học âm nhạc người đến dần dần nhiều lên, 16 người dự thi cũng đều có mặt đầy đủ.

Tổ Y hít sâu một hơi, thả lỏng thân thể một chút. Kiếp trước mình đứng trước mấy chục ngàn người biểu diễn cũng sẽ không khăn trương, bây giờ cũng không cần khăn trương. Không phải đã đến cái thế giới này sau, lần đầu tiên ở trước mặt mọi người ca hát sao! Có cái gì cần phải khăn trương!

Ở thời điểm Tổ Y bình phục tự tình, phần lớn người trong phòng học cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Tổ Y. Hoa khôi hệ này cũng rất khiêm tốn, trừ giờ học, thời gian bình thường căn bản là không thấy được người ở nơi nào. Cho nên, hôm nay thật là nhiều người cũng là hướng ánh mắt nhìn về phía Tổ Y. Dấu sao, hoa khôi của ngành biểu diễn tiết mục vẫn rất có lực hấp dẫn!

"Tốt lắm, thời gian đã đến. Mọi người im lặng một chút!" chủ nhiệm hệ* đi lên đài biểu diễn "Hôm nay 16 vị bạn học ban tân văn của chúng ta, phải ở chỗ này thông qua tranh giải, hai người ưu tú nhất trực tiếp tham gia trận chung kết cuộc tranh tài ca sĩ sân trường. Ta cùng giáo viên các hệ khác sẽ làm ban giám khảo. Mọi người không cần khăn trương, phát huy ra tài nghệ tốt nhất của mình! được rồi, dựa theo thứ tự chỗ ngồi, từ trái sang phải, bắt đầu so tài đi!" Nói xong trực tiếp đi tới hàng ghế ngồi xuống, cùng những thứ khác mấy vị thầy ngồi chung một chỗ.

* chủ nhiệm hệ tân văn hay còn có thể gọi là lão sư hệ tân văn của Tổ Y.

Tổ Y nhìn một chút, mình xếp hạng thứ 11, còn thật gần chót.

"Tổ Y học muội, một chút nữa ngươi sẽ hát bài gì?" Bên trái nam sinh hướng làm y nhìn nhiều lần, rốt cuộc không nhịn được cùng Tổ Y đáp lời.

"Tôi hát bài hát Nguyên Sang*" Tổ Y hướng nam sinh kia cười cười nói

* một bài hát náo đó ++++ ta tìm trên kugou thì có ba bài nhưng không tiện dẫn link. có thể đây là một bài nhạc phim

"Tổ Y học muội thật là lợi hại! Ta là đại học năm thứ hai, ta, ta kêu Mao Kiến Tân." Mao Kiến Tân cảm thấy tim mình đều muốn nhảy ra ngoài! Trực tiếp bị nụ cười của Tổ Y làm hoa mắt, đến cuối cùng cũng không biết mình rốt cuộc nói những gì.

"Cám ơn!" Tổ Y quay đầu lại, nhìn về phía bục biểu diễn. Nghe mấy bài hát sau, Tổ Y liền cũng nghe không lọt nữa! Quá đơn điệu, ca khúc phần lớn tương tự, hơn nữa kỹ thuật hát cũng không có gì để khen hết.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không Đủ Tiền Tiêu Sao?

"Tổ Y học muội, ta sắp lên sân khấu, tiếp theo là muội, học muội cố lên!" Mao Kiến Tân nói với xong Tổ Y thì vội vàng chạy lên đài biểu diễn.

Tổ Y cúi đầu kiểm tra đàn ghi ta xong, cũng đi đến bên cạnh sân khấu chờ đợi.

Chờ Mao Kiến Tân xuống đài, Tổ Y đi lên chính giữa sân khấu: "Chúc các vị thầy cô, các vị bạn học một buổi sáng tốt lành! Minh sẽ biểu diễn một ca khúc tự tay sáng tác, 'Người bạn ngồi cùng bàn'* !" "

*lần trước hình như chương 9 mình tìm nhầm bạn edit lần này dịch đúng rồi, mình sẽ chỉnh lại chương trước vậy~

p/s: * 同桌的你 đây là tên bài hát ^^ ai vào kugou.com để tên này là tìm được ngay, nghe cũng khá hay, nếu bạn nào tò mò có thể tìm xem nha!

Tổ Y tùy ý đứng trên đài, chỉ sau khi vài âm thanh nhẹ nhàng phát ra, toàn bộ giảng đường đều trở nên yên lặng.

Ở trong phòng học một khúc đàn ghi ta được đánh lưu loát sinh động sau, giọng nói dịu dàng của Tổ Y vang lên trong giảng đường:

Ngày mai bạn sẽ nhớ đến chăng

Ngày hôm qua bạn viết nhật kí

Ngày mai bạn còn nhớ đến không

Bạn từng thích khóc nhất

Thầy cô cũng không nhớ nổi

Không đoán ra vấn đề của anh

Ta cũng tình cờ lật lại ảnh chụp

Mới nhớ đến người bạn ngồi cùng bàn

Ai lấy người đa sầu đa cảm như

Ai nhìn nhật kí của bạn

Ai kéo mái tóc dài của bạn

Ai làm cho người giả y

...

Một bài hát hay, rất dễ dàng khiến cho mọi người đồng cảm. Tổ Y biểu diễn giống như cô gái luôn mang nụ cười trên mặt, dùng tình cảm tình tế nhất, nói về một khoảng thời gian thanh xuân, về kỉ ức mái trường.

Chờ lúc sau trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tổ Y đã biết, tác phẩm của cô, cũng sẽ thịnh hành tại thế giới này.

Không có gì bất ngờ, Tổ Y lấy được một danh ngạch. Cuối cùng cũng có thể an tâm!

"Tổ Y, mình biết bạn có thể mà, bạn lợi hại như vậy mà!" Chu Thư Linh cười tí mắt nói "Bạn không biết, những nam sinh phía sau nhanh bạo nổ, khắp nơi hỏi thăm dãy số điện thoại của bạn đâu! Tổ Y à, bạn thích nam sinh dạng nào thế?" Chu Thư Linh bái quái nói.

"Mình thích nam nhân ở khắp mọi nơi lại không có thật!" Tổ Y cho Chu Thư Linh một ánh mắt xem thường.

"Có ý tứ gì? Cái gì gọi là ở khắp mọi nơi lại không có thực chứ? Há~ không đúng! Cứ nhiên bạn có người yêu rồi? Nói nhanh là ai?" Chu Thư Linh hưng phấn, rút cục lại có bất quái!

"Người ở khắp mọi nơi lại không có thực thì là thần đó!" Tổ Y lộ ra vẻ mặt mình chỉ biết bạn là phạm phu tục tử nghe không hiểu.

Chu Thư Linh tròn mắt há hốc mồm, NM! Còn chưa chơi đùa vui vẻ mà! Còn chưa có bất quái hay mà! Mình bị xem thường sao, vẫn bị người ta khinh bỉ chỉ số thông minh sao!

Tổ Y lại thần thanh khí sảng đi về biệt thự bên kia, nên đi qua xem tiến độ trang hoàng.

Sau khi đến biệt thự, Tổ Y phát hiện Lâm Từ Mặc rõ ràng đã ở đó.

"Lâm sư huynh, anh cũng ở đây à! Bên kia của anh trang hoàng thế nào rồi?" Tổ Y hỏi.

"Gần giống với tiến độ bên này của em!" Lâm Từ Mặc quay đầu lại liếc mắt nhìn Tổ Y "Buổi sáng hát không tệ! Rất dễ nghe!"

Hả? Buổi sáng Lâm Từ Mặc cũng đi xem?

"Lâm sư huynh, sao anh lại đi xem trận đấu của hệ tin tức (mới) chúng em vậy?"

"Anh có việc đi tìm bạn, kết quả hẳn tham gia thi đấu, cho nên thuận tiện xem! Bài hát kia là em viết?" Lâm Từ Mặc lại hỏi.

"Đúng vậy, viết vớ vẩn thôi! Lâm sư huynh không đăng kí sao?" Tổ Y đi loanh quanh trong biệt thự vừa nhìn vừa trả lời.

"Không, anh thấy bên này của em còn muốn xây một phòng thu, trang bị trong phòng thu âm kia em không có dự định dùng làm gì sao?"

Lâm Từ Mặc nhìn chằm chằm hỏi Tổ Y đang đi loanh quanh.

"Em không rành về chọn thiết bị, Lâm sư huynh có người quen biết về mặt này sao?" Tổ Y quay đầu lại.

"Em muốn làm chuyên nghiệp hay là mua để bán thân tùy ý vui đùa một chút?" Lâm Từ Mặc hỏi.

"Là dùng chuyên nghiệp, càng chuyên nghiệp càng tốt! Nếu chỉ tùy ý vui đùa em tuyệt không cần làm ra một phòng lớn để giả làm phòng thu nha! Phải biết rằng những vật liệu cách âm và vật bổ sung đều rất đắt tiền!" Về mặt Tổ Y đau lòng nói.

"Tốt, hiện tại anh sẽ giúp em hỏi một chút! Nói xong thì đi ra ngoài gọi điện thoại!"

Về mặt Tổ Y đau lòng, ngồi xổm trên mặt đất, nhìn những vật liệu cách âm kia. Tất cả những thứ này đều là tiền đó!

"Trình sư muội!" Lâm Từ Mặc đi đến "Anh hỏi rồi, hiện tại quán ca sĩ ghi đĩa đều dùng thiết bị ghi âm, bình thường là khoảng 40 vạn. Hiện nay ở chợ Yên Kinh, thiết bị cao cấp nhất sơ sơ phải 50 vạn. Mặc kệ là loại thiết bị nào, cũng chịu trách nhiệm lắp đặt, chạy thử tận nhà."

Thật là rẻ mà, ở thế giới kia của mình, tùy tiện một bộ thiết bị chuyên nghiệp đều phải trên trăm vạn, phải biết cao nhất cũng cần trên trăm vạn lần!

"Nếu đặt thiết bị tốt nhất, khoảng bao lâu thì hàng mới đến thế?" Tổ Y hỏi

"Thiết bị chỉ cần một tuần là có hàng đến, nhưng mà bọn hán cần qua đây trước xem phòng thu lớn hay nhỏ, để chọn loại thiết bị phù hợp nhất!" Lâm Từ Mặc nói tiếp "Em khẳng định phải là loại tốt nhất sao?"

"Em muốn từng bước đúng chỗ, cảm ơn Lâm sư huynh! Việc kia, anh có thể nói cho em biết phương thức liên lạc của bạn anh được không? Tự em sẽ liên lạc với họ!" Tổ Y hỏi.

"Ngày mai em có tiết học sao?" Lâm Từ Mặc hỏi.

"Không có tiết ạ." Tổ Y hơi khó hiểu.

"Vậy 10 giờ buổi sáng ngày mai em qua đây, anh bảo hán mang người bán thiết bị qua đây nhìn xem, đến lúc đó em có yêu cầu gì, có thể đổi mặt thảo luận!" Theo bản năng, Lâm Từ Mặc không muốn đem phương thức liên lạc của người kia cho Tổ Y.

"Được ạ, vậy buổi sáng ngày mai anh còn có thể qua đây sao?" Tổ Y hỏi Lâm Từ Mặc.

"Sẽ đến, anh mà không đến, sợ bọn họ không tìm thấy. Trường học rất xa bên này, em đến đây thế nào được?" Lâm Từ Mặc lại hỏi.

"À, em đánh xe đến là được. Cũng không quá xa, đi xe mất mất phút thôi!" Tổ Y cười trả lời.

"Em lấy bằng lái rồi chứ! Tính định mua xe sao?" Lâm Từ Mặc lại hỏi.

"Ở đây nhiều sau này lại mua đi, nếu không đi trường học rất bất tiện! Em yêu cầu không cao, có phương tiện thay đi bộ là được." Xe tốt chính mình bây giờ còn mua không nổi!

Tổ Y tính tiền tiết kiệm của mình, trang hoàng ít nhất phải 30 vạn, một bộ phòng thu lại muốn 50 vạn. Còn các loại nhạc cụ mà mình cần cũng muốn tiêu tiền! Hơn nữa đồ dùng bằng điện trong nhà cũng phải bắt đầu đặt trước! Ai, tiền cũng không dùng không được mà!

May mắn, ở thế giới này 20 vạn có thể mua một chiếc xe có tính năng vô cùng an toàn. Nếu không chút tiền trong túi mình thật đúng là không đủ!

Tính xong rồi, Tổ Y cảm thấy tâm can đều đau! Sau này mua toàn bộ những thứ đó, chính mình lại không còn một đồng a.

Kế hoạch kém tiền, lừa sém lông mày (vô cùng cấp bách)!

Lâm Từ Mặc buồn cười nhìn về mặt của Tổ Y biến ảo, nói: "Nếu quyết định muốn mua xe, cũng không cần phải đợi đến lúc qua ở mới mua. Gần nhất, em phải thường qua bên này, có chiếc xe cũng tiện hơn nhiều. Hơn nữa, ở trường học bên kia anh còn một chiếc xe không dùng, có thể cho em mượn. Nếu năm sau em lại muốn mua xe, đến lúc đó chiếc xe kia cũng sớm bị người khác trưng dụng!"

"Vậy Lâm sư huynh có thể chọn xe giúp em sao? Em không rành về xe lắm!" Tổ Y cảm thấy Lâm Từ Mặc nói có đạo lý, dù sao muốn mua xe, sớm hay muộn không sao cả!

"Trình sư muội muốn chọn xe giá cả hăng nào đã? Hay thích kiểu xe gì?" Lâm Từ Mặc hỏi.

"Em muốn khoảng 20 vạn, tính năng an toàn cao, tốt nhất là xe việt dã!"

"Tốt, anh cho em mở mấy kiểu xe loại đó, em chọn lựa thử, xem thích kiểu nào. Chọn xong, anh có thể qua chọn xe giúp em!" Lâm Từ Mặc trực tiếp lấy đi động mở ra giới thiệu cho Tổ Y mấy loại xe.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thẳng Thắn

Tổ Y nhìn thử, cảm thấy cũng khá được.

"Xe của sư huynh là của hãng nào vậy?" Tổ Y tùy ý hỏi.

"Xe đó là hãng Vogar." Lâm Từ Mặc liếc nhìn Tổ Y.

"Vậy à, xe hãng kia, sư huynh cảm giác dùng thế nào?" Tổ Y cũng không ngẩng đầu tiếp tục hỏi tiếp.

"Rất tốt, khá bền, tính năng an toàn rất cao!" Lâm Từ Mặc trả lời.

Thấy Lâm từ Mặc mở cho mình xem có mấy kiểu xe cũng có hãng Vogar, lại nghe Lâm Từ Mặc nói an toàn, hơn nữa bề ngoài xe lại phù hợp với thẩm mỹ của Tổ Y. Tổ Y liền quyết định cũng mua xe của hãng này.

"Sư huynh, vậy em chọn xe hãng Vogar kiểu việt dã, bên ngoài xinh đẹp, hơn nữa lại bền chắc! Thế nào ạ?" Tổ Y ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Từ Mặc.

Lâm Từ Mặc bình tĩnh nhìn Tổ Y "Em muốn mua kiểu này? Chắc chắn chứ?"

"Vâng, là mua kiểu này! Chờ buổi sáng ngày mai người bán thiết bị đến xem qua xong, em phải đi mua xe. Ngày mai Lâm sư huynh có rảnh không? Giúp em chọn xe được không?" Tổ Y biết mình không biết gì về xe cả.

Trong mắt nàng, xe chỉ cần bền, bên ngoài đẹp là được. Nhưng mà, nàng cũng biết người ta mua xe phải chú ý các chỗ khác hơn nữa, chỉ là nàng cũng không hiểu, cho nên chỉ có thể xin giúp đỡ.

"Được, vậy ngày mai sau khi vội bên này xong, anh đi chọn xe cùng em! Đi thôi, hiện tại anh đưa em quay về trường trước." Nói xong Lâm Từ Mặc đi ra ngoài.

"Có làm mất thời gian của anh không? Nếu anh có việc có thể đi trước, em gọi xe về là được rồi." Tổ Y vội vàng theo sau, vừa đi vừa hỏi.

"Không sao, vừa khéo anh cũng muốn quay về trường học. Tiện đường mà." Lâm Từ Mặc nói.

Trên đường quay về trường học, Tổ Y nhớ đến Lâm Từ Mặc nói hần có xe ở trường học. Lại hỏi: "Lâm sư huynh, sao anh lại có xe ở trường học vậy? Xe của trường học không phải đều đưa cho thầy cô dùng sao?" Tổ Y cực kì tò mò.

"Thực ra, xe kia là xe của mẹ anh. Bà là giáo viên dạy khoa trung văn (tiếng Hoa). Chỉ là bà không lái xe, xe kia liền cho anh sử dụng. Mà trong hội học sinh bên kia cũng để lại cho anh một chiếc xe. Cho nên, hiện tại anh có hai chiếc xe có thể dùng. Vận khí của em rất tốt đó, xe của hội học sinh bên kia cũng là cuối tuần trước vừa mới chia cho anh." Lâm Từ Mặc trả lời.

"Vậy đợi anh không phải là hội trường hội học sinh nữa, chiếc xe kia cũng sẽ bị thu lại đúng không?" Tổ Y tò mò hỏi.

"Đúng vậy, cho nên, em phải cầu nguyện anh vẫn là hội trưởng hội học sinh đi! Nếu như vậy, em vẫn có thể dùng xe của mẹ anh!" Lâm Tử Mặc cười nói.

"Được rồi, vì chiếc xe kia! Em sẽ cầu nguyện anh vẫn là hội trưởng hội học sinh đi! Nhưng ngàn vạn lần không được bị người ta cách chức xuống nha!" Tổ Y nói đùa.

Lâm Tử Mặc không khỏi buồn cười. Hình như mỗi lần thấy Trình Tổ Y, tâm tình của mình đều rất tốt!

Sau khi Tổ Y trở lại ký túc xá mới biết được, trong nhà Chu Thư Linh có việc, xin nghỉ một tuần. Bạn ấy đã về nhà rồi! Trong ký túc xá cũng chỉ còn Lữ Bình và Hoàng Thái Vi.

Chu Thư Linh về nhà, nếu cả ngày mai mình cũng không ở đây, vậy Hoàng Thái Vi cũng chỉ có thể cùng vào cùng ra với Lữ Bình!

Quên đi, ngày mai mình sẽ mang Hoàng Thái Vi đi làm cùng. Dù sao học kỳ sau, mình cũng sẽ sống ở bên ngoài, mọi người cũng biết mình có nhà ở Yên Kinh, lúc này giấu diếm cũng không được. Mà cô bé Hoàng Thái Vi này bình thường làm việc vẫn rất có chừng mực, lời không nên nói, cô sẽ không nói nhiều một câu.

Nghĩ đến đây, Tổ Y liền nói với Hoàng Thái Vi: "Thái Vi, ngày mai không có tiết, tớ muốn ra ngoài mua một chút đồ, cậu cùng đi với tớ đi!"

"Ừ, cậu muốn mua cái gì?" Hoàng Thái Vi ngẩng đầu.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn đi xem nhạc cụ thôi!" Tổ Y nói.

"Được, ngày mai tớ đi cùng cậu!" Hoàng Thái Vi xoay người, "Chỉ là, cậu nói cho mình biết trước hôm nay cậu đi đâu?"

"Ngày mai cậu đi theo tớ sẽ biết hôm nay tớ đi đâu!" Tổ Y cười nói.

"Tổ Y, hôm nay cậu hát bài kia nghe thật hay, là do chính 'bản thân' cậu viết sao?" Lữ Bình từ giường trên thò đầu ra hỏi. Còn cố ý nói nhấn mạnh hai chữ 'bản thân'.

"Đúng vậy! Là 'chính mình' viết." Tổ Y cười lạnh liếc mắt nhìn Lữ Bình, cũng nói nhấn mạnh hai chữ 'chính mình'.

Hoàng Thái Vi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lữ Bình, lại nhìn về phía Tổ Y.

"Tổ Y, bạn thật lợi hại. Học âm nhạc rất tốn tiền đi, chúng ta thật nhiều người muốn học cũng không biết học ở đâu, cũng không học nổi. Bạn cũng đã học 13 năm, nhất định tốn không ít tiền. Nhà bạn cũng thật có tiền!" Lữ Bình lại hỏi tiếp.

"Mình rất may mắn, đầu thai tốt, có nơi để học, cũng học được. Nếu đầu thai đến chỗ các bạn, thì sẽ thực thê thảm! Cho nên nói, đầu thai là một môn kĩ thuật sống! Người khác hâm mộ không được!" Tổ Y bình tĩnh nhìn Lữ Bình nói "Hơn nữa, học âm nhạc cũng cần thiên phú. Không phải muốn học là có thể học giỏi được!"

Lữ Bình bị á khẩu, nhất thời không biết nói cái gì cho đúng, mà khóe miệng của Hoàng Thái Vi lại vênh lên, một bộ dáng nín cười!

Tổ Y trực tiếp kéo ghế dựa trước bàn học của chính mình ngồi xuống. Nghĩ ngày mai mình phải đi mua một chiếc notebook, dù sao bản thân mình thường xuyên cần dùng.

"Thái Vi, ngày mai tớ còn muốn mua một chiếc laptop, cậu biết nhãn hiệu nào tốt giới thiệu cho mình không?" Tổ Y quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Thái Vi.

"Cậu không có máy tính sao?" Hoàng Thái Vi hỏi.

"Ừ, đúng lúc laptop hỏng rồi, nghĩ đến bên này lại mua cái mới. Gần nhất vẫn không cần dùng, tớ vẫn sẽ quên chuyện mua máy tính mất!" Thật ra, Tổ Y chỉ lấy một ít đồ dùng tùy thân của nguyên chủ kể cả máy tính và vân vân, đều thu gọn. Tổ Y không mang một vật nào trong nhà đi.

"Vậy cậu mua laptop giống hiệu của tớ đi, dùng còn rất tốt đó." Hoàng Thái Vi vừa nói vừa giơ chiếc laptop của mình lên.

"Được rồi, vậy ngày mai đi xem!" Tổ Y nhìn nhìn laptop của Hoàng Thái Vi nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổ Y đã mang Hoàng Thái Vi đến biệt thự bên này.

"Đây là chỗ nào? Không phải cậu muốn mua nhạc cụ sao? Sao lại dẫn tớ đến chỗ này?" Thái Vi chỉ cảm thấy ánh mắt cũng không đủ dùng. Về mặt ngạc nhiên thú vị đánh giá chung quanh.

"Tớ mua một căn hộ ở chỗ này, hiện tại đang sửa sang nữa. Sáng sớm đến đây có việc, buổi chiều chúng ta lại đi." Tổ Y kéo Hoàng Thái Vi đi vào trong biệt thự, "Nhưng mà, buổi chiều tớ muốn mua xe, không phải là mua nhạc cụ!"

Hoàng Thái Vi tròn mắt há mồm nhìn Tổ Y, há hốc miệng, nửa ngày không nói nên được một từ.

"Cậu là thổ hào sao! Tớ không bao giờ muốn nói cho cậu nữa!" Qua rất lâu, Hoàng Thái Vi mới thì thào nói.

"Mình đây không phải thằng thân với cậu sao? Hơn nữa, cậu cũng không hỏi mình mà!" Hoàng Thái Vi bị Tô Y da mặt dày làm ghen hờn, cũng không biết nói cái gì cho đúng.

"Thái Vi, cậu biết rõ. Nếu tớ muốn viết bài hát, ở ký túc xá rất bất tiện. Hơn nữa, một số nhạc cụ đặt ở ký túc xá cũng không thích hợp. Cho nên, tớ định học kỳ sau sẽ dọn ra ngoài ở. Đến lúc đó nếu như ở bên này, vẫn cần một phương tiện thay đi bộ." Tô Y quay đầu nói với Hoàng Thái Vi.

Hoàng Thái Vi quay mặt xem thường nhìn Tô Y: "Cậu cũng đã nói như vậy, mình còn có thể nói gì nữa! Hiện tại, mình chỉ có thể nói: Thổ hào, chúng ta làm bạn đi! Tốt lắm, trước mang ta đi tham quan đi. Để dễ nhủi ta đây cũng cảm thụ một chút thể giới của thổ hào!"

"Đi thôi! Lên lầu nhìn xem, cậu cũng có thể cho tớ vài ý kiến chẳng hạn." Tô Y kéo Hoàng Thái Vi đến cầu thang lên lầu.

Tìm kiếm với từ khoá:

17 phút trước linhnaly1910 Lớp phó văn thể mỹ Ngày tham gia: 29.12.2016, 14:56

Tuổi: 16 Re: [Xuyên không - Trùng sinh] Sống lại ngày sau làm đại thần -Noãn Mặc Hề - Điểm 10

Chương 12: Kim ốc tàng kiều

Edit: Lệ Hy

Beta: LenNiNi [cũng đang làm luôn ~]

"Trình sư muội!"

Tô Y đang chuẩn bị lên lầu liền quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Từ Mặc mang theo hai người đứng trước cửa biệt thự.

"Chào Lâm sư huynh, hai vị buổi sáng tốt lành!" Tô Y mỉm cười đi về phía trước.

Còn Hoàng Thái Vi lại là chết lặng đi theo sau Tô Y thầm oán nói: Dù sao buổi sáng hôm nay số lần bị kinh hách đã đủ nhiều! Hiện tại mình cũng coi như thấy mặt người quen, cho dù chủ tịch quốc gia xuất hiện ở nơi này, mình cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ!

"Trình sư muội, em mang vị sư phó này đi xem phòng ghi âm của em đi. Có yêu cầu gì, có thể trực tiếp nói. Anh đi sang bên cạnh trước, có việc thì gọi điện cho anh." Lâm Từ Mặc nói xong kéo một người đàn ông trong bọn họ, xoay người đi ra ngoài.

"À, được rồi, Lâm sư huynh saionara (tạm biệt)."

Bên này, người đàn ông bị Lâm Từ Mặc kéo ra, vừa ra khỏi sân, thì vẻ mặt cười xấu xa nhìn Lâm Từ Mặc. "Không tệ nha, tiểu tử! Cháu muốn kim ốc tàng kiều(*) hả! Đến, nói với chú nhỏ, đến bước nào rồi? Năm tay chưa? Hôn chưa?"

(*) Kim ốc tàng kiều: Lầu vàng giấu người đẹp.

"Chỉ là sư muội cùng trường, trùng hợp làm hàng xóm mà thôi. Chú không cần nghĩ nhiều. Hơn nữa, chú không biết từ 'kim ốc tàng kiều' rất không thích hợp sao?" Khẩu khí của Lâm Từ Mặc bình thường nói.

"Ồ kia, không cần để ý những chi tiết đó đi! Đến, nói với chú, cô bé kia tên là gì? Có muốn đi vào vòng diễn nghệ không?" Người đàn ông kia chọc chọc Lâm Từ Mặc, "Hai người đã không phải là quan hệ kia, cô bé kia có bạn trai không?"

"Lâm Hường Văn, cháu đã một tuần không gặp ông nội. Nếu không, bây giờ cháu trở về xem sao?"

"Ấy ~ từ từ, từ từ! Chú không hỏi nữa được chưa? Mỗi lần cháu gặp ông cụ xong, chú đều bị ông ấy lột một tầng da!"

Lâm Hường Văn chạy nhanh giữ chặt Lâm Từ Mặc cầu xin tha thứ, nhưng mà im lặng không đến một phút đồng hồ lại không cam lòng nói: "Từ Mặc à! Cháu không biết là chỉ khuôn mặt của cô bé kia, không tiến vào vòng giải trí thì thực đáng tiếc sao? Công ty của chú đang cần người, gần đây, khắp nơi đào góc tường đấy! Thế nào, giúp chú đến hỏi thử xem! Hơn nữa cho dù không tiến vào cái vòng luẩn quẩn kia, vậy tiến vào nhà chúng ta cũng không sai nha! Bây giờ cháu còn thiếu một thím nhỏ mà!"

"Nếu nàng muốn tiến vào vòng luẩn quẩn kia, sẽ không thi đỗ Yến Đại. Hơn nữa, nàng không thích chồng già."

Lâm Từ Mặc dừng bước lại nhìn Lâm Hường Văn, nghiêm túc thừa nhận, trả lời rõ ràng.

"Dựa vào cái gì, đàn ông ba mươi tuổi như hoa đẹp nhất! Bây giờ chú đang tuổi đẹp nhất. Già chỗ nào chứ!!!

Lâm Hương Văn cúi đầu nhìn cách ăn mặc xinh đẹp của chính mình, lại sờ mặt mình, thở phì phì bác bỏ.

Bên này Tô Y nói chuyện trang trí với sư phó xong, sau đó xác định loại thiết bị. Hoàng Thái Vi cũng cười xấu xa nhìn chòng chọc Tô Y: "Trình Tô Y! Cậu lại có thể kim ốc tàng kiều! Hơn nữa, người đẹp này còn là Lâm đại tiên trong truyền thuyết! Tớ còn chưa nhìn kĩ đã đi! Nói! Hai người có quan hệ gì! Nhanh thành thật cho mình!"

"Nói thực ra! Chẳng qua là tình cờ làm hàng xóm mà thôi, nếu thực sự là người đẹp, tớ còn phải cất giấu sao?" Tô Y cho Hoàng Thái Vi một vẻ mặt cậu rất tục, "Đi thôi, đừng ngạc nhiên thế. Buổi chiều tớ còn nhờ Lâm Từ Mặc đến chọn xe giúp nữa, nếu như cậu muốn nhìn thấy đại tiên, đến lúc đó thì nhìn cho đủ! Dù sao nhìn miễn phí không mất tiền!"

Hai người Tô Y vừa mới ra biệt thự, đã trông thấy Lâm Từ Mặc đang đi về phía bên này.

"Lâm sư huynh, bạn của anh đi rồi?" Chỉ thấy một mình Lâm Từ Mặc qua đây, Tô Y tò mò hỏi.

"Hắn có việc đi trước, bên này của em đã quyết định tốt chưa?"

Lâm Từ Mặc đứng lại. Hắn sẽ không nói cho Tô Y, Lâm Hương Văn bỏ đi là bị hắn cố ý chọc giận.

"Quyết định rồi, em sửa sang lại xong rồi thì bọn họ trực tiếp qua đây lắp đặt. Cũng gần 12 giờ rồi, nếu không em mời anh đi ăn đi! Anh giúp em nhiều việc như vậy, em còn chưa từng cảm ơn anh nữa."

Tô Y thật lòng thật dạ muốn cảm ơn Lâm Từ Mặc, cho nên nói đặc biệt chân thành.

"Anh biết một nhà hàng, mùi vị đồ ăn không tệ! Cách chỗ chúng ta muốn đi buổi chiều cũng không xa. Anh mang các em qua đó." Lâm Từ Mặc nói xong trực tiếp mở cửa xe, ý bảo Tô Y và Hoàng Thái Vi lên xe.

"Lâm sư huynh, đây là Hoàng Thái Vi, bạn cùng phòng kí túc xá của em. Thái Vi, đây là Lâm Từ Mặc, Lâm sư huynh." Tô Y giới thiệu hai người với nhau.

"Xin chào!" Lâm Từ Mặc gật đầu với Hoàng Thái Vi.

"Chào Lâm sư huynh!" Hoàng Thái Vi cũng mỉm cười gật đầu với Lâm Từ Mặc.

Tô Y thấy biểu hiện của Hoàng Thái Vi, trong lòng thầm buồn cười, cô nương này trước mặt người ngoài còn rất đoan chính nha!

Đội mấy người com nước xong, thì trực tiếp đi chọn xe. Tô Y dạo quanh một vòng, chọn một chiếc xe việt dã màu trắng.

Sau khi Lâm Từ Mặc thử lái, xác định xe không có vấn đề, vẻ mặt của Tô Y mới trở nên thật đau lấy thẻ quét. Chờ Tô Y làm thủ tục xong xuôi, Lâm Từ Mặc liền tạm biệt hai người.

"Tô Y, chuyện học kì sau cậu muốn ra ngoài ở có muốn nói với Thư Linh không?" Trên đường hai người lái xe đến thung lũng điện tử, Hoàng Thái Vi hỏi.

"Thuận theo tự nhiên đi. Hiện tại nói hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao lúc dọn đi cô ấy sẽ biết!" Tô Y nắm vô lăng, chuyên chú nhìn phía trước.

"Tớ cảm thấy dạo lúc cậu dọn ra ngoài, tớ cũng không muốn ở trong kí túc xá nữa." Hoàng Thái Vi dựa vào ghế dựa thờ dài một hồi. "Thật hâm mộ cậu đó, hiện tại mua nhà, có thể trực tiếp sống ở bên ngoài. Tớ lại không thể, ba tớ nói chờ sau khi tớ tốt nghiệp, tìm được công việc ở Yên Kinh mới cho tớ mua nhà."

"Nếu cậu định đi làm ở Yên Kinh, còn không bằng hiện tại thì mua nhà luôn. Tớ cảm thấy giá nhà ở Yên Kinh khẳng định sẽ tăng giá, bốn năm sau còn không biết là cái giá nào mất! Thật sự, nghe tớ đi. Muốn mua nhà ở Yên Kinh, nhanh lên không muộn!" Tô Y đề nghị với Hoàng Thái Vi.

Bản thân mình biết giá phòng sẽ tăng, nhưng Hoàng Thái Vi không biết đi! Chính mình lại không thể nói trắng ra, cho nên chỉ có thể đề nghị. Hơn nữa, Tô Y rất có thiện cảm với cô bé này, tự nhiên không muốn cô bỏ qua thời cơ tốt để mua nhà ở Yên Kinh.

"Mình ở tiểu khu kia, cậu cũng thấy hoàn cảnh rồi đấy! Thương lượng với ba mẹ cậu một chút, nếu có thể nói, hiện tại mua nhà ở nơi đó. Chắc chắn tương lai không hối hận! Nếu vài năm sau mới lại mua, khó có được tiểu khu có hoàn cảnh tốt như vậy!" Tô Y lại nói tiếp.

"Nhưng mà tiểu khu chỗ cậu không phải đều là biệt thự sao? Nhà của tớ nhiều nhất có thể mua cho tớ một căn nhà khoảng một trăm vạn, đắt hơn thì không mua được. Đây đã là tiền mồi hơi nước nứt mà ba mẹ tớ tiết kiệm hơn nửa đời người đó!"

"Gần hồ Nhạn Minh bên này là khu biệt thự, những khu cao tầng hai bên cũng thuộc loại tiểu khu nhìn ra hải cảng. Bên trong đều mới trang hoàng, diện tích có lớn có nhỏ. Nguyên đán sang năm giao phòng là có thể xách túi vào ở! Hiện tại nếu mua không đến 100 vạn, sau bốn năm thôi, thì rất khó nói!" Tô Y phân tích giúp Hoàng Thái Vi.

"Như vậy à, nếu về sau giá phòng tăng lên, vậy vẫn nên mua trước có vẻ vô lời hơn. Hơn nữa, hoàn cảnh tiểu khu kia của cậu đúng là không tệ. Tớ gọi cho ba trao đổi một chút!"

Hoàng Thái Vi suy nghĩ, cảm thấy lời Tô Y nói có đạo lý. Ở trên xe trực tiếp gọi điện cho ba ba thương lượng chuyện mua nhà.

Tổ Y thấy Hoàng Thái Vi đã quyết định, cũng không nói thêm gì nữa!

Chờ Hoàng Thái Vi cúp điện thoại, cười nói với Tổ Y "Ba của tớ nói tuần sau ông qua đó nhìn kĩ trước xong lại nói!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kim Ốc Tàng Kiều

Edit: Lệ Hy

Beta: LenNiNi [cũng đang làm luôn ~]

“Trình sư muội!”

Tổ Y đang chuẩn bị lên lầu liền quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Từ Mặc mang theo hai người đứng trước cửa biệt thự.

“Chào Lâm sư huynh, hai vị buổi sáng tốt lành!” Tổ Y mỉm cười đi về phía trước.

Còn Hoàng Thái Vi lại là chết lặng đi theo sau Tổ Y thầm oán nói: Dù sao buổi sáng hôm nay số lần bị kinh hách đã đủ nhiều! Hiện tại mình cũng coi như thấy mặt người quen, cho dù chủ tịch quốc gia xuất hiện ở nơi này, mình cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ!

“Trình sư muội, em mang vị sư phó này đi xem phòng ghi âm của em đi. Có yêu cầu gì, có thể trực tiếp nói. Anh đi sang bên cạnh trước, có việc thì gọi điện cho anh.” Lâm Từ Mặc nói xong kéo một người đàn ông trong bọn họ, xoay người đi ra ngoài.

“À, được rồi, Lâm sư huynh saronara (tạm biệt).”

Bên này, người đàn ông bị Lâm Từ Mặc kéo ra, vừa ra khỏi sân, thì vẻ mặt cười xấu xa nhìn Lâm Từ Mặc. “Không tệ nha, tiểu tử! Cháu muốn kim ốc tàng kiều(*) hả! Đến, nói với chú nhỏ, đến bước nào rồi? Năm tay chưa? Hôn chưa?”

(*) Kim ốc tàng kiều: Lầu vàng giấu người đẹp.

“Chỉ là sư muội cùng trường, trùng hợp làm hàng xóm mà thôi. Chú không cần nghĩ nhiều. Hơn nữa, chú không biết từ "kim ốc tàng kiều" rất không thích hợp sao?” Khẩu khí của Lâm Từ Mặc bình thường nói.

“Ồ kia, không cần để ý những chi tiết đó đi! Đến, nói với chú, cô bé kia tên là gì? Có muốn đi vào vòng diễn nghệ không?” Người đàn ông kia chọc chọc Lâm Từ Mặc, “Hai người đã không phải là quan hệ kia, cô bé kia có bạn trai không?”

“Lâm Hường Vãn, cháu đã một tuần không gặp ông nội. Nếu không, bây giờ cháu trở về xem sao?”

“Áy ~ từ từ, từ từ! Chú không hỏi nữa được chưa? Mỗi lần cháu gặp ông cụ xong, chú đều bị ông ấy lột một tầng da!”

Lâm Hường Vãn chạy nhanh giữ chặt Lâm Từ Mặc cầu xin tha thứ, nhưng mà im lặng không đến một phút đồng hồ lại không cam lòng nói: “Từ Mặc à! Cháu không biết là chỉ khuôn mặt của cô bé kia, không tiến vào vòng giải trí thì thực đáng tiếc sao? Công ty của chú đang cần người, gần đây, khắp nơi đào góc tường đấy! Thế nào, giúp chú đến hỏi thử xem! Hơn nữa cho dù không tiến vào cái vòng luân quần kia, vậy tiến vào nhà chúng ta cũng không sai nha! Bây giờ cháu còn thiếu một thím nhỏ mà!”

“Nếu nàng muốn tiến vào vòng luân quần kia, sẽ không thi đỗ Yên Đại. Hơn nữa, nàng không thích chồng già.”

Lâm Từ Mặc dừng bước lại nhìn Lâm Hường Vãn, nghiêm túc thừa nhận, trả lời rõ ràng.

“Dựa vào cái gì, đàn ông ba mươi tuổi như hoa đẹp nhất! Bây giờ chú đang tuổi đẹp nhất. Già chỗ nào chứ!!!

Lâm Hường Vãn cúi đầu nhìn cách ăn mặc xinh đẹp của chính mình, lại sờ mặt mình, thở phì phì bác bỏ.

Bên này Tổ Y nói chuyện trang trí với sư phó xong, sau đó xác định loại thiết bị. Hoàng Thái Vi cũng cười xấu xa nhìn chòng chọc Tổ Y: “Trình Tổ Y! Cậu lại có thể kim ốc tàng kiều! Hơn nữa, người đẹp này còn là Lâm đại tiên trong truyền thuyết! Tớ còn chưa nhìn kĩ đã đi! Nói! Hai người có quan hệ gì! Nhanh thành thật cho mình!”

“Nói thực ra! Chẳng qua là tình cờ làm hàng xóm mà thôi, nếu thực sự là người đẹp, tớ còn phải cất giấu sao?” Tổ Y cho Hoàng Thái Vi một vẻ mặt cậu

rất tục, “Đi thôi, đừng ngạc nhiên thế. Buổi chiều tớ còn nhờ Lâm Tử Mặc đến chọn xe giúp nữa, nếu như cậu muốn nhìn thấy đại tiền, đến lúc đó thì nhìn cho đủ! Dù sao nhìn miễn phí không mất tiền!”

Hai người Tổ Y vừa mới ra biệt thự, đã trông thấy Lâm Tử Mặc đang đi về phía bên này.

“Lâm sư huynh, bạn của anh đi rồi?” Chỉ thấy một mình Lâm Tử Mặc qua đây, Tổ Y tò mò hỏi.

“Hắn có việc đi trước, bên này của em đã quyết định tốt chưa?”

Lâm Tử Mặc đứng lại. Hắn sẽ không nói cho Tổ Y, Lâm Hướng Văn bỏ đi là bị hắn cố ý chọc giận.

“Quyết định rồi, em sửa sang lại xong rồi thì bọn họ trực tiếp qua đây lắp đặt. Cũng gần 12 giờ rồi, nếu không em mời anh đi ăn đi! Anh giúp em nhiều việc như vậy, em còn chưa từng cảm ơn anh nữa.”

Tổ Y thật lòng thật dạ muốn cảm ơn Lâm Tử Mặc, cho nên nói đặc biệt chân thành.

“Anh biết một nhà hàng, mùi vị đồ ăn không tệ! Cách chỗ chúng ta muốn đi buổi chiều cũng không xa. Anh mang các em qua đó.” Lâm Tử Mặc nói xong trực tiếp mở cửa xe, ý bảo Tổ Y và Hoàng Thái Vi lên xe.

“Lâm sư huynh, đây là Hoàng Thái Vi, bạn cùng phòng kí túc xá của em. Thái Vi, đây là Lâm Tử Mặc, Lâm sư huynh.” Tổ Y giới thiệu hai người với nhau.

“Xin chào!” Lâm Tử Mặc gật đầu với Hoàng Thái Vi.

“Chào Lâm sư huynh!” Hoàng Thái Vi cũng mỉm cười gật đầu với Lâm Tử Mặc.

Tổ Y thấy biểu hiện của Hoàng Thái Vi, trong lòng thầm buồn cười, cô nương này trước mặt người ngoài còn rất đoan chính nha!

Đội mấy người com nước xong, thì trực tiếp đi chọn xe. Tổ Y dạo quanh một vòng, chọn một chiếc xe việt dã màu trắng.

Sau khi Lâm Tử Mặc thừa lái, xác định xe không có vấn đề, về mặt của Tổ Y mới trở nên thản nhiên lấy thẻ quét. Chờ Tổ Y làm thủ tục xong xuôi, Lâm Tử Mặc liền tạm biệt hai người.

“Tổ Y, chuyện học kì sau cậu muốn ra ngoài ở có muốn nói với Thư Linh không?” Trên đường hai người lái xe đến trung tâm điện tử, Hoàng Thái Vi hỏi.

“Thuận theo tự nhiên đi. Hiện tại nói hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao lúc dọn đi cô ấy sẽ biết!” Tổ Y nắm vô lăng, chuyên chú nhìn phía trước.

“Tớ cảm thấy đội lúc cậu dọn ra ngoài, tớ cũng không muốn ở trong kí túc xá nữa.” Hoàng Thái Vi dựa vào ghế dựa thờ dãi một hồi. “Thật hâm mộ cậu đó, hiện tại mua nhà, có thể trực tiếp sống ở bên ngoài. Tớ lại không thể, ba tớ nói chờ sau khi tớ tốt nghiệp, tìm được công việc ở Yên Kinh mới cho tớ mua nhà.”

“Nếu cậu định đi làm ở Yên Kinh, còn không bằng hiện tại thì mua nhà luôn. Tớ cảm thấy giá nhà ở Yên Kinh khẳng định sẽ tăng giá, bốn năm sau còn không biết là cái giá nào mất! Thật sự, nghe tớ đi. Muốn mua nhà ở Yên Kinh, nhanh lên không muộn!” Tổ Y đề nghị với Hoàng Thái Vi.

Bản thân mình biết giá phòng sẽ tăng, nhưng Hoàng Thái Vi không biết đi! Chính mình lại không thể nói trắng ra, cho nên chỉ có thể đề nghị. Hơn nữa, Tổ Y rất có thiện cảm với cô bé này, tự nhiên không muốn cô bỏ qua thời cơ tốt để mua nhà ở Yên Kinh.

“Mình ở tiểu khu kia, cậu cũng thấy hoàn cảnh rồi đấy! Thương lượng với ba mẹ cậu một chút, nếu có thể nói, hiện tại mua nhà ở nơi đó. Chắc chắn tương lai không hối hận! Nếu vài năm sau mới lại mua, khó có được tiểu khu có hoàn cảnh tốt như vậy!” Tổ Y lại nói tiếp.

“Nhưng mà tiểu khu chỗ cậu không phải đều là biệt thự sao? Nhà của tớ nhiều nhất có thể mua cho tớ một căn nhà khoảng một trăm vạn, đắt hơn thì không mua được. Đây đã là tiền mồ hôi nước mắt mà ba mẹ tớ tiết kiệm hơn nửa đời người đó!”

“Gần hồ Nhạn Minh bên này là khu biệt thự, những khu cao tầng hai bên cũng thuộc loại tiểu khu nhìn ra hải cảng. Bên trong đều mới trang hoàng, diện tích có lớn có nhỏ. Nguyên nhân sang năm giao phòng là có thể xách túi vào ở! Hiện tại nếu mua không đến 100 vạn, sau bốn năm thôi, thì rất khó nói!” Tổ Y phân tích giúp Hoàng Thái Vi.

“Như vậy à, nếu về sau giá phòng tăng lên, vậy vẫn nên mua trước có vẻ vớ vẩn hơn. Hơn nữa, hoàn cảnh tiểu khu kia của cậu đúng là không tệ. Tớ gọi cho ba trao đổi một chút!”

Hoàng Thái Vi suy nghĩ, cảm thấy lời Tổ Y nói có đạo lý. Ở trên xe trực tiếp gọi điện cho ba ba thương lượng chuyện mua nhà.

Tổ Y thấy Hoàng Thái Vi đã quyết định, cũng không nói thêm gì nữa!

Chờ Hoàng Thái Vi cúp điện thoại, cười nói với Tổ Y “Ba của tớ nói tuần sau ông qua đó nhìn kĩ trước xong lại nói!”

Chương 14: Nhạc Đệm

Chờ hai người mua xong mấy vi tính, sau đó ăn xong cơm tối rồi trở lại trường học, Tô Y mới phát hiện, mình lại quên hỏi Lâm Tử Mặc chỗ đậu xe ở nơi nào.

Không thể làm gì khác hơn là lại gọi điện thoại cho Lâm Tử Mặc, hỏi rõ vị trí của chỗ đậu xe mới đem xe lái về phía bãi đậu xe.

Linh: trong bản cover =, = Tô Y- Lâm Y, Lâm Tử Mặc- rừng mực...edit mà không có bản gốc có lẽ tui sẽ tự đốt nền cho bản thân mất...

Hoàng Thái Vi cũng không nói chuyện, chẳng qua là mặt đầy cười đều nhìn Tô Y!

Tô Y sau khi đậu xe xong liếc về phía Hoàng Thái Vi một cái "Đừng cười nữa, hần không phải mẫu người yêu thích câu tôi! Đi thôi, nhanh đi về còn nghỉ ngơi. Hôm nay đã rất mệt rồi!"

Hai người về ký túc xá phát hiện Lữ Bình cũng chưa có trở lại. Hai người cũng không để ý, rửa mặt xong liền lên giường ngủ.

Nhưng mà buổi sáng là thứ hai, Tô Y chuẩn bị tập thể dục lúc sáng sớm, phát hiện giường Lữ Bình vẫn như cũ. Tô Y sửng sốt một chút: Tối qua Lữ Bình không trở lại! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, Lữ Bình nhưng là từ trước cho tới bây giờ đầu không có qua đêm mà không về a!

Chờ đến sau khi Tô Y tập thể dục buổi sáng xong trở lại, phát hiện Hoàng Thái Vi mặt đầy nghiêm túc ngồi ở trước bàn đọc sách.

"Tô Y, có phải tối hôm qua Lữ Bình không có trở về a?" Hoàng Thái Vi thấy Tô Y từ cửa đi vào, vội vàng hỏi.

"Hình như đúng vậy, tối buổi sáng lúc thức dậy, cũng không thấy cô ta. Hơn nữa, giường cũng không có dấu vết giống như có người ngủ qua!"

"Cô nói, cô ta sẽ không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Nếu không thể nào tối hôm qua sẽ không về ở đâu!" Hoàng Thái Vi cau mày.

Đang lúc hai người nói chuyện, Lữ Bình đẩy cửa túc xá ra đi vào.

"Lữ Bình, tại sao tối hôm qua cô không trở về a? Không có xảy ra việc gì chứ?"

Hoàng Thái Vi thấy Lữ Bình trở lại, suy nghĩ một chút hay là mở miệng hỏi.

"Tôi không có sao. Ngày hôm qua có người bạn đồng hương tổ chức sinh nhật, chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm. Sau đó về trễ, tôi lại sợ quấy rầy các cô nghỉ ngơi, ngủ lại ký túc xá của bạn ấy một đêm."

Lữ Bình bò lên giường nằm xuống trả lời.

Trực giác của Tô Y cho cô biết Lữ Bình đang nói dối! Bởi vì thời điểm Lữ Bình nằm lên giường, Tô Y thấy trên đùi cô ta có dấu vết bầm tím, hơn nữa sắc mặt cô ta cũng không được khá lắm. [linh: +/+ ô mai à?]

Đồng hương*? Dự sinh nhật? Tô Y đột nhiên nghĩ tới, ngày hôm qua không phải là sinh nhật Trần Chí Lâm sau? Chẳng lẽ tối hôm qua Lữ Bình ở cùng một chỗ với Trần Chí Lâm? Còn ở lại qua đêm không về!

*người cùng quê

Tô Y trong nháy mắt liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Đời này, mình không giống như nguyên chủ, để cho Lữ Bình có cơ hội nói vài ba câu liền trở thành bạn tốt, còn nói cho cô ta biết hết về bản thân. Cho nên, bây giờ mình không để ý tới Lữ Bình, cô ta cũng không còn xem mình là mục tiêu, để cho Trần Chí Lâm tới gần mình.

Mà không có mình làm lá chắn (bóng đèn), hai người Trần Chí Lâm cùng Lữ Bình có thể thuận lý thành chương (thuận theo tự nhiên) ở cùng một chỗ!

Tô Y nghĩ thông suốt khúc mắc trong đó, cũng không để ý đến Lữ Bình nữa. Dẫu sao, đứng ở độ cao bất đồng (trình độ không giống nhau), đối mặt với đối thủ sẽ bất đồng (khác nhau). Bây giờ Tô Y thật lòng là không coi Trần Chí Lâm cùng Lữ Bình ra gì.

Tô Y ngồi ở trước bàn đọc sách, suy nghĩ lúc mình tranh giải nên hát bài gì mới tốt. Dẫu sao tất cả bài hát điều không có nhạc đệm, đến lúc đó chỉ có thể hát những bài hát phù hợp với guitar vừa đàn vừa hát để thi đấu.

Nghĩ tới đây, Tổ Y lại bắt đầu rầu rĩ. Chung kết khi phải hát 3 bài hát, phải tự hát 3 bài ballad (cao dao, dân ca?)? Nhưng hát khác nhau, mình sẽ đi đâu tìm nhạc đệm a? Hơn nữa, tìm người khác làm nhạc đệm cho bài hát, mình lại không yên tâm, chỉ sợ đến lúc đó bài hát bị người dùng rồi, mình ngay cả một mọt chút lí lẽ để nói cũng không có.

"Thái vi, người có biết người bạn nào biết đàn dương cầm không?" Tổ Y nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Thái Vi hỏi.

"Có, bắt quá không học cùng trường với chúng ta, thế nào? có chuyện gì sao?" Hoàng Thái Vi gặm bánh mì, trong miệng hàm hồ không rõ hỏi.

[Linh: rõ thế cơ mà.= Thái Vi: có ý kiến? linh: /_\\...]

"Nga, Vậy coi như. Là đến lúc thi trận chung kết. Tôi cũng không thể hoàn toàn vừa đàn guitar vừa hát hết chứ? lại không có chỗ chế tạo nhạc đệm, liền muốn đến lúc đó sẽ tìm một người cùng đệm nhạc cho bản thân thôi!"

Tổ Y thất vọng nằm trên bàn thờ dài.

"Người thật đúng là người trong cuộc mơ hồ a!" Hoàng Thái Vi đi tới gõ một cái lên bàn đọc sách của Tổ Y "Người buổi sáng kia, cái người bán thiết bị cho người đó! Hẳn nhất định có thể giúp người làm nhạc đệm này a!"

"Đúng vậy! Ta làm sao liền quên mất rồi!" Tổ Y vỗ bàn một cái, đứng lên. "Vậy thì ta đi gọi điện thoại." Nói xong liền cầm điện thoại di động hướng phía ngoài chạy đi.

Thật ra thì Tổ Y gọi điện thoại cho Lâm Tử Mặc, đầu sao, người bán thiết bị thu âm cũng là bạn của hắn, vậy hắn là cũng biết người có thể chế tạo nhạc đệm cho ca khúc. Hơn nữa, người tên Lâm Tử Mặc này cũng đáng giá tính nhiệm.

"alo, Lâm học trưởng, xin chào!" Điện thoại vừa đổ chuông một nhịp Lâm Tử Mặc đã bắt máy.

"Trình học muội, có chuyện gì không?" Lâm Tử Mặc buông ly nước xuống.

"Lâm học trưởng, tôi chính là muốn hỏi một chút, anh có biết người chế tạo nhạc đệm không ạ? Tôi có mấy bài hát, muốn đem nó sản xuất ra, chỉ chế tạo nhạc đệm mang âm hưởng là được rồi. Tôi không biết người nào làm về phương diện này, cho nên..." thanh âm Tổ Y có chút thấp xuống "Đúng rồi, tôi có thể tự viết ca khúc, sẽ không quá phiền toái." Nhìn tài nghệ âm nhạc ở thế giới này, Tổ Y cũng không thể nào yên tâm để cho người ta biên ca khúc hộ a.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tức Người Chơi!

Edit: LenNiNi

Tâm tình Tổ Y giờ khắc này sát định rất tốt, ngay cả khi Lâm Tử Mặc gọi mình là Trình học muội cũng không hề khó chịu trong lòng. Hai con mắt cười híp lại, giống như mèo trộm được thịt.

"Lâm học trưởng, vậy chờ anh liên lạc xong liền gọi điện thoại cho tôi nha. Tôi trước hết không quấy rầy anh nữa, 88!" [tác giả để vậy =,= cũng ko hiểu 88 là quái gì hết]

Tổ Y cúp điện thoại, tung tăng vào trong ký túc xá.

Lâm Tử Mặc nhìn điện thoại bị cúp máy, bỗng nhiên liền bật cười: Thật đúng là càng ngày càng không khách khí. Trước kia thời điểm muốn cúp điện thoại, luôn là đầu ra đẩy nói một tiếng 'Lâm sư huynh, gặp lại!' bây giờ lại sẽ dí dỏm nói 88. Không thể chối, loại cảm giác này cũng không tệ lắm! [lại 88 =,=]

Lâm Tử Mặc bình phục một chút ưu tư, tìm được số điện thoại của Lâm Hường Văn liền gọi "Chú, ta có người bạn muốn chế tạo mấy bài nhạc đệm ca khúc, Dùng một thiết bị của công ty với Vương Giám đốc.Ồ, đúng rồi, ngày kia sẽ sử dụng cho bạn, tôi nói rồi, là làm miễn phí. "

"Anh! Khi nào tôi từng làm gì đó miễn phí. Tôi là người làm ăn. Người làm ăn. Anh có hiểu không? Là làm gì cũng phải kiếm tiền kinh doanh. Hơn nữa anh còn dám muốn Vương tổng giam!!!! Anh biết tôi một phút cho hắn ra bao nhiêu tiền lương không? Anh...." Chung Hường Văn chột đứng dậy, nhìn vào điện thoại găm với hàm hừ.

"Tôi vẫn nghĩ, trưa mai muốn về thăm ông nội!" Lâm Tử Mặc không đợi Lâm Hường Văn gào xong lại nói tiếp.

"Người biết. . . Ta. . . Người. . . Người lại cho ta tới một bộ này! Người cá thằng nhóc con, người lại tới uy hiếp ta!" Lâm Hường Văn mặt đầy bị phẫn.

"Người có thể đi cùng ba người tổ cáo, nói ta khi dễ người!" Lâm Tử Mặc bình tĩnh lại bỏ cho Lâm Hường Văn một đao.

Lâm Hường Văn suốt nửa học máu! Thật vất vả mới đề xuống ưu tư "Ta biết! Ta sẽ để cho Vương tổng giam ngày một ở công ty chờ người!" Qua sau mấy giây lại lấp bắp hỏi: "Từ Mặc a! Vậy người trưa mai?" có hay không về nhà, câu sau ông không dám nói.

"Nga, ta nhớ ra rồi, ta trưa mai còn có việc, có thể không thời gian trở về nhìn ông nội được." Lâm Tử Mặc nhếch môi nói.

"Nga, vậy thì tốt, vậy thì tốt! bạn bè người muốn chế tạo ca khúc gì a?" Lâm Vương Văn thở dài nhẹ nhõm.

"Không cần chú quan tâm, chẳng qua cô ấy muốn làm ba bản nhạc đệm, lời bài hát tự cô ấy viết!"

Lúc này Lâm Tử Mặc ngược lại không có nửa cố ý chọc tức Lâm Hường Văn nữa, chẳng qua là nên giấu giếm hay là một chút đều không nói.

"Vậy người làm gì nếu không phải là Vương tổng giam không được a! Tùy tiện tìm một người chế tạo nhạc đệm là được rồi. Đây không phải là dùng không đúng chỗ à!" Lâm Hường Văn lịch sự dò hỏi.

"Không có gì, muốn Vương tổng giam chỉ là muốn tức người chơi!"

Lâm Tử Mặc cũng có thể tưởng tượng được đáng về Lâm Hường Văn đầy mặt bực tức ra sau [quá ác ^^]

"Người! Tỉnh, ta là trường bồi không cùng người so đo. Ngày một mang bạn người trực tiếp đi công ty tìm lão Viên đi, mấy ngày nay chỉ có hần là rảnh rồi thôi."

Lâm Hường Văn biết mình không chiếm được tiện nghi gì ở chỗ tên nhóc Lâm Tử Mặc này, đã buông tha phản kháng =))

"Được, vậy ta liền cúp máy trước. Còn có việc phải làm!"

Lâm Hường Văn nhìn điện thoại tắt ngúm, thiếu chút nữa trào máu! Người có chuyện bận rộn? Người có chuyện bận rộn mà nãy giờ còn thời gian gọi điện thoại chọc tức ta chơi? Người có chuyện bận rộn mà còn bởi vì một chuyện nhỏ, dùng lời nói chọc tức ta như vậy??

Quá vô si! Khi dễ ta, còn giựt giây ta tìm lão gia tử cáo trạng, người chẳng lẽ không biết ta thật có đi tố cáo, chịu khổ chỉ có thể là mình sao! [*chết cười* ức hiếp sủng đáng mà ~]

Lâm Tử Mặc lại gọi điện thoại cho Tổ Y, suy nghĩ một chút vẫn là không gọi nữa. Chẳng qua là gửi cho Tổ Y một tin nhắn, báo cho Tổ Y biết chuyện đã làm xong, chờ sáng ngày một mạng cô đi chế tạo nhạc đệm.

Lúc Tổ Y nhìn thấy tin nhắn ngắn, đã ở thư viện chiến đấu với khuôn nhạc. Phải nắm chắc thời gian đem 3 bài hát của biên khúc viết ra được. Đến thời điểm làm nhạc đệm, mình ngay cả lời bài hát đều không chuẩn bị xong, thế nào cũng bị chê cười.

Mà Lâm Tử Mặc thì ở buổi tối ngày thứ hai trở về nhà cũ một chuyến. Cùng ông nội nói về phương thức liên lạc, sau đó cả đêm quay trở về trường học.

Đúng như dự đoán, ở trên đường nhận được đoạt mệnh liên hoàn CALL của Lâm Hường Văn.

"Lâm Tử Mặc, người, cái tên lòng gạt này! Người không phải đáp ứng ta hôm nay không trở về nhà cũ sao? Lão gia tử kia làm sao biết địa chỉ gọi điện thoại cho ta?" Điện thoại vừa mới nghe, Lâm Hường Văn liền thở hên lên án.

"Ta không lừa gạt người a, ta buổi trưa quả thật chưa có trở về đi. Hứa với người ta đã làm được." Lâm Tử Mặc ở trong xe nghe điện thoại, bình tĩnh trả lời.

". . ."

Lâm Hường Văn ngay cả mắng đều mắng không ra ngoài! =))

"Ta chỉ đáp ứng người buổi trưa không trở về nhà, nhưng tối về nhà cũng không tính là lừa gạt người đi!"

"Coi là người thông minh!" Lâm Hường Văn tắt điện thoại đi, phiền não gãi đầu một cái phát.

Tiểu tử thú không biết cùng lão gia tử nói cái gì, lão gia tử cầm điện thoại lên chính là không ngừng giáo huấn, chờ ta trở về không bị lão gia tử dạy dỗ 3 ngày, cũng đừng nghĩ có thể ra cửa.

Lâm Tử Mặc mở máy phát nhạc, bên trong xe vang một bản nhạc dương cầm nhẹ nhàng như lưu thủy. Nhếch miệng, ngón tay gõ theo từng nhịp trên tay lái, cũng cho thấy tâm tình hân giờ khắc này rất tốt.

Buổi sáng không tới 8 giờ, Tổ Y liền nhận được điện thoại của Lâm Tử Mặc gọi đến. Hường về phía gương tùy ý vén một ít tóc ra sau tai, luống cuống tay chân đem khung nhạc nhét vào trong balo nhỏ. Một tay túi xách, một tay nắm lên một cái áo khoác liền hướng cửa trường học nhanh chóng xuất phát.

Xa xa liền thấy xe Lâm Tử Mặc đậu ở cửa trường học. Tổ Y chạy tới kéo cửa xe ra liền ngồi vào chỗ ghế phụ lái.

"Làm sao lại gấp gáp như vậy! Ăn sáng rồi sao?" Lâm Từ Mặc nhìn Tô Y thờ hờn hờn quan tâm hỏi.

"Ăn rồi! Tôi đây không phải là sợ Lâm học trưởng chờ lâu sao! Hơn nữa đi công ty giải trí, tôi còn thật mong đợi, muốn vội vàng đi xem một chút! Lâm học trưởng đã ăn sáng chưa?"

"Tôi cũng ăn rồi. Vậy chúng ta bây giờ liền trực tiếp đi thôi!" Lâm Từ Mặc dừng lại một chút mới hỏi tiếp: "Em mới vừa nói đối với công ty giải trí thật mong đợi, là thuần túy đối với cái đó nghề tò mò, hay là muốn vào showbiz chứ?"

"Thật tò mò, chính là muốn đi xem! Nếu tôi muốn vào showbiz sẽ trả lời anh, sẽ trở thành lập phòng làm việc của mình, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ phải làm người khác công ty ký hợp đồng nghệ sĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thu Âm

Edit: LenNiNi

Vừa xuống xe, trước mắt liền nhìn thấy bốn chữ to 'giải trí Mộ Lâm'. Xem ra kích thước công ty của chú Lâm Từ Mặc cũng không nhỏ a!

"Toàn bộ tòa nhà trước mắt đều là công ty của chú anh à?" Tô Y quay đầu khen ngợi hỏi.

"Đúng vậy, phía dưới tầng sáu là khu làm việc, phía trên là ký túc xá của thực tập sinh! Đi thôi, chúng ta đi vào thôi!"

Vừa vào cửa là đại sảnh nối liền phòng khách rộng rãi của giải trí Mộ Lâm, phía trước là quầy tiếp tân, phía sau là khu biểu diễn, nơi trưng bày các danh hiệu mà nghệ sĩ công ty đạt được.

"Nghệ sĩ công ty chú anh thật nhiều a, còn cầm được nhiều phần thưởng như vậy! Tô Y thời dài nói.

"Tử mặc! Người tới vào lúc nào? Như vậy tới cũng không đi lên chứ?"

Một người đàn ông hơi mập lùn hướng về phía Lâm Từ Mặc đi tới.

"Chào chú Viên! Ta vừa mới tới, đang chuẩn bị đi lên tìm người đây!" Lâm Từ Mặc cười hướng về phía người đó cười, nghiêng đón.

Tô Y cũng nhanh trí theo phía sau Lâm Từ Mặc.

"Đây chính là người bạn mà người nhắc đến đi! Hoan nghênh hoan nghênh!" Chú Viên nhìn Tô Y, hỏi Lâm Từ Mặc.

"Chào chú Viên! Hôm nay phải làm phiền chú rồi." Tô Y hợp lòng hướng đối phương cúi người chào.

"Không phiền toái, cô là bạn của tiểu Mặc, chúng ta liền là người nhà (!)! Người nhà không cần câu nệ như vậy! Đi thôi, bên kia đều chuẩn bị xong, chú mang hai người các người qua xem!" chú Viên vừa nói vừa dẫn 2 người đi về phía thang máy.

Trước quầy tiếp tân, có hai cô gái nhỏ cùng thì thầm. "Tiểu Linh, hai người mới đến công ty kia là hai nghệ sĩ mới muốn ký hợp đồng với công ty sao? Nam soái khí, nữ rạng ngời. Đáng đáp nhìn thật là tốt a! Tương lai nhất định có thể hot." Cô gái mắt lơ tinh quang, nói với cô gái còn lại.

"Người nam kia là cháu của ông chủ, người nữ thì tôi không biết. Bất quá, nếu hai người đi cùng nhau, hẳn không phải là nghệ sĩ đâu, bất quá cô bé kia quả thật đáng đáp rất xinh đẹp." Tiểu Linh hướng về phía máy vi tính, cũng không ngần ngại lên nói.

"Nga, cháu của ông chủ a, thật là soái khí a! So với những minh tinh kia còn đẹp mắt hơn." Cô gái si mê nói.

"Người lo làm việc cho tốt đi! Đừng mãi mơ tưởng những thứ không có được. Thế giới của những người đó cùng chúng ta là bất đồng".

Chú Viên dẫn theo Tô Y và Lâm Từ Mặc cùng lên lầu, Lâm Từ Mặc liền tìm một lý do phải nghỉ ngơi liền rời khỏi phòng.

"Cô gái nhỏ, tiểu Mặc nói cô muốn tự mình soạn nhạc phải không?" Chú Viên nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc.

"Vâng! Đúng vậy, chú Viên, tên tôi là Trình Tô Y, ông trực tiếp gọi tên tôi là được, đây là soạn nhạc!"

Tô Y từ trong túi xách lấy ra mấy khuôn nhạc soạn sẵn đưa cho chú Viên.

"Ừ! 《tôi đã đợi lời cảm ơn của những bông hoa* 》, 《những thứ bông hoa ấy**》, 《người bạn ngồi cùng bàn*** 》 đây là cô viết?" Viên chú xem xong mấy bài hát đích biên khúc sau, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tô Y.

*我等到花儿也谢了 - 国语版 - mình tìm được trên kugou

**范玮琪 - 那些花儿

***老狼 - 同桌的你

nếu mấy bạn muốn nghe có thể vào kugou đánh tên bài hát tìm ^^ mình chỉ tìm được ba bài và ca sĩ hát, có thể có ca sĩ khác, nên mấy bạn vào gg tìm hiểu nha! mình chỉ dùng baidu!

"Là do tôi viết. Chú Viên có thể hay không cho tôi ý kiến ở phương diện biên soạn? Đây là ca khúc mà tôi nghĩ mình đã biên soạn tốt nhất!" Tô Y thành khẩn nhìn đôi phương.

"Hai bài phía sau rất hoàn mỹ! Chính là bài đầu tiên, tôi cảm thấy có thể để cho cả bài hát giống như sóng biển hoà vào nhau tạo cảm xúc, từng tầng từng tầng từ từ điền vào, cuối cùng là một lần bạo phát, như vậy cả bài hát sẽ liền dẫn lối cảm xúc.

Mà tôi nhìn ca khúc cô soạn cho bài hát này, ban đầu liền vô cùng thẳng thừng đem cảm xúc bộc lộ ra ngoài! Cho đến cuối cùng mới bình thản mang cảm xúc trở lại, bất luận tiếp cận.

Cô soạn lời ca khúc như vậy, cả bài hát từ đầu tới đuôi đều là điểm bùng nổ, phải vô cùng đam hạo hức để trải nghiệm, bài hát như vậy đối với ca sĩ diễn hát tiêu chuẩn là yêu cầu rất cao!"

Chú Viên vẫn vô cùng chuyên nghiệp. Chỉ liếc mắt liền nhìn ra vấn đề của ca khúc《tôi đã đợi lời cảm ơn của những bông hoa 》. Chú Viên ngừng hai giây lại tiếp tục nói: "Thật ra thì bài nhạc biên soạn này, cô soạn tương đối hợp khi hát dưới sân trường, tôi nói là phương thức biên soạn ca khúc của cô rất hợp để thu vào đĩa nhạc."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cảnh Cáo

Edit: LenNiNi

"Được, đã biết. Học trưởng Lâm Từ Mặc!" Tô Y liếc trắng mắt, ở trên ghế ngồi thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lâm Từ Mặc không nói gì, chẳng qua là quay đầu nhìn Tô Y. Khoé môi hơi cong biểu lộ tâm trạng đang rất tốt của hắn.

"Tôi mang em đi ăn tối, sau khi ăn tối xong hẳn quay về ký túc xá!"

Thấy Tô Y có vẻ hơi mệt chút, Lâm Từ Mặc cũng không trêu tức cô nữa. Chỉ muốn vội muốn cô ăn uống đầy đủ còn về ký túc xá nghỉ ngơi.

Chờ đến lúc Tô Y trở lại ký túc xá, đã là hai tiếng sau. Tô Y mệt mỏi ngay cả khí lực dư thừa nói chuyện với Thái Vi cũng không có, chỉ vội vã vọt vào tắm một cái liền lên giường nghỉ ngơi. [Linh:++/+ gì mệt mỏi ghê zà? tui hiểu làm a @~@ Tô Y: *liét* lặn đùm cho tui ngủ *đá* linh(〒ω〒)]

Ngày thứ hai, Tô Y đem đĩa nhạc đệm Lâm Từ Mặc đưa riêng cho mình ra xem, nhét vào trong tủ tầng sâu nhất, mới đem tủ khóa. Lâm Từ Mặc nói không sai, vẫn là có dự bị thì tốt hơn!

Vạn nhất đến lúc mình biểu diễn đĩa nhạc đệm có xảy ra vấn đề gì, còn có một cái dự bị có thể dùng. Dẫu sao, trong ký túc xá luôn có một rất rồi nhỏ là Lữ Bình nha!

Cho nên, vẫn là đề phòng một chút mới tốt!

"Tô Y, Cuộc so đấu vòng loại đã bắt đầu hai ngày rồi! cô không tham khảo nhìn một chút sao?" Thái Vi đắp mặt nạ đi lang quanh trước giường Tô Y.

"Tôi hôm nay đi xem một chút đi, cô biết tổng cộng lại có bao nhiêu người ghi danh sao?" Tô Y hỏi.

"Nghe nói mấy trăm người, đoán chừng cuộc so tài vòng loại nhiều nhất 10 ngày. Xem ra cạnh tranh còn rất kịch liệt a."

"Cũng không biết thời điểm trận chung kết diễn ra lại có bao nhiêu người tham gia. Mỗi một hệ (bang) có hai số người trận chung kết (?), hơn nữa người thông qua trận sơ tuyển (vòng loại). Tôi phỏng đoán (dự tính), trận chung kết lúc đó cũng ph." Lâm y ngồi ở trên ghế phân tích nói.

"Không phải mỗi một hệ đều có hai người tham gia vào sao. Tôi nghe ngóng, có hệ căn bản cũng không có người ghi danh dự thi, có hệ cũng chỉ có một người ghi danh. Chỉ có một số ít hệ, người ghi danh tương đối nhiều!" Hoàng Thái Vi trở lại trước bàn đọc sách của mình ngồi xuống nói.

"Như vậy thì tốt rồi, vậy tôi an tâm! Nếu thật là mỗi một hệ đều có hai người tham gia ghi danh vào, hơn nữa người thông qua cuộc so tài vòng loại, đoán chừng vượt qua có bảy tám chục người."

"Cô không phải hai ngày nay đi chế tạo đĩa nhạc đệm sao? làm xong hết chưa?" Hoàng Thái Vi lại hỏi

"Đã làm xong, hơn nữa còn ghi âm lại, cô muốn nghe sao?"

Tổ Y cầm đĩa ghi âm quơ quơ trước mắt Hoàng Thái Vi. Lúc này Lữ Bình cũng không có ở ký túc xá, cho nên Tổ Y liền trực tiếp lấy ra đĩa ghi âm tốt.

"Phải nghe! Tôi đi mở máy vi tính!"

Khi thanh âm của Tổ Y từ trong máy vi tính truyền tới, Hoàng Thái Vi trong nháy mắt liền tròn to hai mắt, không nhúc nhích nhìn Tổ Y chăm chăm!

"Tổ Y, cô thật không nên tới Yên Kinh! Quá đáng tiếc! cô nếu là không nói, tôi nhất định cho là đây là ca sĩ chuyên nghiệp hát đó! nghe qua hay!" Hoàng Thái Vi thất thần nói với Tổ Y.

Tổ Y chẳng qua là cười một tiếng, tỏ ý nàng tiếp tục nghe.

'Phanh' cửa bị đẩy ra, Lữ Bình đi vào. Tổ Y chẳng qua là liếc cô ta một cái lại tiếp tục xem máy tính. [+.+ mụ này tự tìm đường chết đây~]

"Tổ Y, đây là cô hát sao? Thật là dễ nghe." Lữ Bình hỏi.

Bởi vì vừa vặn đang phát bài< người bạn ngồi cùng bàn > này, cho nên Lữ Bình nghe ,một chút liền biết.

"Đúng vậy! Ngày hôm qua mới vừa thu âm xong." Tổ Y trả lời một câu.

"Vậy thời điểm tranh tài cô sẽ hát bài này sao? Nhưng là đây không phải là nhạc đệm a!" Lữ Bình lại nói tiếp

"Có đĩa nhạc đệm riêng, cái này là thu âm hoàn chỉnh của tôi."

Tổ Y cũng không có cố ý đi lừa gạt nàng. Bây giờ chỉ cần Lữ Bình không làm động tác nhỏ phá hoại gì, Tổ Y cũng sẽ không cố ý đi nhắm vào nàng.

Hoàng Thái Vi sau khi chờ 《 Người bạn ngồi cùng bàn 》kết thúc, liền tắt máy vi tính đem đĩa nhạc trả lại cho Tổ Y rồi nói: "Cô thật là biết lãng phí a, một đĩa nhạc chỉ chèn một ca khúc!"

"Được rồi! Tôi thừa nhận tôi là thật phá của!"

Tổ Y sững sốt một chút, ngay sau đó liền kịp phản ứng, Hoàng Thái Vi đúng là một cô gái thông minh.

Tổ Y mặc dù không có muốn cố ý gạt người, nhưng cũng không muốn trước thời hạn thi đấu đem ca khúc mình muốn hát lộ trước mặt Lữ Bình [mỗi lần đọc tên bà này ta cứ hay làm thành Lữ Bồ ^^] ! Hiếm có khi Hoàng Thái Vi thay mình cân nhắc đến mấy chuyện này, hơn nữa tình bơ thay Tổ Y lừa bịp Lữ Bình [hay Lữ Bình đồng âm lừa bịp ta? tên bà này buồn cười qua ^^].

"Tổ Y! nhà cô ở đâu a?"

Đại khái là nhìn thái độ của Tổ Y cũng không tệ, Lữ Bình trực tiếp hỏi lên.

"Hàng thành! Thế nào?"

Tổ Y cười một tiếng nói. Thiệt là làm khó cô ta, lâu như vậy ở cùng một ký túc xá mới hỏi thăm lai lịch của cô.

"Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến còn không biết cô là người nơi nào thôi! Tôi tổng nghe người ta nói lên có thiên đường(?), dưới có tô hàng(?). Nơi đó của các người nhất định rất đẹp đi!" Lữ Bình cười híp mắt hỏi tiếp.

"Có đẹp hay không, từ nhỏ đến lớn gặp nhiều rồi, không cảm thấy nơi nào đẹp." Tổ Y thản nhiên nói

"Tổ Y, tết trung thu cô có muốn hay không về nhà?" Hoàng Thái Vi dò đi chú ý của mọi người.

"Không trở về, cũng nghỉ không được mấy ngày."

Tổ Y tâm tình trong nháy mắt liền sa sút không tốt, lại phải đến tết trung thu a!

Tổ Y nhớ tới nguyên chủ, cũng nhớ tới kiếp trước của mình. Đến mỗi năm tết trung thu, thời điểm người khác hoà hợp đoàn viên bên gia đình, mình vĩnh viễn là lẻ loi một người [ôm giống em, hai chị em mình ăn trung thu đi nak ^^]! Mặc dù nhiều năm như vậy đã thành thói quen, nhưng là nhắc tới cũng không phải là một chuyện vui vẻ gì.

"Nếu không trung thu đến cô về nhà tôi chơi đi. Nhà tôi gần, tôi đang lo một người ở trên đường về nhà cô đơn đó, còn nghĩ có muốn hay không trở về đây." Thái Vi mặc dù không biết vì sao tâm tình Tô Y không tốt, nhưng là thấy Tô Y ưu tư không vui, liền cố ý dời đi đề tài kia.

Lữ Bình cố ý bỏ qua sắc mặt khó coi của Tô Y, truy hỏi Tô Y.

"Cha mẹ tôi đoạn thời gian trước xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, cho nên tôi không cần về nhà, bởi vì trở về cũng là một người tự mình qua tết trung thu!" Tô Y nhìn Lữ Bình, dần từng chữ qua kẻ răng nói ra.

Tô Y không nghĩ tới, Lữ Bình người này lại đối với mình quan sát tỉ mỉ như vậy, ngay cả mình không có cùng nhà liên hệ cũng để ý đến.

"Tô Y, từ khi tựu trường đến bây giờ, tôi cũng không thấy cô cùng người nhà liên lạc qua điện thoại hay gặp mặt, bây giờ tết trung thu cũng không trở về nhà, có phải hay không gia đình của cô có vấn đề gì?"

Nếu là thời điểm bình thường, Tô Y còn có tâm tình trêu chọc Lữ Bình một chút, nhưng bây giờ không có tâm trạng nên trêu chọc đều lười nói đến.

"Đủ rồi!" Hoàng Thái Vi đứng lên, "Lữ Bình cô đây là có ý gì a! Cả ngày lẫn đêm quan sát Tô Y muốn làm gì? Tô Y làm chuyện gì có quan hệ đến cô sao?"

"Tôi! Tôi không có muốn làm gì hết! Tôi chính là muốn quan tâm Tô Y một chút, tôi không có ý tứ gì khác."

Lữ Bình đứng lên, mắt đỏ như sắp khóc, một bộ dạng bị người khi dễ muốn khóc lại không dám khóc.

"Thái Vi, thôi đi! Những chuyện này tôi vốn là cũng không có tận lực gạt người khác, cũng không phải là chuyện mất mặt gì. Nói sau, Lữ Bình cũng là muốn quan tâm một chút thôi. Muốn biết tôi ở hàng thành còn có người thân hay không, còn có nhà sao? Còn muốn biết cha mẹ tôi cho tôi để lại bao nhiêu di sản!" hành chết cô @@~@ [lính: Tô Y*vỗ vai* chị cho em biết chị có phải là ác ma tìm ẩn không? Tô Y: muhahoahoa cô xem thử đi? lính: *run lập cập* đã rồi..110! way, có bệnh nhân trốn viện cầu trợ giúp!!!.]

Tô Y đứng lên, mặt đầy châm chọc nhìn về phía Lữ Bình.

"Nếu cô muốn biết, vậy tôi liền nói cho cô nha?. Cha mẹ tôi ở hàng thành để lại cho ta một ngôi nhà mặt tiền 200, ngay tại bên Tây Hồ, giá thị trường khoản chừng 200 vạn.

Còn để lại chi phí đủ tôi học hết bốn năm đại học, cô hẳn bây giờ hài lòng rồi đi? Nhưng là, tôi cảnh cáo cô Lữ Bình! Đây là lần đầu tiên tôi cảnh cáo cô, cũng là cảnh cáo cô một lần cuối! Chớ chọc tới tôi, chớ muốn gạt tôi! Cô nếu là dám dùng tới suy nghĩ nào đó, tôi sẽ để cho cô hối hận khi đã tới Yên Kinh!"

Tô Y đe dọa nhìn Lữ Bình, tiếu lại gần cô ta, trực tiếp nói trước mặt Lữ Bình, nhìn Lữ Bình lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, mồ hôi ướt cả lưng áo, lạnh cả người!

"Tôi, tôi không cần lừa gạt cô, tôi chỉ là muốn cùng cô làm bạn. Tôi không có. . ." Lữ Bình tựa vào trên bàn sách, chỉ cảm thấy đứng cũng không vững.

"Tốt nhất không có như cô nói!"

Tô Y xoay người trở lại mình trước giường, đưa tay đem túi xách xuống. Đối với Hoàng Thái Vi nói: "Tôi đến thư viện, cô đi không?"

"Cùng nhau đi. Đợi một hồi chúng ta liền ăn ở bên ngoài cơm, sau đó buổi tối đi xem vòng loại. Đúng rồi, cô nhớ đem nhạc đệm mang theo bên người." Hoàng Thái Vi một bên thu thập bàn đọc sách, một bên đối với Tô Y nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Rút Thăm

edit: LenNiNi

Chờ hai người Tô Y và Thái Vi ra cửa, Lữ Bình mới nặng nề đặt mông ngồi xuống ghế!

Quá đáng sợ, mới rồi thiếu chút nữa bị khí thế của Trình Tô Y ép tới không thở được.

Người phụ nữ này có cái gì tốt mà đáng kiêu ngạo! Bất quá là có mấy đồng tiền dư bản thôi, có thể có nhiều tiền đi chăng nữa cũng không phải chỉ là một đứa cô nhi (trẻ mồ côi cha mẹ) sao! Một ngày nào đó, ta sẽ đem người giấu ở dưới bàn chân, trọn đời sẽ không thể trở mình! Lữ Bình hung hãn đập một quyền vang dội trên bàn sách. [mày này vừa ngu vừa tưởng bỏ rồi bệnh ATSM giai đoạn giữa là sao trời? hết thuốc cứu nhè?]

"Tổ Y, bạn chớ để lời nói của cô ta ở trong lòng! Nếu không trung thu này bạn cùng về nhà với tôi đi, mẹ tôi khẳng định sẽ thật thích bạn!" [linh: e hèm: tham khảo giữa sung hô mấy đứa này nhá ^^ tôi- cô hay tôi bạn được hơn nè?]

Hoàng Thái Vi thận trọng nhìn Tổ Y.

"Tôi thật không có sao! Chẳng qua là trung thu này tôi thật sự không đi được a, biệt thự bên kia đang tiến hành sửa chữa, tôi phải thường xuyên đi qua nhìn một chút đâu." Tổ Y cười nói.

"Hai ngày nữa ba sẽ tới đón tôi, tôi sẽ tận lực thuyết phục ông ấy mua khu biệt thự bên kia. Đến lúc đó hai chúng ta chính hàng xóm chung một khu nha, như thế nào, có vui vẻ hay không?"

"Vui chứ, tôi rất vui vẻ là khác."

Tổ Y nhìn Thái Vi cố chấp nghĩ biện pháp giúp mình vui vẻ, bật cười. Mặc dù cô nàng không có thiên phú khôi hài, nhưng Tổ Y thật có thể cảm nhận được sự lo lắng của cô ấy đối với mình.

"Đến lúc đó ba bạn tôi, bạn nhớ phải nói với tôi một tiếng a, dầu gì ta bây giờ cũng có xe có nhà. Chúng ta phải đi nơi nào, chúng ta tự mình lái xe nhiều mặt liền tốt hơn a."

"Được, đến lúc đó bạn đưa tôi ra sân bay đón người vậy!"

Thái Vi nhìn Tổ Y thật không có chuyện gì, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người buổi tối đi đến nói tổ chức vòng loại xem người khác tranh tài, sân khấu tranh tài là ở sân thể dục dựng lên, nhìn đặc biệt đơn sơ. Hơn nữa nhìn một hồi, thật không thấy là nơi tốt để biểu diễn ca hát.

"Thái Vi, những người tài giỏi để thi đấu đều ở đây à? hơn nữa thi đấu tài nghệ cũng ở tại đây sao?"

Sắc mặt Tổ Y có chút khó coi, những người này đều hơi tầm thường hoá, cô lên đài không phải khi dễ người sao? Kieps trước dầu gì cũng là ca sĩ cấp Thiên Hậu [chả hiểu / \ hẳn giống ảnh hậu hả ta?], đối thủ lại là như có tài nghệ phổ thông như thế này, cũng khó trách sắc mặt của Tổ Y khó coi.

"Cũng không hoàn toàn hết, ngày hôm qua tôi nhìn thấy, có mấy người hát cũng không tệ lắm. Hơn nữa chân chính hát tốt, đều là trực tiếp bắt được số báo danh (danh ngạch) trận chung kết. Cuộc tranh tài vòng loại như thế này, bất quá là góp nhân số cho trận chung kết thôi." Hoàng Thái Vi suy nghĩ một chút lại nói tiếp "Hơn nữa địa điểm thi đấu chính thức là ở đại lễ đường của trường học, không phải ở nơi này! Trận chung kết muốn chính thức bắt đầu sẽ rất nhiều người tham gia, dầu sao cũng muốn mời các nhà chuyên nghiệp trong ngành tham gia. Hơn nữa, lấy danh tiếng trường học của chúng ta, mấy người đó ít nhất cũng cấp cho giám khảo một chút mặt mũi đi."

"Vậy thì tốt, nếu là đến lúc đó đều là tài nghệ phổ thông như mấy bạn này, vậy tôi cũng quá khi dễ người!" Tổ Y sắc mặt coi trọng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 17 (Tt)

Edit: LenNiNi

Mấy ngày sau, ba của Hoàng Thái Vi đến Yên kinh. Một mình ở Yên kinh nhìn mấy ngày, sau đó lại đi đến cảng loan để xem tình huống.

Nghe Hoàng Thái Vi nói bạn cùng phòng cầu mình cũng ở cái tiểu khu này mua phòng, rốt cuộc quyết định đặt mua cho Hoàng Thái Vi một biệt thự mặt bằng 120 mét vuông [chém dừ lăm +/+]

Mà Chu Thư Linh cũng từ nhà quay trở về trường học, ký túc xá tựa hồ lại khôi phục những ngày qua náo nhiệt.

Thời gian qua rất nhanh, hôm nay chủ nhiệm thông báo cho Tổ Y hai giờ chiều tới trường đến đại lễ đường họp, chờ đến lúc Tổ Y đến lễ đường, bên trong đã ngồi rất nhiều người.

Một học sinh bộ dáng hơi gầy ôm lấy hộp giấy.

Rồi đứng ở trên đài nói "Chào các bạn học, tôi là Bộ trưởng hội học sinh bên ban tuyên truyền. Ngày mai sẽ là trận chung kết cuộc so tài ca sĩ sân trường, tôi kêu mọi người đến đây là để tuyên truyền một số thông tin và quy tắc của cuộc tranh tài lần này.

Lần này tổng cộng có 40 bạn học sẽ tham gia trận chung kết, tối mai 7 giờ rưỡi mọi người đều phải đến điểm danh và chuẩn bị, sau đó khi đến 8 giờ, các

bạn dựa theo thứ tự rút thăm lấy số thứ tự và theo thứ tự ở chỗ này tiến hành biểu diễn.

Mỗi vị tuyển thủ thời gian biểu diễn là hai phút, biểu diễn sau khi kết thúc do giám khảo hiện trường chấm điểm. Dựa theo yêu cầu, 10 người sẽ có điểm tối đa, ở thời điểm tối ngày một thông qua hai đợt tranh giải tiếp theo sẽ bầu chọn người duy trì đến ohuts cuối cùng sẽ là quán quân. [@.@ chả hiểu gì]

Lần này ban giám khảo cuộc tranh tài gồm có Tổng thanh tra giải trí Mộ Lâm Vương Thụ Khôn, ca sĩ An Minh Viễn, còn có hiệu trưởng Yên kinh của chúng ta Mã Túc Minh hiệu trưởng, phó hiệu trưởng và tổng giám đốc sản xuất truyền thanh, cho nên ngày mai mong mọi người biểu hiện càng thêm tốt."

Nói xong, lại giờ giờ cái rương trong tay nói: "Được, bây giờ mọi người tới đây rút thăm! Đúng rồi, thứ tự biểu diễn tối ngày một, cũng là theo kết quả rút thăm bây giờ tới quyết định."

Tổ Y rút được chính là thứ tự số 36, thật gần vị trí cuối cùng. Thấy không có chuyện gì, Tổ Y liền đứng dậy chuẩn bị đi về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vòng Sơ Khảo

Edit: Lệ Hy

Sau khi Tổ Y đi vào, phát hiện cơ bản người đều đến đông đủ. Sau khi kí tên, Tổ Y bèn tìm một góc ôm đàn đàn ghi-ta ngồi xuống.

Mặc dù không ôm hi vọng với thẩm mỹ của thế giới này, thế nhưng khi nhìn thấy mấy nữ sinh mặc lễ phục không lồ diễn xuất, tiếp theo lại thấy mấy nam sinh toàn thân ăn mặc không theo trào lưu, Tổ Y vẫn là không nhịn được đầu hất tuyến.

Quả thực là cay độc ánh mắt, càng nhìn càng tê dại! Tổ Y cúi đầu giả vờ chỉnh âm, đi đi lại lại trong góc!

Từ sau khi Lâm Từ Mặc đến hậu đài vẫn chú ý Tổ Y, khi thấy Tổ Y vẫn cúi đầu hoạt động trong góc, lại nhìn những thí sinh bên cạnh nằng trâng điếm ăn mặc một chút, liền biết là chuyện gì xảy ra, không khỏi buồn cười khoe miệng nhếch lên.

Nhìn đồng hồ, Lâm Từ Mặc đi đến lên tiếng chào hỏi với Tổ Y: "Tổ Y sư muội, trận đấu sắp bắt đầu, ta phải ra ngoài trước. Có chuyện gì thì gọi điện cho ta!

"Vâng, tạm biệt Lâm sư huynh!"

Tổ Y ngẩng đầu, cổ hết sức không nhìn những ánh mắt quan sát, nói lời tạm biệt với Lâm Từ Mặc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau nửa giờ, có người qua đây gọi Tổ Y chuẩn bị lên đài. Chờ sau khi Tổ Y đi đến, đúng lúc người chủ trì từ trên đài đi xuống. "Số 36 đúng không? Bây giờ là số 35 đang biểu diễn, người kế tiếp là ngươi." Người chủ trì cười cười với Tổ Y.

"Cảm ơn!" Tổ Y lễ phép nói cảm ơn, sau đó nghiêng đầu từ mặt bên quan sát phía dưới đài.

Có năm người ngồi ở hàng ghế đầu tiên, người mặc âu phục hẳn là tổng giám của giải trí Mộ Lâm, bên cạnh là người mặc phi chủ lưu (không theo trào lưu) hẳn là An Minh Viễn. Bên cạnh là ba người cũng từng thấy được tuyên truyền ở trên báo trường học. Cho nên Tổ Y rất nhanh đã biết thân phận 5 vị giám khảo.

Lại nhìn lướt qua phía sau giám khảo. Hà? Lâm Từ Mặc! Hắn ngồi ở hàng thứ hai, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta nhìn đầu tiên trong đám người là có thể thấy hắn.

"Số 36, đến ngươi, chuẩn bị lên đài!"

Bên cạnh có người nói với Tổ Y. Tổ Y lấy lại tinh thần, thì nghe thấy người chủ trì nói: "Xin mời thí sinh số 36 lên sân khấu!"

Tổ Y ổn định cảm xúc, liền ôm đàn ghi-ta đi đến giữa sân khấu, đứng lại trước cái ghế, cúi chào mọi người trước mặt, sau đó nói: "Kính chào các vị giám khảo, các vị bạn học, mọi người một buổi tối tốt lành! Tôi sẽ biểu diễn một bài hát tự tay sáng tác "Người bạn ngồi cùng bàn" cho mọi người, hi vọng mọi người sẽ thích!"

Lâm Từ Mặc nhìn Tổ Y trên sân khấu, chỉ thấy cô gái để tóc xoăn ngắn đến bả vai, tóc dày tăn mát trên đầu vai, dưới ánh đèn chiếu xuống ngũ quan vô cùng thanh lệ lấp lánh rạng rỡ.

Chẳng qua là mặc áo T-shirt trắng đơn giản và quần jean, ôm đàn ghi-ta đứng ở trên đài, đã sáng lòa làm cho người ta đui mù.

Tiếng đàn ghi-ta vang lên, giọng hát êm ái của Tổ Y truyền ra từ micro:

Ngày mai người có nhớ đến không

Ngày hôm qua người viết nhật ký

Ngày mai người còn nhớ thương đến không

Người đã từng thích khóc nhất

Các thầy cô cũng đã không nhớ nổi

Không đoán ra vấn đề của người

...

Trong hội trường không có một chút tạp âm, chỉ nghe thấy tiếng cô gái khẽ ngâm hát thầm. Giọng hát dịu dàng trong trẻo giống như vô số pháo hoa nhỏ nở rộ, đua nở trong lòng của mỗi người.

Hai phút đã qua, tiếng giai điệu của đàn ghi-ta đã kết thúc.

Mười mấy giây trôi qua, trong hội trường bùng nổ tiếng vỗ tay hồi lâu không ngừng. Tổ Y chỉ yên lặng đứng ở chỗ đó, dịu dàng cười, chờ tiếng vỗ tay ngừng lại.

"Bạn học, đây là ca khúc người sáng tác sao?"

Không đợi tiếng vỗ tay ngừng lại, An Minh Viễn liền ngồi ngay ngắn người lại vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, là do tôi sáng tác." Tổ Y mỉm cười trả lời.

"Có muốn xuất bản đĩa nhạc không?"

"Tôi tạm thời còn chưa có ý nghĩ này!" Tổ Y suy nghĩ một chút nói.

"Sau này nếu bạn học Trình muốn vào giới giải trí, có thể trực tiếp đến giải trí Mộ Lâm tìm ta!"

Vương Thụ Khôn nghiêng đầu nhìn An Minh Viễn cười nói.

Khỏe miệng của An Minh Viễn co rút, đè nén suy nghĩ xúc động muốn cho Vương Thụ Khôn một quyền. Cái đồ này lại cướp người với ta, thật vất vả mới gặp được một mầm non tốt như vậy, vốn là muốn thu vào phòng làm việc của mình đây, tên này lại chạy đến phá đám nửa chừng!

"Ta rất nghiêm túc, lúc nào bạn học Trình muốn nói, có thể đến giải trí Mộ Lâm tìm ta!"

Vương Thụ Khôn lại quay đầu nghiêm túc nói với Tổ Y.

Tổ Y chỉ cười cười. Trong lòng âm thầm trả lời: Ừ, tôi sẽ đi tìm ông, nhưng mà không phải tìm ông để kí hợp đồng làm nghệ sĩ mà là tìm ông để hợp tác!

Chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc, không ngoài dự đoán Tổ Y tiến vào mười tên đứng đầu. Tổ Y cũng không để ý quá, ngày mai là trận chung kết chân chính, không phải sao!

Đợi nghe xong những việc chú ý lúc tranh tài ngày mai, Tổ Y liền cùng Hoàng Thái Vi chờ bên ngoài trở về ký túc xá.

"Đang suy nghĩ gì thế?" Tổ Y nhìn Hoàng Thái Vi không nói lời nào, tò mò hỏi.

"Tổ Y, tại sao cậu không xuất đạo (tham gia vào giới giải trí) chứ? Mình thấy giọng hát của cậu rất êm tai, nếu không có người nghe thì thật đáng tiếc!" Hoàng Thái Vi không hiểu tại sao Tổ Y từ chối An Minh Viễn và lời đề nghị của Vương Thụ Khôn.

"Thật ra thì không phải là mình không muốn xuất đạo, mình cũng muốn giọng hát của mình được mọi người yêu thích. Nhưng mà mình không muốn ký hợp đồng nghệ sĩ, sáng tác dưới cờ người khác. Nếu có thể nói, mình muốn thành lập phòng làm việc của riêng mình!"

Tổ Y suy nghĩ một chút, còn nói ý nghĩ của mình cho Hoàng Thái Vi.

"Nhưng phòng làm việc tự mình làm như cậu nói, cậu sẽ rất vất vả!"

"Mặc dù sẽ vất vả một chút, nhưng mà sẽ không có trói buộc. Ký hợp đồng làm nghệ sĩ dưới cờ người khác, rất không có tự do. Hơn nữa đến lúc đó, cậu cũng có thể đến giúp mình nha!"

Tổ Y thật lòng cảm thấy cô gái Hoàng Thái Vi này không tệ, làm việc có chừng mực, lại thông minh, hơn nữa quan trọng nhất là người phẩm chất tốt.

"Tớ? Được rồi, đến lúc đó cậu không ngại lời của tớ, tớ nhất định đi giúp cậu!" Hoàng Thái Vi cười đồng ý.

"Thái Vi, cậu cảm thấy hôm nay những người đó tài nghệ thế nào, tớ luôn ở phía sau sân khấu, không chú ý nghe."

Buổi tối Tổ Y ôm đàn ghi-ta ở trong góc, vẫn nghe hai học sinh bên cạnh đang nói bát quái, sẽ không chú ý nghe thí sinh trước mặt hát như thế nào.

"Có mấy hát còn rất tốt, có vẻ chuyên nghiệp cũng là mấy người kia đi. Nhưng mà cũng không có điểm số cao bằng cậu, điểm số của cậu là cao nhất toàn trường đó, cậu không biết sao?" Hoàng Thái Vi hết sức kinh ngạc.

"Bài hát này của tớ là ballad* sân trường, hát bài hát tự tay sáng tác không có khó, hôm nay là ngày đầu tiên có chút gặp may. Ngày mai sẽ không nhẹ nhàng như vậy, tất cả mọi người sẽ lấy ra bản lĩnh thật sự. Bất quá, tớ cũng không sợ!" Tổ Y nói.

* Ballad: bắt nguồn từ dòng nhạc country và folk vì giai điệu chậm và thông thả (thường được độc tấu như piano, guitar hoặc violin)

"Ngày mai tớ và cậu ở phía sau sân khấu, nghe nói thời điểm tranh tài hàng năm, đều có người giờ trò." Hoàng Thái Vi nghiêm túc nói với Tổ Y.

"Được! Thái Vi, sao cậu tốt như thế hả! Tớ muốn yêu cậu rồi, làm sao bây giờ?" Tổ Y cười hi hi sờ soạng trên mặt Hoàng Thái Vi một cái. "Ừ, làn da thật trơn nhẵn!"

Hoàng Thái Vi bị hành động lưu manh của Tổ Y làm hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tổ Y, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng.

"Tổ Y, cậu ~ sau này cậu ở bên ngoài nhất thiết không thể như vậy! Hoa khô một hệ, không đứng, hiện tại thẳng cấp thành hoa khô của trường. Một hoa khô của trường như cậu bị người ta thấy như vậy sẽ tan vỡ ảo tưởng!" Hoàng Thái Vi vội vàng kéo Tổ Y đi về phía trước.

"Hoa khô của trường nào? Khi nào thì tớ trở thành hoa khô của trường? Sao tớ không biết!" Tổ Y hết sức kinh ngạc.

"Mạng lưới sân trường! Mọi người mới bình chọn ra, cậu là hoa khô mới của trường. Tiền nhiệm (người ngồi ở vị trí đó lúc trước) đã bị cậu đập chết trên bờ cát!" Hoàng Thái Vi liếc mắt với Tổ Y.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Kinh Diễm

Eidt: Lê Hy

Ngày thứ hai, vừa mới ăn cơm tối xong, Hoàng Thái Vi đã thúc giục Tổ Y thay quần áo trang điểm.

"Hiện tại mới không đến sáu giờ, vẫn còn hơn hai tiếng mà!" Tổ Y nhìn đồng hồ nói.

"Người đến hôm nay khẳng định còn nhiều hơn ngày hôm qua, cậu muốn qua lúc bảy rưỡi, mình cảm thấy cậu ngay cả cửa hội trường cũng không chen vào trong được, vẫn là đi qua sớm một chút mới tốt." Chu Thư Linh ở bên cạnh nói.

"Tổ Y, buổi tối mình cũng đi cùng cậu, cũng có thể giúp một tay cho cậu!"

Lữ Bình ngồi trên ghế, cứ như vậy nghiêng đầu nhìn Tổ Y.

"Không cần đâu, có Thái Vi theo tớ là đủ rồi!"

Tổ Y nhìn Lữ Bình, thần nhiên nói.

"Nghe nói Ngụy Mẫn học tỷ mời ban nhạc Hắc Báo (báo đen) đệm nhạc cho chị ấy, Trương Nghiên học tỷ mời bạn bên học viện âm nhạc đến hát giúp một chút, hơn nữa nghe nói Quan Dương học trưởng cũng lấy ra tuyệt kỹ áp đáy hòm, hẳn muốn hát kinh kịch (một thể loại ca kịch của TQ). Tổ Y, cậu dù sao cũng không cần khẩn trương, mình cảm thấy bọn họ cũng không hát hay bằng cậu, nhất định cậu có thể đoạt giải nhất!"

Lữ Bình ra vẻ ân cần nhìn Tổ Y.

"Ừ, mình nhất định sẽ không khẩn trương. Hơn nữa, đợi mình sẽ giúp cậu chào hỏi hai vị học tỷ!" Mặt Tổ Y chăm chọc nhìn Lữ Bình.

Thủ đoạn trẻ con như thế, cho rằng nói như vậy là có thể tạo áp lực cho mình, khiến mình khẩn trương đến nỗi phát huy thất thường sao? Thật là buồn cười, sóng to gió lớn cũng đã xông qua, còn có thể vì trường hợp nhỏ này mà khẩn trương?

"Thật sao? Làm sao bây giờ Tổ Y, cậu cũng không mời người, buổi tối không phải là bị thua thiệt à?"

Chu Thư Linh ngồi không yên, trực tiếp đứng lên nói.

"Không có việc gì, yên tâm đi. Tin tưởng Tổ Y! Tổ cảm thấy Tổ Y nhất định có thể."

Hoàng Thái Vi nói với Chu Thư Linh xong, cau mày nhìn Lữ Bình.

"Tớ đi thay quần áo trước, đợi chỉnh lí xong, chúng ta liền qua đó."

Tổ Y lấy ra chiếc váy trắng đã chuẩn bị từ trước, định thay quần áo.

"Thư Linh, cậu muốn nhìn An Minh Viễn, hiện tại phải chạy qua đó nhanh đi. Đi trễ rất có thể không chen vào được." Tổ Y quay đầu lại nói với Chu Thư Linh.

"Được, vậy tớ đi trước, cậu chuẩn bị xong thì qua ngay. Tớ sẽ ở bên dưới cố gắng trợ uy cho cậu!" Chu Thư Linh cầm túi liền chuẩn bị đi hội trường.

"Thư Linh, chờ tớ một chút. Nếu Tổ Y không muốn tớ giúp đỡ, vậy tớ đi cùng cậu." Lữ Bình đứng lên nói với Chu Thư Linh.

Chu Thư Linh nhìn Lữ Bình, lại quay đầu nhìn Tổ Y một chút, cười nói: "Được, vậy bạn theo mình cùng đi thôi!" Nói xong trừng mắt nhìn Tổ Y.

Chờ sau khi hai người đi, Tổ Y mở túi trang điểm ra, thông thả trang điểm cho mình.

"Tổ Y, sau này cậu chú ý Lữ Bình một chút, dù sao tớ cũng cảm thấy cô ta hình như có thái độ thù địch với cậu." Hoàng Thái Vi do dự một chút, vẫn nói ra.

"Tớ biết, cho nên bình thường tớ đều không quan tâm đến cô ta. Những thủ đoạn nhỏ không lên được mặt bàn của cô ta, ngay cả Thư Linh cũng đã nhìn ra."

Tổ Y cười châm chọc lại nói tiếp: "Vừa rồi tớ nói không cần cô ta giúp một tay, cho nên cô ta muốn cùng đi với Chu Thư Linh. Ý nói bên ngoài chính là tớ không biết suy xét, ngay cả Thư Linh cũng hiểu, cho nên đi trước còn trừng hai mắt nhìn tớ."

Sau khi chỉnh trang xong, Tổ Y lại lấy nhạc đệm dự bị từ trong học tủ tới nhất ra.

"Cái này cậu cất kĩ. Tớ chuẩn bị hai đĩa nhạc đệm, cậu cầm một đĩa, đợi lát nữa đến thời điểm tranh tài, cậu ở phía sau đài nhìn một chút, đừng để cho người động tay chân. Thái Vi, làm phiền cậu!" Tổ Y đưa đĩa đệm dự bị cho Hoàng Thái Vi.

"Yên tâm đi!" Hoàng Thái Vi cất đĩa vào trong túi xách.

Đợi lúc hai người đến hội trường đã sắp bày rườì, từ cửa bên liền trực tiếp đi vào trong đến phía sau đài.

Sau khi Tổ Y tiến vào, phát hiện tất cả mọi người đã đến đông đủ. Chẳng qua là bên này cũng không nói chuyện với bên kia, còn chưa bắt đầu tranh tài, mùi thuốc súng đã rất nặng.

Tổ Y cũng không chào hỏi với người khác, chỉ dẫn Hoàng Thái Vi đi về phía người phụ trách bên kia.

"Sur muội Tổ Y!" Là Lâm Từ Mặc. Thấy Lâm Từ Mặc mở miệng gọi Tổ Y lại, mọi người phía sau đài như có như không chú ý.

"Buổi tối nay, sur muội mang nhạc đệm hay là ban nhạc? Nếu nói mang nhạc đệm, hiện tại có thể đưa trước lên đây." Lâm Từ Mặc nói tiếp.

"Bây giờ đã đưa à?"

"Đúng vậy, bây giờ liền đưa, yên tâm, chúng ta có người phụ trách chuyên môn."

"Được rồi, đây là nhạc đệm của em. Nếu đến lúc đó nhạc đệm xảy ra vấn đề, có thể tìm bạn của em, chỗ cô ấy còn có bản dự bị. Phiền toái học trường."

Tổ Y lấy đĩa nhạc đệm ra giao cho bạn học phụ trách, sau đó kéo Hoàng Thái Vi nói với đối phương.

"Học trường, nếu có vấn đề, nhớ rõ lập tức đến tìm em, tối hôm nay em sẽ luôn ở chỗ này." Hoàng Thái Vi cũng nói ở bên cạnh.

"Không phiền toái, không phiền toái. Có ta ở đây, khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề." Bạn học phụ trách kia ngây ngô cười nói.

"Tối hôm nay Tổ Y sur muội người cuối cùng lên sân khấu, cố gắng lên!" Lâm Từ Mặc thấy Tổ Y đưa xong rồi, nói với Tổ Y.

"Cảm ơn Lâm sư huynh, trước hết em không quấy rầy anh nữa!"

Tổ Y kéo Hoàng Thái Vi tìm hai chỗ trống ngồi xuống nghỉ ngơi, đứng cùng Lâm Từ Mặc, ánh mắt của người ta từng đạo một đâm đến, khiến Tổ Y một người từng trải cũng không chịu được.

Đúng tám giờ, Tổ Y nghe người chủ trì giới thiệu năm vị giám khảo tiếng tăm, rồi cuộc tìm được một chút cảm giác lúc lên đài kiếp trước. Chỉ cảm thấy máu trong toàn thân cũng muốn sôi trào, trạng thái cả người vô cùng hưng phấn.

Ở phía sau đài Tổ Y vẫn chú ý phản biểu diễn của những người khác. Quan Dương hát một đoạn kinh kịch. Trương Nghiên và bạn hát một khúc tình ca đối đáp. Ngụy Mẫn phối hợp với ban nhạc Hắc Bảo hát một bài bốc cháy nổ tung lay động toàn trường. Phần lớn những người khác cũng chọn bài hát bùng lên mạnh mẽ, mọi người đều vừa lên sân khấu đã toàn bộ hỏa lực khai hỏa.

Tổ Y, vòng thứ nhất có thể mời người ngoài hỗ trợ. Một mình cậu bị thua thiệt quá." Thái Vi nhìn những người khác biểu diễn, nói với Tổ Y.

"Nếu tớ mời người, đoán chừng chỉ có thể giúp thêm phiền cho tớ. Cậu cũng nghe bản demo của hai bài hát kia của tớ, cảm thấy tớ còn cần mời người giúp đỡ sao?" Tổ Y cười hỏi. "Hơn nữa, hiện tại sân khấu quá nóng, cần giảm nhiệt xuống. Đi thôi, đến lượt tớ."

"Ừ, vậy tớ đến chỗ tổng điều khiển nhìn một chút!"

Tổ Y đi đến trước sân khấu chờ đợi. Chờ sau khi vị thí sinh thứ chín được cho điểm xong, thì nghe người chủ trì nói: "Xin mời vị thí sinh phía dưới cuối cùng của vòng thứ nhất, Trình Tổ Y! Cô ấy lại mang đến một bài hát tự tay sáng tác, mọi người vỗ tay hoan nghênh!" Bởi vì biểu hiện tối hôm qua, mọi người vô cùng mong đợi đặc biệt cao với Tổ Y. Sau khi người chủ trì giới thiệu xong, dưới đài đã vang tiếng vỗ tay như sấm.

Trong tiếng vỗ tay, Tổ Y chậm rãi đi lên sân khấu.

Một bộ váy trắng, khuôn mặt tinh xảo. Giống như là không trang điểm, rồi lại sáng chói như vậy (dĩ nhiên, đây chính là thể giới của mình lưu hành trang điểm như không trang điểm -- lời tác giả). Lúc nhạc dạo đầu vang lên, ánh đèn cả sân khấu tối xuống, ánh sáng mạnh ở giữa chiếu trên người Tổ Y. Cô gái váy trắng bay bay, an tĩnh đứng giữa sân khấu. Giống như một góc bách hợp, khí chất tao nhã lại tươi mát mẽ người.

Nhạc dạo đầu qua, Tổ Y giờ micro hát: Một tiếng cười kia, khiến ta nhớ đến, những bông hoa nhỏ đó. Sống trong sinh mệnh của ta, mỗi góc, lặng lẽ nở ra vì ta ????? Họ cũng già rồi đi? Họ ở chỗ nào nhỉ? Chúng ta cứ như vậy, đều tự chạy nơi xa. A a a a a nhớ họ...

Vừa cất tiếng đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Tổ Y chỉ là đứng ở chỗ đó nhẹ giọng ngâm xướng, giọng hát êm ái trực tiếp hát vào trong lòng của mọi người. Nhàn nhạt đau buồn, cảm động, không muốn tựa như thủy triều, một lần sóng tiếp một lần sóng cuộn cuộn trong lòng mọi người. Lời hát đơn giản, giai điệu tươi mát, lại làm cho người muốn ngừng mà không được.

Âm nhạc dần dần dừng, giọng nói của Tổ Y dần dần thấp xuống. Một câu cuối cùng Tổ Y dùng giọng than thở nhàn nhạt trầm thấp hát ra: "Họ đã bị gió thổi đi, tàn mất nơi chân trời."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đề Phòng

Edit: Lệ Hy

#tặng: ai đó giành team trước, tại ko nhớ

Trên đài ánh đèn từ từ sáng lên. Sau khi Tổ Y hơi khom người chào, phát hiện toàn trường một mảnh yên lặng. Không có tiếng vỗ tay, người chủ trì cũng không lên đài. Mấy vị giám khảo cũng không nói gì.

Qua hồi lâu, Vương Thụ Khôn mới chậm rãi giơ tay lên vỗ 'Ba ba ba', tiếp theo An Minh Viễn cũng vỗ tay theo.

Mọi người dưới đài dường như mới phản ứng được, tiếng vỗ tay giống như thủy triều vang lên.

Sau khi người chủ trì lên đài, nói mấy câu, cũng bị tiếng vỗ tay cắt đứt. Bất đắc dĩ chỉ có thể đợi sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, mới mời giám khảo thầy cô chấm điểm.

"Người ở trên sân khấu đây chính là siêu sao, không cần đào tạo, không cần hóa trang, trực tiếp là ca sĩ chuyên nghiệp nhất. Ta vẫn nói câu kia, muốn xuất đạo, bất cứ lúc nào đến tìm ta. Ta cho điểm tối đa, 10 điểm." Vương Thụ Khôn đứng lên lập tức nói đánh giá về Tổ Y.

"Ta rất hiếu kỳ, năm nay ngươi là học viên năm nhất, tuổi cũng không lớn. Đến cùng là cái gì xúc động ngươi, mới để cho ngươi viết ra bài hát cảm động như vậy. Lời ca, giai điệu, ý cảnh của bài hát này cũng đạt tới hoàn mỹ, kết hợp thành một thể thống nhất. Hơn nữa trình độ biểu diễn của ngươi cũng đạt tới trình độ chuyên nghiệp. Ta thật sự cảm thấy tự hào vì ngươi, ta có thể chịu trách nhiệm nói một câu, nếu ngươi đến làm ca sĩ, nhất định thành

tự cao hơn ta. Ta cho điểm tối đa, 10 điểm!" An Minh Viễn cũng nói.

Tiếp sau ba vị giám khảo, kỳ thật không thực sự hiểu âm nhạc, cho nên chỉ dựa vào không khí hiện trường và lời phê bình của hai vị chuyên nghiệp mà chấm điểm. Vì vậy, cũng đều nhanh chóng cho điểm tối đa.

Đợi sau khi đến phía sau đài, ánh mắt mọi người nhìn Tổ Y cũng thay đổi. Ngày hôm qua cũng biết cô rất mạnh, nhưng là không nghĩ đến cô có thể mạnh mẽ đến mức này.

"Tổ Y! Ha ha, biểu hiện của cậu quá tốt rồi! Quá êm tai, ta cũng nghe khóc!" Hoàng Thái Vi từ tổng điều khiển bên kia xông lại ôm lấy Tổ Y.

"Bình tĩnh! Lúc này mới đến đâu chứ! Bài đầu mới vừa mới bắt đầu nóng người thôi, đợi lát nữa bài hát mới kia mới hát hợp hiện trường nhất! Đến lúc đó cậu lại kích động." Tổ Y vỗ vỗ Thái Vi nói.

"Trình sư muội, uống ngụm nước không?" Ngụy Mẫn đi tới, đưa một chai nước suối đã mở.

Trong nháy mắt bàn tay Hoàng Thái Vi nắm Tổ Y liền nắm thật chặt.

"Cảm ơn học tỷ, ta tự có chuẩn bị trà nhuận hầu." Tổ Y cầm cốc nước của mình tỏ ý.

"Học muội hát thật tốt, hai bài hát cũng viết vô cùng hay, đợi tiếp theo sẽ cố gắng lên!"

Ngụy Mẫn cười nhạt thu tay về, phảng phất người bị cự tuyệt không phải là nàng.

"Cảm ơn học tỷ, chị cũng cố gắng lên!" Tổ Y cũng cười khích lệ Ngụy Mẫn.

Đợi sau khi Ngụy Mẫn đi, Thái Vi nắm tay Tổ Y nói: "Năm ngoái, một cô gái đã uống nước Ngụy Mẫn học tỷ đưa cho, sau đó ở trên đài mất tiếng, may mắn cậu không uống."

Chỉ là một trận đấu tranh tài trong sân trường, chuyện mờ ám đã làm kịch liệt như vậy? Hơn nữa còn trắng trợn mưu tính người, rốt cuộc Ngụy Mẫn này có cái gì dựa vào để cho nàng không lo ngại gì như vậy!

Kiếp trước mình thấm nhuần ở trong giới nhiều năm như vậy, đã sớm quen thuộc các loại tính kế, thủ đoạn nhỏ, cho nên căn bản sẽ không nhận bất kỳ vật gì người khác cho khi đang biểu diễn, đặc biệt là đồ cho vào miệng nào đó. Lấn vào vòng giải trí, không biết đề phòng người khác chính là mình muốn chết. Còn là cái chết ngu xuẩn!

"Hơn nữa, mới vừa rồi ở chỗ tổng điều khiển hình như cũng xảy ra chút vấn đề, nhạc đệm vòng kế tiếp Trương Nghiên học tỷ mang thiếu chút nữa bị người làm cho hư hại. Dọa ta liền nhìn chăm chăm nhạc đệm cậu mang, chỉ sợ xảy ra vấn đề." Trong lòng Hoàng Thái Vi vẫn còn sợ hãi nói.

"Nghiêm trọng như vậy? Tớ biết, thảo nào mới vừa rồi tớ từ chối nước Ngụy Mẫn đưa đến, cô ta còn mang bộ dạng không sao cả. Thái Vi, cảm ơn cậu! Vòng kế tiếp tớ đoán chừng sẽ có người tẩy máy tay chân với nhạc đệm của tớ, bên đó cậu dán mắt chặt chẽ một chút." Tổ Y nghe xong cau mày nói với Hoàng Thái Vi.

"Có người sẽ giờ trò với cậu? Cũng đúng, vòng này cậu trở thành chim đầu đàn, mọi người muốn đứng nhất, cũng chỉ có thể đề cậu xuống ở vòng kế tiếp. Nhưng mà mới vừa rồi cậu không uống nước Ngụy Mẫn đưa tới, vậy bọn họ cũng chỉ có thể chạm vào nhạc đệm của cậu hoặc trên micro. Yên tâm, mình sẽ nhìn thật chặt."

Hoàng Thái Vi cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, cho nên cũng khẩn trương lên trong nháy mắt.

"Xem ra vòng này nhiều người chọn hát từ từ nhĩ." Hoàng Thái Vi nhìn mấy màn biểu diễn sau đó nói.

"Vòng thứ nhất cũng phát lực quá! Hiện tại đều đòi qua loại thâm tình." Tổ Y nghịch ngợm nói.

"Còn một người nữa là đến cậu, tớ qua nhìn chăm chăm. Vừa rồi tớ cũng lấy nhạc đệm mang đến ra, hiện tại phải đưa qua. Cố gắng lên!" Nói xong cũng chạy về phía tổng điều khiển.

Tổ Y đi tới bên cạnh sân khấu nhìn vị thí sinh thứ 9 biểu diễn, kết quả giọng hát cất lên, nhưng mà thai phong cứng nhắc, hơn nữa hát rõ chữ còn có chút trở ngại.

"Em tên là Tổ Y đúng không? Ta tên là Trương Nghiên." Tổ Y quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái tóc buộc đuôi ngựa, khuôn mặt thanh tú chào hỏi với mình.

"Chào Trương Nghiên học tỷ!" Tổ Y lộ ra một nụ cười với đối phương.

"Tổ Y học muội thật là xinh đẹp!" Trương Nghiên trong mắt kính điểm, sau đó lại chân thành nói với Tổ Y: "Học muội lập tức sẽ phải lên sân khấu, cố gắng lên."

"Nhờ lời tốt lành của Trương Nghiên học tỷ! Ta nhất định sẽ cố gắng." Tổ Y cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của Trương Nghiên, cho nên giọng nói cũng chân thật hơn rất nhiều.

"Tổ Y, tớ ở nơi này nhìn cậu thi đấu." Hoàng Thái Vi từ bên tổng điều khiển kia đi đến.

"Sao cậu cũng đến? Bên kia?" Tổ Y khó hiểu sao lúc này Hoàng Thái Vi đi ra.

"Lúc tớ đến đó, Lâm sư huynh cũng đến, anh ấy bảo tớ đưa nhạc đệm của cậu cho anh ấy, nói đợi lát nữa anh ấy tự mình ở đó giám sát. Để cho tớ tới bên này nhìn cậu, vạn nhất cậu có cần tớ cũng có thể phối hợp một tay." Thái Vi nhỏ giọng nói bên tai Tổ Y. "Lâm sư huynh này thật là không tệ với cậu nha!"

"Đừng nói mò, đây là công việc của hội học sinh bọn hần. Nếu lúc thi đấu xảy ra vấn đề, chính là bọn họ không làm hết chức trách." Tổ Y im lặng liếc mắt nhìn Hoàng Thái Vi.

"Đến cậu!" Hoàng Thái Vi ra hiệu với Tổ Y.

Chỉ thấy sau khi người chủ trì trên sân khấu báo điểm số thí sinh thứ 9 đạt được xong, nói với khán giả phía dưới đài: "Thí sinh tiếp theo lên sân khấu là thí sinh tối nay có tiếng hô đoạt giải quán quân cao nhất, cũng là thí sinh duy nhất kiên trì hát ca khúc tự sáng tác. Tiếp theo bài hát cô ấy muốn biểu diễn vẫn là một ca khúc tự sáng tác "Tôi đợi đến khi những bông hoa tàn" Phía dưới xin một tràng pháo tay mời --- Trình Tổ Y."

Tổ Y bình tĩnh trong lòng, chậm chậm đi lên sân khấu.

Một tiếng trống vang lên, Tổ Y chậm rãi giơ micro lên hát "Mỗi người đều đang hỏi tôi đến cùng, vẫn còn chờ đợi gì. Chờ đến xuân hạ thu đông cũng đã qua, chẳng lẽ còn chưa đủ?"

Giọng nói đầu tiên của Tổ Y hiện ra, An Minh Viễn và Vương Thụ Khôn liền bắt đầu gặt đầu. Cảm xúc câu đầu tiên, rõ chữ. Giọng hát cũng xử lý vừa đúng, khiến người ta trong nháy mắt đã thấy được một nữ sinh yêu mà không gặp thời, cảm xúc buồn bã, ủy khuất đó, giọng hát xử lý có vẻ dịu dàng, làm cho người ta vừa nghe liền sinh lòng thương tiếc. Loại cảm xúc đau thương này giống như núi lửa sắp bùng phát, không có che đậy, vừa xem hiểu ngay lộ ra trước mặt mọi người.

Theo câu thứ nhất kết thúc, tiếng đàn violon xen bắt đầu thêm vào, trong nháy mắt khiến cảm xúc đau thương của cả bài hát đạt tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Rung Động

Edit: Lê Hy

Đến giai điệu thứ hai, nhịp trống tăng mạnh.

"Mỗi người đều đang nói dạng tình yêu này

Không có kết quả

Nhưng tôi biết người ta vĩnh viễn cũng không thể

Yêu tôi

Thật ra thì tôi chỉ hi vọng người

Thình thoảng suy nghĩ một chút về tôi

Người cùng đã dần dần, dần dần

Chuyện gì cũng không nói nữa!

Lúc không ngủ được

Có thể có người bên cạnh tôi hay không

Lúc khổ sở

Có thể có người an ủi tôi hay không..."

Mà một đoạn này trong giọng hát của Tổ Y có nhiều thâm oán, nhiều tức giận. Khi hát đến "Thật ra thì tôi chỉ hi vọng người, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút về tôi", khiến người ta trong nháy mắt liền nghe thấy trong tiếng hát có cảm xúc thất vọng, thậm chí đã có chút tuyệt vọng.

Lúc Tổ Y hát câu này, lồng ngực tăng lên cộng hưởng, giọng hát xử lý vô cùng chắc chắn, lực độ cao giọng như vậy thậm chí xuất hiện một chút khàn khàn, giống như là tuyệt vọng gào thét đến mức tận cùng.

Cảm giác yêu như này là như thế nào, thâm tình đến nỗi khiến người ta rợn cả tóc gáy! Tình cảm nồng đậm giống như núi lửa phun trào, cuộn cuộn trong lòng của mỗi người, thật lâu không thể hạ xuống.

Khi hát đến "Lúc không ngủ được,

Có thể có người cạnh tôi.

Lúc tôi khổ sở,

Có thể có người an ủi tôi hay không."

Cô gái hát ra đời mắt với lúc yêu không được đáp lại, loại cảm xúc bắt đầu dĩ ấy, bàng hoàng ấy, cảm giác không biết làm sao ấy.

Mà khi Tổ Y hát đến: Người có biết không, người có biết không, tôi đợi đến khi những bông hoa tàn!

Giống như là đã có chút thông suốt, rồi lại không cam lòng, chỉ là nhắc lại hỏi một câu hỏi mà trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

Không có buồn bã, không có thâm oán, không có tức giận, chỉ là muốn biết tại sao, chỉ là vì tìm kiếm một đáp án mà phát ra tiếng gào thét!

Đến một câu cuối cùng của ca khúc, Tổ Y chỉ dùng giọng nhẹ nhàng thật thấp hát ra "Tôi chờ đến khi những bông hoa tàn!" Làm cho trái tim người ta nguội lạnh như tro tàn, sẽ để cho tất cả cảm xúc đều bình tĩnh lại.

Cả nhạc đệm làm nền, chọn dùng là cách tiết tấu nhạc đệm bằng toàn bộ nhịp trống nhanh. Cùng nhịp điệu chậm chạp đau thương và giọng hát ngân dài tạo thành tương phản rõ ràng.

Sau khi câu đầu tiên được hát ra đã giành được tình cảm của người, khiến toàn bộ mọi người dẫn dắt trái tim lắng nghe quá trình tâm trạng của một cô gái yêu mãnh liệt nhưng không có kết quả.

Cho đến khi Tổ Y ngân hát một câu cuối cùng, mới khiến trái tim mọi người bình tĩnh lại theo.

Dưới đài rất nhiều nữ sinh đã lệ rơi đầy mặt, rất nhiều nam sinh cũng đỏ vành mắt. Một ca khúc hay như vậy, nó có thể hát đến tận sâu trong nội tâm của người đi gõ cửa trái tim hỏi tình cảm của chính mình.

Lời ca đơn giản bày tỏ lời cầu xin sâu sắc, khiến người ta muốn ngừng mà không được đi theo quá trình tâm trạng cô gái nhìn thấy cô yêu rồi mà không có được.

Mà lúc Tổ Y hát bài hát này, thay đổi cách hát hoàn toàn. Không còn như hai ca khúc trước dịu dàng trong trẻo ngâm khẽ hát nhạt như vậy, mà là càng dùng lồng ngực cộng hưởng, để cho giọng hát của mình nghe vô cùng tràn đầy mạnh mẽ.

Mặc dù cách hát như vậy một muốn chết, nhưng đó là cách hát thích hợp nhất hát bài hát này ở hiện trường.

Cách hát này làm cho sức cuốn hút của cả ca khúc đạt tới cực điểm, cũng làm cho giọng hát của Tổ Y nghe hết sức thích hợp, cảm xúc cả bài hát và giọng hát xử lý cũng khiến người ta cảm giác hoàn toàn tự nhiên.

Sau khi hát xong, Tổ Y liền lặng lẽ đứng ở trên đài, bình phục cảm xúc của chính mình.

Bên cạnh sân khấu, Hoàng Thái Vi đã sớm che miệng lệ rơi đầy mặt, mặc dù đã nghe qua demo, cũng cảm thấy dễ nghe, nhưng cô chưa bao giờ biết, bài hát này hát ở hiện trường lại có sức cuốn hút mạnh như vậy, sẽ làm cho người ta rung động như thế.

Tổ Y đứng ở trên đài ước chừng một phút, nhìn bên trong cả hội trường vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Rốt cục không kèm chế được nói: "Tôi đã biểu diễn xong, cảm ơn mọi người!"

Thấy vẫn không có người nào phản ứng, Tổ Y lại hỏi tiếp: "Người chủ trì vẫn chưa lên đài sao?"

Lúc này, trong nháy mắt cả hội trường tuôn ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tất cả mọi người đứng lên vỗ tay vì Tổ Y. Thậm chí còn có cô gái khóc thành tiếng.

Mấy vị giám khảo cũng đều đứng lên vỗ tay cho Tổ Y.

Vương Thụ Khôn nói mấy câu với An Minh Viễn, cũng bị tiếng vỗ tay cắt đứt. Hai người đành chịu không thể làm gì khác hơn là chờ tiếng vỗ tay ngừng lại sau đó mới nói tiếp.

"Bạn học Tổ Y, ta hi vọng em nhất định, nhất định phải ra đĩa nhạc, em viết ca khúc hay như vậy, mà em lại hát tốt như thế, bài hát này không được

truyền bá lại lời ca, là tồn thất của giới âm nhạc.

Hơn nữa vừa bắt đầu ta đã phát hiện, em vừa lên tiếng đã lẫn vào trong hiệu quả âm thanh. Sau đó, cẩn thận nghiên cứu cách người hát mới hiểu được, em lợi dụng lồng ngực cộng hưởng kéo dài giọng hát, mới hát ra được loại hiệu quả hòa mình với âm thanh như vậy.

Cách hát này, hát tại hiện trường sẽ vô cùng vất vả; bởi vì một khi không chú ý một chút thôi, giọng hát sẽ xuất hiện vài thiếu sót, khiến hiệu quả âm gió biến mất trong nháy mắt. Mà khuyết điểm nhỏ nhất nào xuất hiện ở trên sân khấu trong nháy mắt cũng biểu hiện phóng đại ra, khiến trên biểu hiện bài hát xuất hiện một sự gián đoạn.

Nhưng mà mới vừa rồi em biểu diễn vô cùng hoàn mỹ, thậm chí là có thể trực tiếp thu thành đĩa nhạc hoàn mỹ. Cho nên ta lần nữa chân thành mời em, gia nhập vào phòng công tác của ta đi." An Minh Viễn đứng nói với Tô Y.

"Bạn học Trinh, ta không thể không thừa nhận, em lần lượt mang đến kinh ngạc vui mừng cho ta. Ta hết sức đồng ý với cách nhìn của An Minh Viễn, tài nghệ của em bây giờ cũng đã cao hơn rất nhiều ca sĩ đã hành nghề. Cho nên, ta cũng đại biểu công ty giải trí Mộ Lâm chân thành mời em gia nhập!" Vương Thụ Khôn cũng nói theo An Minh Viễn.

"Cảm ơn hai vị lão sư, chỉ là trước mắt em còn chưa từng suy nghĩ đến việc vào giới giải trí, sau này em có nghĩ đến chuyện này, nhất định sẽ đi tìm hai vị lão sư." Tô Y cúi chào bày tỏ cảm tạ với Vương Thụ Khôn và An Minh Viễn.

"Được rồi, mặc dù biết em sẽ cự tuyệt, nhưng ta vẫn không nịn được nói lời mời với em lại một lần nữa. Bài hát mới vừa rồi này, bao gồm ca khúc của bản thân, bao gồm biểu diễn, bao gồm sức cuốn hút trên sân khấu cũng vô cùng hoàn mỹ, ta cho điểm tối đa." Vương Thụ Khôn cho điểm đầu tiên.

"Bạn học Tô Y, ta muốn hỏi một chút bài hát mới vừa rồi kia. Em có còn bản biên khúc khác hay không? Dĩ nhiên, ta không có ý từ gì khác, chẳng qua là cảm thấy biên khúc mới vừa rồi dùng hát ở hiện trường, đối với ca sĩ có yêu cầu rất cao. Từ tình cảm, tâm tình đến thể lực, đều phải đòi hỏi vô cùng cao. Cho nên có rất ít người có thể sử dụng biên khúc hát như vậy ở hiện trường." An Minh Viễn lại hỏi.

"Có ạ, ngay từ đầu biên khúc bài hát này không phải như vậy. Nhưng mà em cảm thấy dùng biên khúc bản cũ hát trên sân khấu trực tiếp, bởi vì một chút nguyên nhân bên ngoài ảnh hưởng, rất khó làm được để cho cảm xúc tinh tế đi vào từng tầng từng tầng tiến lên. Cho nên em cũng làm mới lại bản cũ." Tô Y cười trả lời vấn đề của An Minh Viễn.

"Thật là không tưởng nổi, thực sự! Ta không bằng em, thậm chí 10 năm sau ta cũng không bằng em bây giờ! Ta rất khó tưởng tượng, làm sao em viết ra được bài hát như vậy. Không có cuộc sống từng trải riêng, không có một lần tự suy nghĩ tình cảm đau xót thấu đáo, là rất khó có thể viết ra tác phẩm kinh điển như vậy. Đúng vậy, bài hát này của em nhất định sẽ trở thành một tác phẩm kinh điển! Có thể nói cho ta một chút, dưới tình huống nào em viết ra bài hát này vậy? Ta thật sự vô cùng hiếu kỳ!" An Minh Viễn vỗ tay nói với Tô Y.

"Cũng không phải tình huống gì đặc biệt, thật ra thì em là một người vô cùng cảm tính, lúc thường xem ti vi hay phim ảnh, em khóc còn muốn thê thảm hơn cả người trong kịch. Đã thấy nhiều bi kịch, hiển nhiên sẽ có ham muốn sáng tác. Cho nên bài hát này có tên "Tôi đợi đến khi những bông hoa tàn"."

Tô Y cười xin lỗi. Thật ra thì ban đầu lúc sáng tác ra bài hát này, là vì Tô Y xem một bộ phim truyền hình, bị sự si tình và quyết tuyệt của cô gái trong phim làm cảm động, cho nên mới viết ra bài hát này. Không nghĩ đến sẽ thành một tác phẩm kinh điển!

"Bây giờ được rồi, đây là một tổ dưỡng (rèn luyện hàng ngày) âm nhạc ít nhất mà ca sĩ phải có! Đó chính là cảm tính thuần túy, biết yêu thích và trả giá! Cảm ơn em đã đề ta nghe được một ca khúc hay như vậy. Ta cho điểm tối đa!"

Không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Y lại lấy được 5 phần điểm tối đa.

Chúc quán quân nằm trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tính Toán

Edit: Lệ Hy

Đợi lúc đến biệt thự, đứng ở bên ngoài thấy hai nóc biệt thự tinh xảo nằm thấp thoáng trong đám cây cối xanh ngắt. Trước mặt biệt thự chính là hồ Nhạn Minh, đình quanh co ngắm cảnh, nằm trước mặt biệt thự. Phăng phất cả hồ Nhạn Minh đều là lâm viên tư gia (vườn trồng cây của nhà riêng). Thả mình trong đó, thoáng như cách xa tiếng động lớn ồn ào của chốn đô thị, sự yên lặng xa xăm làm người ta khao khát.

Đẩy cửa lớn của biệt thự ra, đập vào mắt chính là cửa phòng lớn và hành lang lát đá cẩm thạch đen, hai bên phòng khách rộng rãi sáng ngời là cửa sổ và chấn song hình vòm văn nhã tinh xảo, vừa trang trọng lại không mất xinh đẹp.

Phong cách trang hoàng quen thuộc, nhất thời Tô Y ngây ngốc ở nơi đó, thoáng như trở lại kiếp trước.

Mãi đến khi một trận tiếng đập cửa vang lên, mới cất ngang Tổ Y đang đi vào cõi thần tiên xa xôi.

"Lâm sư huynh?" Tổ Y mở cửa, phát hiện Lâm Từ Mặc đứng ngoài cửa.

"Anh nhìn thấy xe của em dừng ở bên ngoài, nên đến đây nhìn xem. Thế nào, trang hoàng lại vừa ý chưa?"

"Cực kỳ vừa ý, em đang xem xem. Lâm sư huynh có muốn đi vào tham quan không?" Tổ Y cười tránh chỗ cửa mở ra.

Lâm Từ Mặc đi vào biệt thự, vừa nhìn xung quanh vừa hỏi Tổ Y, "Sư muội định lúc nào mua đồ dùng trong nhà thế?"

"Chuyện này, chủ nhật lại đi xem đi, em định bảo người của đại lý Riso đến nhà nhìn xem, sau đó để cho bọn họ giới thiệu thêm. Đồ dùng trong nhà của họ thiên về kiểu Âu, trang hoàng nhà em có vẻ hợp. Lâm sư huynh cũng đã chọn xong chưa?" Tổ Y thuận miệng hỏi.

"Anh còn muốn tổ chức thành nhóm mua đồ dùng với Tổ Y sư muội mới đúng! Căn nhà là em thiết kế giúp anh, cho nên, anh cũng không biết chọn đồ dùng gì tốt." Lâm Từ Mặc bình tĩnh nhìn về phía Tổ Y.

"Bên kia của anh mà nói, chọn đồ dùng hiện đại đơn giản một chút thì tốt hơn. Em đề nghị anh cũng để cho người của đại lý xem qua căn nhà xong, lại đưa cho anh xem giới thiệu thì tốt hơn." Tổ Y đưa ra đề nghị với Lâm Từ Mặc.

"Được, vậy anh liền nghe sư muội. Phía bên trang bị phòng thu âm của em khi nào thì lắp đặt?"

"Em bảo bọn họ ngày mai qua đây lắp đặt. Đúng rồi, Lâm sư huynh, chi phí trang trí phía bên em kết toán với ai ạ?" Từ lúc sửa sang đến bây giờ, Tổ Y còn chưa lấy ra một chút phí trang hoàng nào. Hiện tại sửa sang xong, chính mình cũng vô cùng hài lòng, vẫn nên nhanh chóng trả tiền cho người ta thì tốt hơn.

"Ngày mai đi, ngày mai em muốn qua đây lắp đặt thiết bị. Thì để bọn họ ngày mai qua đây luôn, để tránh anh lại đi thêm một chuyến." Lâm Từ Mặc nhìn nhìn Tổ Y lại hỏi tiếp: "Tổ Y sư muội, anh nghe nói gần đây có rất nhiều công ty giải trí và phòng làm việc đều tìm em. Em ứng phó được không? Có muốn hỗ trợ hay không?"

"Không cần, gần đây đã không cần ứng phó rồi, hiệu trưởng Mã đã chặn hết giúp em."

Tổ Y nhớ tới Mã Túc Minh không khỏi cong khóe môi, một ông già thật đáng yêu, chỉ là hơi nói nhảm.

"Lâm sư huynh, thời gian không còn sớm, em phải trở về trường học rồi."

"Vốn anh muốn mời Tổ Y sư muội ăn cơm trưa, em giúp anh thiết kế biệt thự, còn chưa cảm ơn em đâu!" Lâm Từ Mặc nhìn đồng hồ, còn chưa đến mười rưỡi.

"Lần sau đi, lần sau em mời anh!" Tổ Y cười trả lời.

"Tổ Y sư muội, em luôn mời anh ăn cơm, anh sẽ cực kì bị tổn thương lòng tự tôn đó! Em như vậy, khiến anh hoài nghi giới tính của mình." Lâm Từ Mặc nhìn nhìn Tổ Y, sau đó đột nhiên cười nói.

Tổ Y sùng sốt, sau đó cũng bật cười!

Cũng không đúng sao, hình như mỗi lần đều là chính mình nói muốn mời Lâm Từ Mặc ăn cơm. Đối với một người đàn ông mà nói, dù sao để nữ sinh mời khách, quả thật rất tôn trọng lòng tự tôn.

"Vậy được rồi, vậy thì lần sau có cơ hội xin Lâm sư huynh mời em ăn cơm đi! Ngày mai gặp lại." Tổ Y cười nói lời từ biệt với Lâm Từ Mặc.

Chờ Tổ Y sắp xếp thiết bị trong phòng thu âm xong, lại lắp thêm đồ dùng điện trong nhà, đã là một tuần sau rồi. Nhìn trên sổ ngân hàng số tiền còn lại không có mấy, Tổ Y cảm thấy trái tim cũng đang nhỏ máu, không có tiền mua nhạc cụ nữa!

Mùa đông Yên Kinh năm nay dường như đặc biệt lạnh, buổi chiều Tổ Y từ trong thư viện đi ra, nhanh chóng quần lên người chiếc áo khoác dày, vội vã đi về phía kí túc xá.

Đợi Tổ Y đẩy cửa ra, phát hiện tất cả mọi người ở đây.

"Tổ Y, cậu trở về rồi? Vẫn chờ cậu đó."

Lữ Bình nhìn thấy Tổ Y, vội vàng đứng lên nói.

"Làm sao vậy? Có việc gì?" Tổ Y kỳ quái nói. Từ lần trước sau khi tranh chấp với Lữ Bình, cuối cùng Lữ Bình trốn tránh chính mình. Hiện tại đột nhiên nhiệt tình như vậy, khiến Tổ Y không khỏi đề cao cảnh giác.

"Hôm nay là sinh nhật tổ, mời mọi người ăn bữa cơm tối. Hiện tại chỉ chờ cậu trở về thôi." Lữ Bình cười nói.

"Cậu? Sinh nhật?" Chuông báo động trong lòng Tổ Y vang lên mãnh liệt! Cô nhớ rõ sinh nhật Lữ Bình là tháng 4, hiện tại mới tháng 12, sinh nhật cái gì a. Chuyện bất thường tất có điều quái lạ!

"Chỉ bốn người chúng ta sao? Cậu còn mời người nào không?" Tổ Y để sách trong lòng lên bàn, vừa sắp xếp vừa hỏi.

"Còn có một người đồng hương của tớ, thành 5 người chúng ta. Cậu cũng biết, tiền sinh hoạt của ta rất ít, nên chọn một nhà hàng nhỏ bên ngoài trường học, các cậu đừng ghét bỏ."

"Một người đồng hương? Lần trước cậu đi cả đêm không về ngủ, là sinh nhật của đồng hương kia sao?" Tổ Y đột nhiên quay đầu cười xấu xa hỏi Lữ Bình.

"A ~ không phải, không phải sinh nhật lần trước kia." Lữ Bình sững sốt, cuống quýt giải thích.

"Vậy cậu làm gì mà không mời đồng hương có sinh nhật lần trước kia đi? Sinh nhật lần trước người ta cũng đã mời cậu rồi." Khóe miệng Tổ Y lộ ra một nụ cười châm chọc.

"Đúng vậy! Nếu người ta mời cậu sinh nhật lần trước, vậy hôm nay cậu cũng nên mời lại người ta. Không đủ tiền chúng ta thiếu một hai món ăn cũng không sao đâu!" Chu Thụ Linh cũng hòa theo.

Hoàng Thái Vi không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Lữ Bình, ý tứ trong mắt vừa nhìn qua thấy ngay.

"Đồng hương sinh nhật lần trước kia, hôm nay có việc không ở trong trường học, cho nên tớ không mời cô ấy." Lữ Bình phản ứng cũng nhanh chóng.

Tổ Y cúi đầu che giấu trào phúng trong đáy mắt! Đồng hương? Là Trần Chí Lâm đi! Xem ra việc gọi là sinh nhật này, chỉ là một cớ để cho Trần Chí Lâm lên sân khấu.

Lần trước đã cảnh cáo Lữ Bình, còn tưởng rằng cô ta hẳn là không nên lại trêu chọc mình, xem ra, còn còn chưa hết hi vọng nhỉ!

Vậy mà còn muốn cùng tra nam (*) Trần Chí Lâm kia tính kế mình. Tốt, các người đã tự muốn chết, vậy thật đúng là không thể trách ta ra tay đối phó các người.

Tổ Y ngồi trên ghế, xoay người nói với Lữ Bình: "Lữ Bình, hiện tại cậu mới nói là sinh nhật cậu, cũng không kịp mua quà cho cậu, đừng để ý nha!"

"Tớ và Thái Vi cũng chưa mua, chúng tớ cũng vừa mới biết hôm nay là sinh nhật Lữ Bình!" Chu Thụ Linh cau mày nói.

"Không cần mua quà, tớ đã nghĩ muốn thừa dịp sinh nhật tớ, để bốn người chúng ta cùng liên hoan một bữa." Lữ Bình cười mỉa "Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta thu thập một chút liền qua đi."

Đến lúc Lữ Bình nói chỗ kia, Tổ Y không khỏi bĩu môi. Đôi nam nữ chó má này, nghĩ muốn lừa gạt một phòng lớn cũng không nỡ bỏ vốn, khách sạn nhỏ như vậy, mời một bữa cũng không quá 100 đồng, thật đúng là keo kiệt!

Đội cửa phòng bị đẩy ra, quả nhiên, tên tra nam Trần Chí Lâm kia cũng đã ở bên trong rồi.

"Lữ Bình, đây là bạn trai của cậu sao?" Tổ Y nhìn thấy hành vi của Trần Chí Lâm, xấu xa cười nói.

"A ~ không phải. Cậu ấy là đồng hương với tớ." Trong lòng Lữ Bình hoảng hốt, vội vàng phủ nhận.

ai hứng thú hóng bộ này full nhảy hộ tội mình nha~

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Lữ Bình cũng không nghĩ đến Trần Chí Lâm sẽ vượt quá như vậy, trong trí nhớ của cô, Trần Chí Lâm chưa từng sắc sảo chính mình như vậy. Hơn nữa nhìn động tác vừa rồi của Trần Chí Lâm, hoàn toàn là làm theo bản năng, căn bản là không nhìn ra dấu vết của diễn trò.

Cho nên, Trần Chí Lâm thật lòng để ý với Trình Tổ Y, hẳn muốn diễn giả thành thật!

Trong lòng Lữ Bình không khỏi hận hơn! Hung tợn trừng mắt nhìn Trần Chí Lâm và Tổ Y. Hừ, muốn diễn giả thành thật, vứt mình sang một bên, thực coi mình là đứa ngốc chắc? Con bé mồ côi Trình Tổ Y này, đội lừa nhà cửa của cô đến tay, xem tôi không chinh chết cô!

Tổ Y chưa từng xem nhẹ ánh mắt tràn ngập ác ý của Lữ Bình nhìn về phía mình.

Trần Chí Lâm luống cuống, trong nháy mắt hấn ý thức được chính mình và Tô Y vẫn chỉ là người xa lạ. Vội vàng giải thích với Tô Y "Bạn học Trình, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi! Vừa rồi chỉ là không khí tốt quá, mình thấy bạn không ăn gì, liền vô ý làm như vậy. Hoàn toàn quên chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, thật sự rất xin lỗi, mình không cố ý!"

Tô Y không nói lời nào, chỉ nhìn Trần Chí Lâm sốt ruột giải thích ở nơi đó. Trong trí nhớ của nguyên chủ, khi nào Trần Chí Lâm từng chột vật như vậy. Mỗi lần đều là nguyên chủ co quắp giải thích với Trần Chí Lâm, ngẫm lại thật đúng là châm chọc!

"Thôi, dù sao mình cũng ăn xong rồi! Nhưng mà bạn học Trần chú ý sau này một chút."

Tô Y thường thức bộ dáng xấu hổ của Trần Chí Lâm đủ rồi, cảm thấy không sai biệt lắm, mới mở miệng nói.

"Tô Y, thực xin lỗi, mình thay đồng hương xin lỗi cậu! Mình bảo phục vụ đổi một bộ đồ ăn cho cậu vậy." Lữ Bình nói với Tô Y, trong lòng một bên lại thầm hận Tô Y không biết phân biệt, một bên thầm mắng Trần Chí Lâm mê gái!

"Không cần đâu, buổi tối mình đều ăn có vẻ thanh đạm, các cậu ăn đi!" Tô Y từ chối nói.

Chỉ cần suy nghĩ Lữ Bình nhìn thấy bạn trai chính mình xum xoe với người khác lại bị cự tuyệt, mà cô ta vẫn phải ăn nói khép nép đi theo nhận lỗi. Trong lòng Tô Y liền sáng khoái!

Trần Chí Lâm thấy Tô Y không tức giận, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thật không nghĩ tới Trình Tô Y nhìn nhu nhu nhược nhược tựa như hoa bách hợp dịu dàng tao nhã. Nhưng mà, lúc cô nghiêm mặt nói mau lẹ, vẻ mặt nghiêm nghị, khí tràng cả người đều thay đổi. Khí phách toàn thân kia khiến hấn không khỏi tự ti mặc cảm. Giống như đứng bên người cô cũng là làm bản cô vậy.

Quả thực, Trình Tô Y như vậy càng thêm hấp dẫn Trần Chí Lâm, khiến hấn không khỏi lâm vào say mê.

Trần Chí Lâm ổn định cảm xúc một phen, nói: "Bạn học Trình, hôm nay thật sự rất xin lỗi. Lần sau có cơ hội mà nói, mình sẽ mời cậu bữa cơm nhận lỗi."

"Xi" Chu Thư Linh cười nhạo nói: "Bạn học Trần, năng lực tán gái của cậu hơi cao đấy!"

"Không cần, nình đã tha thứ cho bạn rồi! Không cần giải thích." Tô Y nhìn cũng không muốn nhìn Trần Chí Lâm một cái.

Mấy người sau khi cơm nước xong, Trần Chí Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn tìm cơ đưa mấy người trở về ký túc xá.

Tô Y không đợi Trần Chí Lâm dong dài xong đã nói: "Mình có việc đi phải đi chỗ khác, các cậu về trước đi."

"Áy! Đợi tớ với! Không phải cậu nói buổi tối muốn dẫn tớ đến cùng chỗ à? Sao nói lại không giữ lời." Hoàng Thái Vi thấy Tô Y muốn đi, vội vàng đứng dậy mang theo túi liền muốn đuổi theo ra ngoài cùng Tô Y.

"À...mình quên mất. Bạn học Trần, bạn sẽ đưa Thư Linh và Lữ Bình về kí túc xá chứ, mình và Thái Vi còn có việc, phải đi trước một bước rồi." Tô Y nói xong cười xấu xa, không đợi Trần Chí Lâm trả lời, liền kéo Hoàng Thái Vi ra ngoài.

Trần Chí Lâm trở mắt nhìn Tô Y ra ngoài, lại không tìm được bất kì cơ gì để đuổi theo. đành phải quay đầu đưa Lữ Bình và Chu Thư Linh về ký túc xá.

"Hừ! Tô Y lại hoạt động thành tiểu đoàn với Thái Vi, thật quá đáng! Trở về, mình phải phê bình các cậu ấy thật tốt." Chu Thư Linh biết mình bị bỏ lại, đành phải thờ phỉ phỉ nói.

Bên này Tô Y và Hoàng Thái Vi ra khỏi cửa khách sạn, liếc nhìn nhau, liền nở nụ cười.

"Bây giờ đi đâu?" Tô Y hỏi.

"Làm sao mà tớ biết, tớ ra ngoài cùng cậu đó!"

Hoàng Thái Vi quay đầu không nhìn Tô Y.

"Vậy chúng ta đi dạo chợ đêm đi, vừa rồi tớ cũng chưa ăn cái gì, đi chợ đêm ăn vặt một chút cũng không tệ!" Tô Y kéo Hoàng Thái Vi đi về phía chợ đêm.

"Cuối cùng tớ vẫn cảm thấy sinh nhật đêm nay của Lữ Bình rất kỳ quái."

Ở trên đường Hoàng Thái Vi đột nhiên nói một câu.

"Cậu cũng nhìn ra? Hôm nay căn bản không phải sinh nhật của cô ấy, lần trước trong lúc vô ý tớ biết sinh nhật của cô ấy là tháng 4." Tô Y nghĩ nghĩ vẫn lại nói với Hoàng Thái Vi.

Trong nháy mắt Hoàng Thái Vi đứng lại, quay đầu nhìn Tô Y "Vậy thì giải thích được, hôm nay cô ấy lấy cớ là sinh nhật, để Trần Chí Lâm có thể quang minh chính đại quen biết cậu. Khó trách vừa rồi tớ cảm thấy Trần Chí Lâm rất kỳ quái, cho dù nhất kiến chung tình với cậu, biểu hiện của hấn cũng quá có ý rồi. Hơn nữa toàn bộ bữa tiệc cũng không nói một câu về sinh nhật Lữ Bình. Người như Lữ Bình này, thật sự là quá đáng! Tô Y, về sau cậu nhất

định phải cách xa cô ta một chút!"

"Tớ biết, hơn nữa tớ cảm giác Trần Chí Lâm kia cũng không phải người tốt gì! Lúc ăn cơm, Lữ Bình đá Trần Chí Lâm ở dưới bàn nhiều lần, quan hệ của hai người bọn họ, cũng không phải là đồng hương đơn giản như vậy." Tổ Y cười cười nói của

Lữ Bình cho rằng động tác cô đá Trần Chí Lâm cực kỳ kín đáo, nhưng mà từ đầu tới đuôi lực chú ý của Tổ Y đặt ngay trên người bọn họ, cho nên có mờ ám gì cũng không thể gạt được Tổ Y.

"Tóm lại, cậu cẩn thận một chút, về sau không cần quan tâm hai người kia." Hoàng Thái Vi cũng hết chỗ nói rồi.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tổ Y lại chạy bộ sáng sớm giống bình thường, chỉ là không chạy được bao lâu, lại thấy Trần Chí Lâm chạy tới phía mình.

"Chào buổi sáng bạn học Trình! Không nghĩ tới khéo như vậy, bạn cũng luyện tập buổi sáng ở đây à!" Trần Chí Lâm đuổi theo Tổ Y vừa chạy vừa nói.

Khéo! Thực coi mình là đứa ngốc hả! Không phải là Lữ Bình tiết lộ tin tức, người đến gặp đặc biệt ngẫu nhiên, diễn còn rất giống.

"Thật khó cho bạn học Trần vì ngẫu nhiên gặp mình mà dậy sớm như vậy, cũng khó cho Lữ bình tiết lộ tin tức rồi! " Tổ Y lạnh lạnh nói một câu xong liền tăng tốc chạy về phía trước.

Trải qua mấy tháng rèn luyện, thể năng của Tổ Y đã hoàn toàn lên, tăng tốc chạy xong toàn bộ không thành vấn đề. Trần Chí Lâm vừa mới bắt đầu còn có thể bắt kịp nhịp đi của Tổ Y, càng về sau thì hoàn toàn không đuổi kịp, chỉ có thể đứng tại chỗ thở hổn hển nhìn Tổ Y chạy xa.

Vậy mà chính mình chạy không bằng Trình Tổ Y, Trần Chí Lâm uể oải nghiêm mặt không biết có nên tiếp tục luyện tập buổi sáng hay không, nghĩ nghĩ vẫn lại xoay người đi ra sân thể dục.

Cùng Tổ Y luyện tập buổi sáng xong, lúc đang chuẩn bị đi về, nhìn thấy Trần Chí Lâm mang theo túi giấy đi đến.

"Bạn học Trình, mình giúp cậu mua đồ ăn sáng, bây giờ vẫn còn nóng, cậu mau ăn đi!" Trần Chí Lâm nhìn thấy Tổ Y luyện tập buổi sáng xong, khăn trương đi lên nói.

"Tôi chưa bao giờ ăn bữa sáng như vậy, bạn tự ăn đi. Hơn nữa, chúng ta không quen, bạn như vậy khiến tôi cực kỳ quấy nhiễu. Cho nên, về sau không cần phải làm như vậy nữa." Tổ Y liếc nhìn bánh bao bánh quây trong túi, bước chân không ngừng đi xa.

"Vậy bạn học Trình muốn ăn đồ gì vào bữa sáng vậy? Ngày mai mình sẽ mua cho cậu." Trần Chí Lâm chưa từ bỏ ý định theo sát hai bước, đuổi theo Tổ Y nói.

Tổ Y dừng bước nhìn Trần Chí Lâm: "Tôi nói, chúng ta không quen, ngay cả bạn bè cũng không tính được. Bạn làm như vậy sẽ trở thành quấy nhiễu tôi, bạn nghe không hiểu sao? Được thôi, nếu nghe không hiểu, tôi đây nói thẳng một chút: Tôi biết hành vi như vậy của bạn là theo đuổi tôi, nhưng mà tôi không thích bạn, xin bạn tự trọng, về sau không cần lại xuất hiện trước mặt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bố Trí

Edit: Lệ Hy

Trần Chí Lâm nói xong với Tổ Y, giống như nghe không hiểu là bị cự tuyệt "Tổ Y, mình biết hiện tại cậu không thích mình, nhưng mình tin tưởng, thời gian lâu dài cậu sẽ biết tấm lòng thật sự của mình, mình sẽ làm cho cậu nhìn thấy thành ý của mình! Mình cũng tin tưởng rồi cậu sẽ thích mình."

"Ai cho phép bạn gọi tên của tôi? Chúng ta không quen, xin bạn đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy tấm lòng thực sự của người, căn bản người không phải là kiểu hình tôi thích." Tổ Y nói xong liền đi về phía ký túc xá, giận dữ trong lòng cũng không dè xuống dưới được nữa. Đụng đến loại người tự quyết định như vậy, thật sự là quá ghê tởm rồi!

Đội trở lại ký túc xá, Tổ Y trực tiếp đi về phía giường của Lữ Bình. "Lữ Bình, tôi đã cảnh cáo cô, không nên trêu chọc tôi. Nếu Trần Chí Lâm còn dám xuất hiện ở trước mặt ta một lần nữa, cũng đừng trách tôi không khách khí với các người!"

"Làm sao vậy?" Hoàng Thái Vi lập tức ngồi dậy tới hỏi.

"Lúc luyện tập buổi sáng bị một kẻ buồn nôn đến chỗ trước."

Lữ Bình ngồi xuống, "Trần Chí Lâm làm sao? Từ tối hôm qua trở về đến bây giờ, mình cũng chưa từng liên lạc với hắn!"

Tổ Y quay đầu nhìn Lữ Bình, bật cười ra, "Không liên lạc? Vậy làm sao Trần Chí Lâm biết tôi tập luyện buổi sáng? Hơn nữa, hôm nay tôi còn đến tập luyện buổi sáng sớm 20 phút, sao hắn có thể đứng giờ ngẫu nhiên gặp được tôi? Phải biết rằng, tôi chạy lên, nhưng Trần Chí Lâm không theo kịp tốc độ của tôi, có thể thấy bình thường hắn không rèn luyện. Như vậy chỉ có một giải thích, đó chính là có người mật báo, khiến Trần Chí Lâm giả vờ đi theo tôi ngẫu nhiên gặp được!"

Nhưng mà, Lữ Bình, tôi khuyên cô một câu, đừng cả ngày muốn tính kế người khác, tránh kết quả chính mình giờ trúc mức nước chẳng được gì (làm việc vô ích), thì mất nhiều hơn được rồi!"

Lữ Bình nghe được một câu sau cùng mà Tổ Y nói, cả người như bị sét đánh, trong chớp mắt, cô ta cho rằng Tổ Y biết rõ tất cả tính toán của cô ta và Trần Chí Lâm!

Nhưng nghĩ một chút, lại cảm thấy không có khả năng. Dù sao kế hoạch của cô ta và Trần Chí Lâm còn chưa bắt đầu thực hiện, Trình Tổ Y không thể biết được.

"Tổ Y, ngày mai mình bắt đầu chạy bộ sáng sớm cùng cậu đi. Đỡ cho lại bị người quái lạ làm cho ghê tởm nữa!"

Hoàng Thái Vi nghiêm mặt nói với Tổ Y

Chu Thu Linh từ trong chắn lối đầu ra nói: "Lữ Bình, hiện tại cậu gọi điện thoại nói rõ cho đồng hương kia của cậu, thì nói Tổ Y đã biết chuyện cậu mật báo, cũng từ chối sự theo đuổi của hắn, để hắn về sau không cần lại tìm Tổ Y nữa. Thực đáng ghét, cũng không nhìn bản thân xem mình là đức tính gì! Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao?"

Lữ Bình mặt trắng bệch ngồi trên giường, trong đầu vẫn nhớ lại lời nói của Tổ Y nói giờ trúc mức nước chẳng được gì. Lại nghĩ đến biểu hiện của Trần Chí Lâm tối hôm qua, trong nháy mắt cô cũng muốn thu tay lại, nhưng lại không nhận được lừa gạt chính mình: Trần Chí Lâm chỉ đang diễn trò, hắn không phải thật sự thích Trình Tổ Y, chẳng qua là diễn trò thôi! Hắn chỉ vì căn nhà của Trình Tổ Y mới làm như vậy.

Thế nhưng càng muốn lại càng không lừa được chính mình, quen biết cùng Trần Chí Lâm nhiều năm như vậy, nghĩ đến ánh mắt Trần Chí Lâm nhìn Trình Tổ Y tối qua, Lữ Bình biết, trong nháy mắt Trần Chí Lâm nhìn thấy Trình Tổ Y, ánh mắt kinh diễm không lừa được người khác. Chính mình Trần Chí Lâm Trần Chí Lâm, hắn thật sự đang theo đuổi Trình Tổ Y, không phải gặp dịp thì chơi được.

Chờ hắn theo đuổi được Trình Tổ Y như thế? Có phải sẽ coi mình như phiên toái mà vứt bỏ hay không? Lữ Bình không dám nghĩ.

Lữ Bình chậm rãi nằm xuống, dờ dẩn nhắm nghiền mắt. Rốt cuộc có nên tiếp tục hay không?

Tổ Y thấy Lữ Bình thất thần nằm xuống, không nói cái gì nữa. Nếu Lữ Bình và Trần Chí Lâm có thể thu tay lại, mình có thể thả bọn họ một con ngựa. Nếu hai người còn dám có ý đồ với mình, thì đến lúc đó cũng đừng trách mình ra tay tàn nhẫn.

"Tổ Y, vừa rồi thực sự mình nghe không hiểu cậu đang nói cái gì. Dù sao Trần Chí Lâm cũng không có quan hệ gì với mình, mình và hắn chỉ là đồng hương." Lữ Bình từ từ nhắm hai mắt nói.

Không thể thu tay lại, thì tính đến lúc sau khi Trần Chí Lâm theo đuổi được Tổ Y, không tuân thủ ước định muốn vứt bỏ mình, cũng không dễ dàng như vậy. Từ nhỏ đến lớn, Lữ Bình thật sự rất sợ hãi.

Tổ Y quay đầu nhìn Lữ Bình nằm trên giường, châm chọc cười nói: "Cô không hối hận mới tốt!"

Nếu chính các người muốn chết, cũng trách không được tôi rồi.

Buổi chiều, Tổ Y trang điểm thay quần áo xong, đến thành điện tử mua một bộ camera nhỏ như cây kim, sau đó trở về trường học chuẩn bị từ từ bố trí.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tổ Y chạy bộ buổi sáng, Trần Chí Lâm lại ngẫu nhiên gặp, Tổ Y đứng lại nhìn Trần Chí Lâm nói: "Lữ Bình lại mật báo cho người rồi hả? Cô ấy không phải bạn gái người sao? Hiện tại người theo đuổi tôi, cô ấy không ăn giám sao?"

"Tổ Y, cậu hiểu lầm rồi, mình và Lữ Bình chỉ là đồng hương, không phải quan hệ người yêu!" Trần Chí Lâm thấy Tổ Y chịu trả lời với mình, đầu còn cúi theo thừa nhận quan hệ chính mình với Lữ Bình.

"Gọi tôi là bạn học Trình!"

Ngày từng ngày Trần Chí Lâm tiếp cận Tổ Y như gần như xa theo đuổi mình, cho Trần Chí Lâm biểu hiện giả dối chỉ cần kiên trì là có thể đuổi theo Trình Tổ Y.

Mà một tuần tiếp theo, mỗi lần tập luyện buổi sáng xong, Tổ Y trở lại ký túc xá, đều phải nói Trần Chí Lâm hôm nay lại nói gì đó. Lại mua cho mình bữa sáng gì.

Dưới Tổ Y kích thích, sắc mặt Lữ Bình một ngày lại một ngày càng khó coi.

Bây giờ không chịu nổi rồi sao? Hừ, dù hiện tại coi như các người muốn thu tay lại cũng đã chậm, cho dù là vì đòi công đạo cho nguyên chủ, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người. Tổ Y nhìn sắc mặt khó coi của Lữ Bình, cuối cùng trong lòng thoải mái một chút. Phải biết rằng, mỗi ngày thấy Trần Chí Lâm giống như tôm tép nhai nhép nhảy nhót bên mình, thật là cực kỳ thương tổn ánh mắt.

Cơ hội rất nhanh đã đến rồi, tập luyện buổi sáng sớm hôm nay xong, Trần Chí Lâm nói với Tô Y: "Tô Y, mình chỉ có thể thấy cậu lúc chạy bộ buổi sáng mỗi ngày, cậu lại không cho mình mời cậu ăn cơm, trong lòng mình băn khoăn. Hôm nay liền cho mình một cơ hội, để mình mời cậu ăn tối đi."

"Được thôi, đi ăn đâu?" Tô Y không chút để ý trả lời.

"Hả! Cậu muốn đi ăn gì? Cậu chọn nhà hàng nào cậu thích, mình sẽ đi đặt bàn trước." Trần Chí Lâm quả thực muốn vui sướng như điên rồi.

Tô Y quay đầu nhìn Trần Chí Lâm, để gương mặt cười xán lạn hỏi: "Biết khách sạn lớn Khải Lai không?"

Trần Chí Lâm thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, mắt trừng to hỏi: "Khách...khách sạn Khải Lai?"

"Đúng vậy, người không biết khách sạn lớn Khải Lai?"

Trần Chí Lâm ổn định tinh thần, "Mình biết! Khách sạn bốn sao. Làm sao, Tô Y cậu muốn, cậu là muốn?"

Tô Y cười liếc mắt một cái nhìn Trần Chí Lâm, Trần Chí Lâm chỉ cảm thấy nửa người đều đã tê dại, "Cậu nghĩ nhiều rồi, bên cạnh khách sạn Khải Lai có một nhà hàng Pháp, mùi vị không tệ, không bằng buổi tối chúng ta đi vào trong đó đi. Tất nhiên, khách sạn bốn sao, cậu đã nói, mình nhất định cũng muốn kiến thức một chút!"

Trần Chí Lâm bị cái liếc mắt của Tô Y mê hoặc đến nỗi đầu óc choáng váng, đầu còn chú ý đến lời Tô Y nói, giữa lúc hoảng hốt chỉ nghe thấy nhà hàng Pháp, khách sạn Khải Lai, muốn kiến thức gì gì đó, chỗ nào còn lo lắng việc khác. Vội vàng đáp ứng nói: "Được, vậy mình sẽ đi đặt bàn trước! Buổi tối sáu rưỡi, mình chờ cậu ở đây."

Cả người Trần Chí Lâm đều đang lâm vào hưng phấn, đợi Tô Y cũng đã đi rất xa mới hồi phục tinh thần lại.

Khách sạn Khải Lai và nhà hàng Pháp, nghe qua giống như cực kỳ đắt tiền. Xem ra hôm nay phải đi vay tiền, không bỏ được hài tử thì không bắt được sói. Chỉ cần theo đuổi được Trình Tô Y, số tiền này cũng sẽ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mắc Câu

Edit: Lệ Hy

Buổi sáng khi đi học, Trần Chí Lâm vội vã mượn được tiền của mấy bạn học, ăn qua cơm trưa thì chạy đi đặt bàn ở nhà hàng.

Bởi vì là lần đầu tiên đến nhà hàng Pháp, cho nên sau khi Trần Chí Lâm đặt chỗ xong, người phục vụ liền giới thiệu tiếp, đến đồ ăn buổi tối và rượu đỏ cũng đã đặt trước.

Ra khỏi nhà hàng, Trần Chí Lâm ma xui quỷ khiến nhớ tới ánh mắt của Tô Y khi nói về khách sạn Khải Lai, hấn dừng bước, xoay người đi về phía khách sạn.

Chính mình uống chút rượu đỏ, chỉ cần lúc ăn cơm khuyên Trình Tô Y uống nhiều một chút, tối hôm đó chính mình liền có cơ hội rồi. Vạn nhất đợi cơ hội đến, mình chưa thuê phòng, không phải làm lỡ việc sao! Cho nên vẫn là chuẩn bị sẵn sàng trước mới tốt.

Đội Trần Chí Lâm đặt phòng xong, nghĩ đến chỉ cần kế hoạch buổi tối thuận lợi, mình là có thể đạt được Trình Tô Y, còn xa liền liên tục rơi vào trong trạng thái hưng phấn. Chỉ cần có được người, khoảng cách đến căn nhà của cô ấy còn xa sao?

Mà Tô Y thừa dịp lúc chỉ có cô và Lữ Bình trong kí túc xá, cố ý hỏi: "Lữ Bình, bên quê nhà các người có nhà hàng Pháp không?"

"Không có, làm sao vậy?" Lữ Bình ngẩng đầu kỳ quái nói.

"Không có sao? Vậy Trần Chí Lâm còn nói buổi tối mời tớ đi ăn món Pháp, tớ còn tưởng rằng hấn ăn thường xuyên cơ đấy!" Tô Y cố ý giả vờ thành bộ dáng cực kỳ kinh ngạc.

"Buổi tối hấn mời cậu đi ăn món Pháp? Thực sự là hấn nói sao?" Sắc mặt Lữ Bình trắng bệch. Trần Chí Lâm cùng mình nhiều năm như vậy, cũng chưa mời mình ăn mấy lần này nọ, càng đừng nói là ăn món Pháp rồi.

"Đúng vậy! Hấn nói buổi tối mời tớ ăn cơm ngay tại khách sạn Khải Lai, ừm...nhà hàng Pháp ở bên cạnh." Tô Y xấu xa cố ý đang lúc nói đến khách sạn

Khải Lai thì tạm dừng một lúc, quả nhiên thấy sắc mặt Lữ Bình lại trắng gáp đôi.

"Vậy thì tốt, mình cảm thấy Trần Chí Lâm rất dụng tâm với cậu. Cậu vẫn không định đáp ứng hắn sao?" Lữ Bình ổn định tinh thần, làm bộ nói với Tô Y.

"Cậu hi vọng mình đáp ứng hắn?" Tô Y có ý quay đầu nhìn Lữ Bình hỏi.

"Ừm. Tuy nhiên nam sinh theo đuổi cậu rất nhiều. Đúng là Trần Chí Lâm không giống với người khác, mình cảm thấy hắn thật tâm với cậu, mà lại còn ôn nhu săn sóc, nếu hai người các người ở cùng một chỗ, nhất định sẽ cực kỳ hạnh phúc." Lữ Bình áp chế khó chịu trong lòng, nói với Tô Y.

Tô Y chỉ cười, cũng không trả lời Lữ Bình mà nói. Đúng vậy, khẳng định là thật tâm, chỉ là vì căn hộ ở Hàng Châu, Trần Chí Lâm cũng phải thiệt tình. Về phần sau khi căn nhà đến tay, còn có thiệt tình hay không, thì cũng không biết được.

Nhìn thấy Lữ Bình lấy túi xách, Tô Y hỏi: "Cậu muốn ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, ra ngoài có chút việc." Lữ Bình vừa lấy vài thứ nhét vào trong túi da vừa trả lời.

Không ngoài sở liệu, biết Trần Chí Lâm mời Tô Y ăn tối ở nhà hàng Pháp, Lữ Bình ngồi không yên.

"Cậu không rửa mặt trang điểm lại sao? Sắc mặt của cậu nhìn không tốt lắm đâu." Tô Y 'hào tâm' nhắc nhở.

"Cảm ơn!" Lữ Bình sững sốt, ngừng đầu soi gương.

Tô Y thừa dịp lúc Lữ Bình đi toilet rửa mặt trang điểm, trực tiếp nhét camera vào đồng hồ trang sức và chơi đùa trong túi da, đây là vị trí Tô Y sớm chuẩn bị tốt. Không tỉ mỉ lục lọi mà nói, căn bản không chú ý tới. Đợi Tô Y có định camera tốt xong, lúc này mới để túi xuống trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Đợi sau khi Lữ Bình ra ngoài, Tô Y cầm laptop theo, liền lái xe ra ngoài tìm khách sạn thuê một gian phòng xong, đi vào sắp xếp xong.

Chờ gỡ laptop xong, lúc có thể bắt được tín hiệu, Lữ Bình đã chất vấn Trần Chí Lâm rồi.

"Anh thật sự chỉ diễn trò với cô ta, vì căn nhà, hiện tại chúng ta đây không thể ra chút máu sao? Hơn nữa cũng không phải anh đề nghị đi ăn đồ Pháp, là chính Trình Tố Y đề xuất, anh đây có thể nói rất quý hơn một căn nhà sao?"

Hình ảnh thu được vẫn tương đối rõ ràng, hơn nữa giọng nói cũng cực kỳ rõ ràng. Nghe qua là Trần Chí Lâm đang giải thích cho Lữ Bình.

"Anh đảm bảo, anh không động tâm với tiện nhân kia, chỉ cần căn nhà đến tay, anh sẽ vứt bỏ cô ta." Lữ Bình nói.

"Anh đảm bảo, chúng ta quen biết lâu như vậy, anh sẽ còn lừa em sao?" Trần Chí Lâm cố gắng giả vờ cam đoan.

Hừ! Người mới đứng tiện nhân, các người mới đứng đôi nam nữ chó má! Tô Y vừa nhìn diễn trò vừa mắng trong lòng.

"Anh còn giấu giếm em điều gì? Hiện tại thẳng thắn tại đây đi." Lữ Bình đã không cực kỳ tín nhiệm Trần Chí Lâm rồi.

"Cũng không có gì, anh nói em ngàn lần đừng cãi nhau. Hay là, hay là anh thuê một gian phòng, nếu có cơ hội mà nói, anh nghĩ muốn... ta nghĩ muốn mang Trình Tố Y qua đó. Chỉ cần qua đêm này, chúng ta cách mực tiêu càng gần một bước rồi."

Trần Chí Lâm lấp bắp nói với Lữ Bình.

Lữ Bình chặn ngang đẩy Trần Chí Lâm ra, "Anh còn muốn lên giường với cô ta?"

"Lữ Bình, em hãy nghe anh nói, chỉ có như vậy cô ấy mới càng dễ dàng tiếp nhận anh. Chỉ cần cô ấy thành người của anh, việc kết hôn không phải càng dễ sao? Đợi sau khi kết hôn, anh lấy được căn nhà đến tay, sẽ ly hôn với cô ấy. Anh yêu em mà. Hơn nữa chỉ cần anh lấy Trình Tố Y, đây là chuyện sớm hay muộn thôi. Nếu không khiến cô ấy hoài nghi thì không tốt." Trần Chí Lâm nắm lấy giữ chặt Lữ Bình xoa dịu nói.

Lữ Bình cũng biết, chỉ cần Trần Chí Lâm lấy Trình Tố Y, thì khẳng định sẽ lên giường, nhưng mà cô không nghĩ ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Cô muốn phản đối, nhưng suy nghĩ đến căn nhà trên danh nghĩa của Tô Y, lời phản đối không thể nói lên lời.

Trần Chí Lâm vừa thấy thái độ của Lữ Bình, làm sao không biết như vậy là đồng ý rồi. Trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Lữ Bình đổi ý, sự tình liền khó làm rồi.

Mặc kệ về sau như thế nào, ít nhất bây giờ còn không thể trở mặt với Lữ Bình. Hơn nữa Lữ Bình đi theo mình lâu như vậy, Trần Chí Lâm tạm thời vẫn cực kỳ vừa ý.

Tô Y chợt nghe giọng nói trong máy tính, toàn bộ nên nghe đều nghe, nghe thực nồng nhiệt.

Trần Chí Lâm giờ tay nhìn đồng hồ, đã sắp 6 giờ.

"Lữ Bình, thời gian gần đến, anh phải đi rồi. Đi qua trước an bài tốt, miễn cho xuất hiện điều ngoài ý muốn." Trần Chí Lâm đẩy Lữ Bình ra nói.

"Em biết rồi, nhưng mà anh phải nhớ kĩ, không được thật sự động tâm với tiện nhân Tô Y kia."

Tô Y nghe đến đó, lấy điện thoại ra, liền gọi qua cho Lữ Bình.

"Alo~ Tô Y, có chuyện gì sao?" Lữ Bình vừa thấy cuộc gọi của Tô Y, vội vàng ra hiệu đừng nói với Trần Chí Lâm.

"Cái gì? Cậu bảo tớ chuyển lời lại cho Trần Chí Lâm nói cậu đến muộn không thể đi ăn tối sao?" Lữ Bình lập tức liền kêu lên.

Tô Y miễn cưỡng tựa vào trên ghế, "Đúng vậy, vốn xuất phát từ lễ phép, mình cũng muốn đi. Nhưng hiện tại mình có việc, buổi tối không biết bận đến khi nào, cho nên nhờ cậu chuyển lời hộ, dù sao, tớ không có số điện thoại của đồng hương cậu mà!"

"Nhưng hán đã đặt chỗ tốt rồi, hiện tại cậu nói không đi được không tốt lắm đâu?" Lữ Bình sốt ruột nói.

"Hôm nay, người của công ty giải trí Mộ Lâm đến tìm tớ chuyện mua bản quyền ca khúc, giá tiền tớ rất vừa ý, cho nên chỉ có thể nói thật có lỗi với đồng hương cậu rồi! Lại nói, chỉ là đặt chỗ, cũng chưa đặt đồ ăn. Trả lại là được!" Tô Y nghiêm trang nói thật có lỗi với Lữ Bình, thái độ thành khẩn khiến Lữ Bình tìm không ra một chút vấn đề.

Tô Y nào biết đâu rằng, Trần Chí Lâm không chỉ đặt phòng tốt rồi, lại còn đặt đồ ăn rồi. Cho nên Trần Chí Lâm nhất định là khổ mà không nói được!

Thấy Lữ Bình cúp điện thoại, Trần Chí Lâm liền vội vàng hỏi: "Sao lại thế này? Sao đang tốt cô ấy lại không đến?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Là Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thu Lưới

Edit: Lệ Hy

Lữ Bình quay đầu nhìn Trần Chí Lâm, "Cô ấy nói là người của công ty giải trí Mộ Lâm tìm cô ấy nói chuyện mua bản quyền ca khúc, cô ấy vừa ý với giá tiền, cho nên buổi tối không đi được. Khoảng thời gian trước vẫn có người tìm cô ấy nói chuyện mua bản quyền ca khúc, cô ấy không bán. Hôm nay có việc này, có thể là sự thật." Lữ Bình cũng không hoài nghi.

"*** Lúc buổi sáng đi đặt bàn, ngay cả đồ ăn và rượu đều đã đặt, tiền đặt cọc cũng thanh toán rồi, hiện tại không trả được, làm sao bây giờ?" Trần Chí Lâm hung tợn mắng.

Lữ Bình nhú mày, không nói gì.

Trần Chí Lâm đề lừa giận xuống, đi về phía trước, "Đi thôi, đi qua xem có thể trả thì trả, không trả được thì chính chúng ta ăn. Dù sao phòng khách sạn cũng đặt rồi, tối hôm nay chúng ta cũng không về trường nữa."

Lữ Bình không kêu một tiếng, đi sau lưng Trần Chí Lâm.

Bởi vì Trình Tô Y lỡ hẹn, Trần Chí Lâm mới để cho mình đi ăn cơm qua đêm cùng hán, hơn nữa vừa rồi Trần Chí Lâm còn nói có thể trả thì trả, không thể trả thì mình mới được ăn. Toàn bộ việc này khiến Lữ Bình không thoải mái như nuốt phải một con ruồi.

Trần Chí Lâm coi mình như cái gì hả! Ở trong lòng hán, mình chênh lệch lớn như vậy với Trình Tô Y sao?

Tô Y thật không nghĩ tới hôm nay chỉ ra tay thăm dò một lần, Trần Chí Lâm sẽ mắc câu.

Ngay cả cơm tối cũng không kịp ăn, liền vội vã chạy ra ngoài mua một chiếc điện thoại di động và thẻ điện thoại không tên, lại đến KFC mua một suất mớ salad, mới trở về khách sạn.

Mà vào lúc ăn tối, cảm xúc của Trần Chí Lâm và Lữ Bình vẫn không cao. Trần Chí Lâm nghĩ đến mình mượn nhiều tiền như vậy, chuyện gì cũng đã bố trí tốt, Trình Tô Y lại nhẹ nhàng nói một câu có việc không đến được, khiến cho tất cả tâm huyết của mình đều uổng phí rồi.

Mà Lữ Bình nghĩ đến món mà mình ăn là đồ mà Trần Chí Lâm tỉ mỉ chọn cho Trình Tô Y, liền cảm thấy nhạt như nước ốc, cơm nuốt không trôi.

Sau khi Tô Y trở về khách sạn, ngồi xuống vừa gặm hamburger vừa tiếp tục quan sát hai người kia. Túi của Lữ Bình được đặt ở một bên trên bàn, cho nên hình ảnh trên bàn cực kỳ rõ ràng. Chỉ có hai bát canh nhỏ bình thường, một đĩa salad, một đĩa đồ ngọt.

Nghĩ đến buổi tối nay hai người kia không hay ho, tâm tình Tô Y thật tốt, ngay cả hamburger trong miệng cũng có thể ăn thấy vị thịt bò.

Đợi đến lúc Trần Chí Lâm và Lữ Bình rời khỏi nhà hàng, hai người lại đi chợ đêm ăn khuya xong, mới đi về phía khách sạn.

Mà Tổ Y ở bên cạnh nghe thấy hai người muốn đi chợ đêm ăn khuya lấp đầy bụng, cười đến nổi ruột cũng sắp thắt lại. Nghĩ đến một giây trước hai người còn đang ăn bữa tiệc lớn ở nhà hàng cao cấp, một giây sau đã muốn đi chợ đêm ăn khuya lấp đầy bụng, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Đợi sau khi hai người đi vào khách sạn, Tổ Y vội vàng nằm sấp trước máy tính, chỉ sợ bỏ qua tin tức quan trọng.

Túi của Lữ Bình có lẽ là xách ở trên tay, chỉ có thể nhìn thấy chân người qua lại trên hình ảnh. Tổ Y có chút sốt ruột, vạn nhất không biết hai người vào căn phòng nào, thì kế hoạch tiếp theo không có cách nào tiến hành.

Lúc hai người đi vào thang máy xong, Lữ Bình để túi trên vai, trên màn hình cho thấy đèn chỉ thị tầng sáu phát sáng.

Đợi đèn chỉ thị tầng sáu tắt, hai người đi ra thang máy. Tổ Y thông qua quan sát phát hiện, Lữ Bình ra khỏi thang máy trực tiếp đi về phía tay phải, dừng lại trước cánh cửa thứ ba, sau đó chờ Trần Chí Lâm mở cửa.

"Bên phải cửa thứ ba, xem ra là 615 rồi!" Ở trong lòng Tổ Y yên lặng tính.

Tổ Y ở khách sạn Khải Lai mấy ngày nên vô cùng rõ bố cục của khách sạn. Ra thang máy, bên trái có năm phòng, bên phải có hơn mười căn phòng. Từ bên tay trái kia theo thứ tự tính xuống là 601, 603, 605. . . Mà Lữ Bình dừng ở phòng này, tính tiếp xuống đúng là 615.

"615 a!" Lữ Bình nhìn Trần Chí Lâm mở cửa, theo miệng hỏi.

"Ừm, vào đi." Cửa phòng mở ra, Trần Chí Lâm vừa đẩy cửa vừa trả lời.

Nghe được lời nói của hai người, Tổ Y cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Mặc dù mình cũng suy tính ra được số phòng nhưng cũng không dám đảm bảo là chính xác trăm phần trăm.

Đợi sau khi hai người vào phòng, Lữ Bình tiện tay để túi lên trên bàn, hình ảnh có chút nghiêng, chỉ có thể nhìn thấy một phần của chiếc giường, và một chiếc ghế sofa một người.

Tổ Y nghe hai người trên màn hình đang nói chuyện phiếm, trong lòng âm thầm sốt ruột, nếu hình ảnh lại di chuyển về phía chiếc giường một chút thì tốt rồi.

"Em đi tắm trước!" Chỉ thấy Lữ Bình đi vào màn hình, cời áo khoác vút lên giường, sau đó ngồi trên sofa cời boot ngắn.

Hiện tại là lúc Yên tĩnh lạnh nhất, lúc Lữ Bình cời từng chiếc từng chiếc một, Trần Chí Lâm đã không nhìn được đi đến.

Tổ Y trợn mắt há mồm nhìn hai người dây dưa cùng một chỗ trên màn hình. Vừa rồi còn đang oán giận góc độ này chỉ có thể nhìn thấy sofa, lại không nghĩ rằng Trần Chí Lâm không chờ kịp Lữ Bình đi tắm xong, đã bắt đầu dây dưa cùng Lữ Bình trên ghế sofa.

Chỉ thấy trên màn hình Lữ Bình đã bị Trần Chí Lâm lột không còn một mảnh, mà Trần Chí Lâm lại chỉ cời áo khoác giở trò ở nơi đó với Lữ Bình. Hai người triển miên một hồi, Trần Chí Lâm trực tiếp kéo Lữ Bình, để cô ta nằm úp sấp trên sofa, từ phía sau hung hăng tiến vào cơ thể Lữ Bình.

Tổ Y nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt của hai người trên màn hình, cũng không có một chút cảm xúc thẹn thùng. Hiện tại cô quan tâm là nhìn từ góc độ này, mặt hai người có chụp được rõ ràng hay không, thanh âm có đủ rõ ràng hay không. Vừa mạnh mẽ khinh thường nhìn Trần Chí Lâm trên màn hình vẫn mặc quần áo trên người, chỉ là trước quần nói ra một chút.

Người nói người lột sạch quần áo con gái người ta, mình lại áo mũ chỉnh tề sáng khoái ở sau lưng người ta, quá không trọng nghĩa! Để con gái toàn bộ trần trụi, người lại mặc áo quần, tình cảm chưa mãnh liệt lắm, thật xui xẻo! Trong lòng Tổ Y hung hăng châm chọc Trần Chí Lâm.

Vậy mà mười phút sau, hai người liền kết thúc. Tổ Y vừa khẩn trương xem toàn bộ hình ảnh vừa rồi có ghi lại hay không, vừa châm chọc Trần Chí Lâm là phế vật, trông khá mà không dùng được.

"Được rồi, em thực sự phải đi tắm." Lữ Bình đẩy Trần Chí Lâm ra, đi đến. Thò tay cầm vài thứ từ trong túi ra sau đó liền đi vào phòng vệ sinh.

Lúc Lữ Bình lấy đồ đạc xong, Tổ Y phát hiện, màn hình lại vừa khéo ngừng ngay phía chiếc giường.

Nếu không biết trước, Tổ Y cũng đã nghi ngờ Lữ Bình là người mình phải đi nằm vùng nữa. Thật sự là thần linh cũng giúp!

Vốn cho rằng màn hình lệch, lại không nghĩ rằng hai người này không lên giường, mà ngồi trên sofa chơi tiếp. Lúc cho rằng xong việc rồi, lại không nghĩ rằng Lữ Bình lấy đồ xong lại đánh bậy đánh bạ để màn hình nhắm ngay về phía chiếc giường.

Trong lòng Tổ Y vừa thầm vui, vừa nhìn thời gian một chút. Mới chín rưỡi, không vội, có thời gian cả đêm mà, đủ cho hai người các người chơi đùa lâu lắm!

Đợi đến lúc hai người trần truồng dây dưa ở trên giường, trong lòng Tổ Y châm chọc hai người, thành thật biểu diễn ở trên giường không phải tốt rồi sao? Không phải sơ pha thì là góc giường, khẩu vị thật đúng là kỳ quái.

Tổ Y nhìn đứng lại ở bên giường, Trần Chí Lâm cầm lấy hai chân Lữ Bình làm vận động, hung hăng trợn trừng mắt: Đáng người thực kém! Nhưng mà góc độ này, mặt của hai người chụp thật rõ nha.

Tổ Y lấy di động mới mua ra trực tiếp gọi điện báo cảnh sát, nhéo cổ họng (chị giả giọng í) nói với cảnh sát phòng 615 khách sạn Khai Lai có người **** sau đó để điện thoại di động xuống chờ xem kịch vui.

Khoảng hơn mười phút sau, Trần Chí Lâm liền phát hiện, trên màn hình, Lữ Bình đang có vẻ mặt hưởng thụ trực tiếp hét lên một tiếng, chặn ngang đẩy Trần Chí Lâm ra liền bò lên trên giường bọc mình vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người Quá Trâu

Edit: Lê Hy

Trần Chí Lâm trần như nhộng, vẻ mặt lơ mơ nhìn về phía ngoài cửa.

Trên màn hình rất nhanh thì hiện ra hai vị cảnh sát, lúc này Trần Chí Lâm mới phản ứng kịp, vội vàng kéo một góc chăn, che nửa người dưới của mình.

Tổ Y thế mới biết, hóa ra sau khi cảnh sát đến đây, cũng không gõ cửa trước, mà là trực tiếp tìm người phục vụ mở cửa phòng thì vào được. Không nghĩ đến vừa bước vào đã là hình ảnh mạnh mẽ như vậy.

Ôi, ta đi! Bây giờ không phải là trực tiếp bắt tại hiện trường sao! Cũng không biết Trần Chí Lâm bị giật mình như vậy, có thể lưu lại di chứng gì hay không!

Chỉ thấy trên màn hình cảnh sát hỏi trước có giấy chứng nhận kết hôn hay không?

Không có giấy chứng nhận kết hôn?

Tốt lắm, mang về trước rồi hãy nói.

Cái gì? Các người không phải **** là người yêu?

Vậy bằng chứng, ai có thể chứng minh? Không có giấy chứng nhận kết hôn, cho dù là người yêu cũng là quan hệ nam nữ bừa bãi.

Cứ như vậy, Tổ Y vừa cười vừa xem diễn trò. Mãi đến khi hai người mặc quần áo tử tế bị cảnh sát mang đi, Tổ Y mới tắt thu hình lại, Cắt kỹ USB hai người 'Yêu tình đánh nhau', xuống lầu trả phòng.

Lên xe trước dùng khăn tay cẩn thận lau di động dùng để báo cảnh sát một lần, mới ném đem di động vào thùng rác, mà thẻ điện thoại trong di động, sau khi gọi điện xong đã sớm ném vào bồn cầu tự hoại cuốn đi rồi.

Ngồi trên xe, Tổ Y cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy không có sơ hở gì, lúc này mới khởi động xe chuẩn bị về trường học.

Đợi sau khi Tổ Y trở lại ký túc xá, Chu Thư Linh đã ngủ thiếp đi. Mà Hoàng Thái Vi vẫn nằm ở trên giường đọc sách. Tổ Y rửa mặt qua loa, cũng nhanh chóng bò lên giường.

"Hôm nay Lữ Bình lại không về nữa?" Nằm ở trên giường, Tổ Y có ý hỏi.

"Ai biết được, sao cậu cũng trẻ như vậy mới trở về?" Hoàng Thái Vi xoay người lại, nằm sấp bên giường hỏi Tổ Y.

"Uh! ờ, buổi tối ra ngoài có chút việc, nên về trễ." Tổ Y xoay người ngồi dậy, quán chân nói với Hoàng Thái Vi: "Vốn buổi tối Trần Chí Lâm hẹn mình ăn tối, mình có việc không đi, để Lữ Bình đi chuyển lời cho Trần Chí Lâm rồi. Cậu nó có ấy buổi tối không trở về có phải ở cùng với cùng với Trần Chí Lâm hay không?"

"Không phải tớ bảo cậu cách xa hai người kia một chút sao? Sao cậu lại còn đồng ý đi ăn tối cùng hắn chứ?" Hoàng Thái Vi xốc chăn lên ngồi dậy.

"Ài!" Tổ Y thở dài một hơi nói: "Tớ biết rồi, nhưng Trần Chí Lâm kia mặc kệ tớ từ chối thế nào, vẫn giả bộ ngẫu nhiên gặp tớ chạy bộ buổi sáng trên sân thể dục, hơn nữa, mặc kệ lúc nào tớ đi luyện tập buổi sáng, hắn đều đến vô cùng nhanh. Cho nên nhất định là Lữ Bình mật báo cho hắn.

Tớ cảm thấy dù tớ có trốn tránh không nói chuyện với hắn, hắn sẽ càng trắng trợn đến chỗ khác chặn đường tớ. Không ngừng mấy ngày như vậy, phòng chừng mọi người toàn trường biết người này đây đưa không rõ với tớ rồi.

Như vậy không có một chút ích lợi với tớ, cho nên tớ mới đồng ý đi ăn tối với hần, muốn nói rõ với hần."

Hoàng Thái Vi tức khí vỗ chần một cái, "Hai người kia quả thực quá vô sỉ mà! Tớ Y, chúng ta phải nghĩ cách. Lại bị bọn hần tiếp tục dây dưa như vậy, thanh danh của cậu sớm hay muộn cũng bị tổn hại."

"Cho nên tớ muốn cậu giúp tớ phân tích một chút, hiện tại có phải Lữ Bình ở cùng với cùng với Trần Chí Lâm hay không, dù sao lần ăn cơm trước, tớ đã cảm thấy quan hệ của hai người bọn họ không đơn giản."

"Đúng vậy, tớ nhớ rõ cậu đã nói với tớ, lúc ăn cơm, Lữ Bình đá Trần Chí Lâm nhiều lần, nếu là quan hệ đồng hương đơn thuần, sẽ không thể làm ra hành động như vậy." Hoàng Thái Vi nhún mày lại nói.

Tớ Y lấy điện thoại ra, "Thôi, ở trong này chúng ta muốn nghĩ cũng nghĩ không ra, trước gọi điện thoại hỏi Lữ Bình một chút đang ở đâu rồi nói."

Tớ Y nhìn chăm chăm điện thoại, trong lòng âm thầm suy đoán đợi lát nữa là người nào nghe điện thoại.

"Alo, xin chào! Xin hỏi người và chủ nhân của điện thoại này có quan hệ gì? Tôi là cảnh sát nhân dân của đồn công an Đông Thành."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Bởi vì Tớ Y đã nói với Hoàng Thái Vi, cũng không có hạ giọng, cho nên Chu Thư Linh cũng bị đánh thức. Nghe thấy giọng nói đầu bên kia điện thoại, lập tức khiếp sợ nhảy từ trên giường xuống.

Mà Hoàng Thái Vi đang nghe người đầu bên kia điện thoại nói gì đó phía sau, cũng ngây ra một lúc, sau đó cũng nhanh chóng xuống giường đi đến bên giường của Tớ Y.

"Xin hỏi, tôi là bạn cùng phòng, sao di động có thể ở trong tay người? Cô ấy xảy ra chuyện gì sao? Người như thế nào?" Tớ Y có ý sốt ruột hỏi.

"Người không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà cô ấy là kẻ khả nghi **** lúc cảnh sát nhân dân chúng tôi hỏi thông tin cá nhân của cô ấy, cô ấy không nói gì, chúng tôi đang chuẩn bị gọi di động để xác nhận thân phận của cô ấy, các người đã gọi đến rồi."

"Cái gì? ? Các người sẽ không bắt sai người đi?"

Chu Thư Linh lớn tiếng ngắt lời đối phương trước mà nói, hỏi ra.

"Trước mắt còn không có xác định, chỉ là kẻ khả nghi. Chúng ta nhận được quần chúng gọi điện báo, có người ở khách sạn tiến hành **** bạn cùng phòng của người bị chúng ta bắt tại hiện trường, dựa theo quy định mang về đồn công an hỏi. Không hề tồn tại tình huống bắt nhầm người." Đối phương cẩn thận giải thích chuyện đã phát sinh cho Chu Thư Linh.

"Người nói các người là bạn cùng phòng, vậy nhóm các người vẫn còn là học sinh sao? Trường nào vậy? " Đối phương hỏi tiếp.

"Chúng tôi là sinh viên năm nhất khoa tin tức trường Yên Kinh. Chúng tôi cần phải qua đó phối hợp làm điều tra với các người sao?"

Hoàng Thái Vi trực tiếp túm lấy điện thoại trong tay Tớ Y, trả lời.

"Bạn cùng phòng của cô nói quan hệ của cô ấy và đối phương không phải là người yêu, không phải **** nhưng lại không chịu nói thân phận họ tên của đối phương, cho nên theo lời thuận tiện của các cô, qua đây nhìn đối phương có quen hay không, xác nhận lại một lần nữa hai người có phải quan hệ người yêu."

"Được, Chúng tôi có thể qua đó phối hợp điều tra, nhưng hiện tại đã qua thời gian ký túc xá đóng cửa, các người có thể để thầy cô trong trường mang chúng tôi qua, nếu không hiện tại chúng tôi cũng không ra khỏi cửa ký túc xá được."

Hơn nữa xảy ra chuyện như vậy, không phải người sinh viên như chúng tôi có thể chịu trách nhiệm. Như vậy đi, tôi đưa số điện thoại của thầy cô trong trường đưa cho người, người gọi điện cho các thầy cô đi." Hoàng Thái Vi vô cùng gọn gàng dứt khoát nói.

Sau đó Hoàng Thái Vi trực tiếp tìm số điện thoại của hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp trong điện thoại của Tớ Y, gửi qua cho đối phương.

Tớ Y không khỏi nhìn Hoàng Thái Vi với cặp mắt khác xưa!

Vốn Tớ Y không muốn để cho Hoàng Thái Vi ra mặt, nhưng mà cô gái này vô cùng biết nắm bắt cơ hội, một tay đoạt di động, nói hai ba câu khiến cho đồn công an trực tiếp đưa chuyện đến nơi lãnh đạo cao nhất trường học.'

Mà còn vô cùng quyết đoán, trực tiếp đâm trúng chỗ hiểm, khiến Tớ Y cũng không có đường lui.

Tớ Y biết, Lữ Bình triệt để xong rồi, chuyện âm ỉ lớn!

Chuyện này nếu người trong hệ ra mặt xử lý mà nói, có lẽ sẽ sợ toàn bộ giáo viên và sinh viên hệ tin tức mất mặt trước, rất có khả năng sẽ nghĩ biện pháp giữ bí mật, lén xử lý.

Nhưng Hoàng Thái Vi trực tiếp đưa đến chỗ viện lãnh đạo, thì người trong hệ muốn khiêm tốn xử lý cũng không được. Bởi vì trường học ra mặt, động tĩnh kia sẽ không thể nhỏ được.

Chính là bởi vì hai người kia quần quít làm phiền Tổ Y khiến Hoàng Thái Vi cực kỳ giận dữ, vẫn muốn tìm cách nhát lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) Giúp Tổ Y giải quyết chuyện này. Không nghĩ rằng cơ hội nhanh như vậy đã đến.

Nhưng lại sợ làm hư chuyện của Tổ Y, dứt khoát chặn ngang đoạt đi động,nắm giữ quyền chủ động. Lại tính kế để tóm tắt toàn bộ câu chuyện với chủ nhiệm, trực tiếp đưa đến chỗ lãnh đạo trường học.

Như vậy, Lữ Bình không thể thiếu thông báo phê bình của bộ giáo, hơn nữa còn phải ghi lỗi nặng ít nhất một lần.

Tổ Y giơ ngón tay cái lên với Hoàng Thái Vi, cũng nói: "Thái Vi, cậu quá trâu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Công Dã Tràng

Edit: Lê Hy

"Thái Vi, cậu rất lợi hại nha! Vừa rồi mình còn bị dọa đến lờ mờ, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới đúng. Vẫn là cậu bình tĩnh."

Chu Thu Linh cũng giơ ngón tay cái lên với Hoàng Thái Vi.

"Tốt rồi, chúng ta nhanh thay quần áo đi, phòng chừng lát nữa sẽ có người đến mang chúng ta đi đồn công an." Tổ Y vừa mặc quần áo vừa nói.

"Được!" Chu Thu Linh cũng nhanh chóng mặc quần áo, "Ôi, các cậu nói xem người đàn ông ở cùng với Lữ Bình là ai nhỉ? Bình thường cũng không thấy cô ấy đi lại đặc biệt gần gũi với vị nam sinh nào, chẳng lẽ là người ngoài trường?"

"Đội lát nữa qua đó nhìn thì biết, hiện tại còn không biết tình huống đến cùng là gì." Tổ Y vừa thay quần áo vừa trả lời.

"Này, các cậu có chú ý lúc vừa rồi không, cảnh sát kia nói bọn hắn đi vào bắt ngay trong hiện trường, vậy nhất định là, lúc Lữ Bình bị cảnh sát bắt cực kỳ có khả năng đang ở, ừm, đang ở chỗ đó!" Cảm xúc của Chu Thu Linh chậm lại, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng bắt đầu bất quai rồi.

Tổ Y chớp mắt, không nói gì. Bởi vì toàn bộ quá trình cô đều nhìn trực tiếp, đương nhiên biết là tình huống gì.

Ngay lúc mấy người sửa sang xong, khi đi đến trước cửa lớn của ký túc xá, người ban giáo vụ cũng vừa vặn đi đến đây.

"Ta là chủ nhiệm khoa giáo vụ, ta họ Lưu. Các em và Lữ Bình thuộc cùng một phòng kí túc xá?" Chủ nhiệm Lưu đi tới hỏi.

"Phải ạ." Chu Thu Linh rụt cổ trả lời.

"Vậy nhóm các em có biết em ấy có bạn trai không?"

"Chuyện này chưa nghe bạn ấy nói đến, hơn nữa bình thường cũng không thấy bạn ấy qua lại khá gần gũi với vị nam sinh nào. Chỉ là khoảng thời gian trước cũng có một lần bạn ấy đêm không về ngủ, cho nên chúng ta cũng không dám khẳng định bạn ấy có bạn trai hay không." Tổ Y thành thật ăn ngay nói thật.

Mấy người vừa đến đồn công an, phát hiện chủ nhiệm hệ cũng đã đến. Mà cả người Lữ Bình lại cuộn mình ở trên ghế, không nói được một lời.

"Mấy người các em theo tôi qua đây, nhìn xem các em có biết người đàn ông này không." Một vị cảnh sát nhân dân nói với ba người.

Cùng vào phòng cách vách, Tổ Y liếc thấy Trần Chí Lâm đang ngồi chồm hổm ở góc tường.

"Trần Chí Lâm, dĩ nhiên là cậu!" Chu Thu Linh kinh ngạc trực tiếp nói.

Chu Thu Linh thật sự rất bất ngờ, không phải Trần Chí Lâm và Lữ Bình là đồng hương sao? Hơn nữa gần đây Trần Chí Lâm đang theo đuổi Tổ Y. Làm sao có thể làm ra chuyện như vậy với Lữ Bình, còn bị đồn công an lấy tội danh ***** tóm lấy.

Trần Chí Lâm ngẩng đầu thì nhìn thấy Tổ Y tay cầm trong túi, vẻ mặt châm chọc nhìn hắn. Trong mắt trực tiếp lộ ra vẻ khinh thường, ghê tởm như thế.

Hoàng Thái Vi lại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trần Chí Lâm, cảm thấy Tổ Y bị người như vậy mơ ước, quả thực quá ghê tởm rồi.

Hung tọng trừng mắt nhìn Trần Chí Lâm, quay đầu nói với cảnh sát nhân dân: "Ngài cảnh sát, chúng tôi biết người này. Hắn cũng là sinh viên trong trường chúng tôi, bởi vì hai ngày này hắn đang theo đuổi một bạn học khác trong ban chúng tôi, cho nên hắn và Lữ Bình không thể là quan hệ người yêu."

Hơn nữa, hắn và Lữ Bình cũng đã nói với chúng tôi không chỉ một lần, bọn hắn chỉ là đồng hương, ngoại trừ cái này không có bất kỳ quan hệ khác gì. Hai người bạn cùng phòng của tôi cũng có thể làm chứng."

"Đúng đúng đúng! Quá ghê tởm, không nghĩ đến người là người như vậy! Người đã như vậy còn muốn theo đuổi chúng ta của... Ừm..."

Lời Chu Thu Linh nói còn chưa dứt đã bị Hoàng Thái Vi dứt khoát bịt miệng.

"Đừng lấy tên người thân ái của chúng ta nói trước mặt hắn, hắn không xứng! Chúng ta cũng ngại hắn chán ghét!" Hoàng Thái Vi trừng mắt với Trần Chí Lâm nói gần từng chữ.

Trần Chí Lâm bị ánh mắt chằm chọc của Tổ Y nhìn đến không ngẩng được đầu, lại nghe thấy lời nói của Hoàng Thái Vi, lại càng cảm thấy cáu thẹn (tức giận + phiền muộn) không thôi.

Đến cùng là người nào chinh mình, từ lúc vào đồn công an đến giờ, Trần Chí Lâm vẫn luôn luôn nghĩ tới vấn đề này, nhưng mà nghĩ muốn nát óc cũng không có đáp án.

Hắn muốn nghi ngờ Trình Tổ Y, nhưng Trình Tổ Y chỉ biết hắn đi đặt bàn, cũng không biết hắn sẽ đặt món trước hơn nữa còn thuê phòng. Hơn nữa Trình Tổ Y không biết cả chuyện.

Tổ Y chằm chọc cười, "Đi thôi, chúng ta đi đi, người như vậy cũng thật quá ghê tởm." Nói xong thì đi ra đến ngoài cửa.

Mà sắc mặt Trần Chí Lâm lại trắng bệch trở mắt nhìn Tổ Y đi ra ngoài. Chuyện đến bây giờ, tất cả tính kế Tổ Y cũng được, thật tình cũng được, vẫn là công đã trảng.

Mấy người đi ra ngoài cũng không đi nhìn Lữ Bình, mà trực tiếp đi theo bên cạnh chủ nhiệm khoa chờ khoa trưởng Lưu làm thủ tục.

Bởi vì ba người Tổ Y làm chứng, đã chứng minh Trần Chí Lâm và Lữ Bình không phải quan hệ người yêu. Cho nên tuy hai người không liên quan đến giao dịch tiền tài, nhưng bị đồn đại khá hư hỏng, đồn công an xử phạt hai người vẫn tương đối nặng.

Giao tiền phạt xong, trưởng khoa Lưu liền mang mấy người trở về trường học. Bởi vì một chiếc xe không chở được nhiều người như vậy, cho nên chủ nhiệm khoa cũng để ba người Tổ Y ngồi xe của hắn.

Ở trên đường, không đợi chủ nhiệm khoa hỏi. Tổ Y đã nói thẳng: "Chủ nhiệm, rất xin lỗi, chúng em mới đầu không nghĩ nhiều. Người của đồn cảnh sát muốn chúng em qua giúp đỡ điều tra, hơn nữa đêm chúng em sợ là kẻ lừa đảo, nhưng lại sợ Lữ Bình thực sự đã xảy ra chuyện, chúng em cũng không gánh vác được trách nhiệm này, cho nên đã để cảnh sát thông báo cho trường học."

Lúc ấy, trong điện thoại của em chỉ có số điện thoại của hiệu trưởng, em cũng không nghĩ nhiều, liền gọi qua đó..."

"Không có việc gì, việc này không trách các em, các em làm đúng. Gặp phải chuyện như vậy tìm thầy cô mới đúng, không cần tự trách." Chủ nhiệm khoa không đợi Tổ Y nói xong đã an ủi.

"Về sau gặp phải những chuyện như vậy, nhất định phải giống như hôm nay, tìm thầy cô trước, trăm ngàn lần không nên tự mình chạy đi."

Đương nhiên chủ nhiệm khoa nghe ra trong lời nói của Trình Tổ Y có ý tứ gì, chẳng qua là sợ mình bị nhóm người trong hệ không bỏ uạ, trực tiếp đưa chuyện kia đến tai trường học, khiến mọi người đều biết.

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, ngay lúc ấy ba cô bé sẽ bối rối dưới tình huống này, có thể nghĩ đến báo cảnh sát tìm thầy cô mang các cô qua để giúp đỡ điều tra, mà không phải hồ đồ tự mình chạy tới, cũng đã tốt lắm rồi.

Nếu ba đứa tự mình đi qua, là cảnh sát thật thì không sao, vạn nhất là kẻ lừa đảo, hơn nữa đêm lừa gạt ba cô bé ra ngoài, hậu quả kia sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi sợ hãi một lúc, chỗ nào còn so đo chút việc nhỏ mà Tổ Y lo lắng chứ.

"Cảm ơn chủ nhiệm, chúng em nhớ kỹ!" Mấy người vội vàng nói lời cảm ơn cũng làm cam đoan.

Cùng trở lại ký túc xá, Chu Thu Linh nhìn Lữ Bình theo phía sau, vốn nói một câu "ghê tởm", lại nói tiếp câu "bê mặt", sau đó lại chằm chọc cười nói: "Lữ Bình, hóa ra chỗ các cô chỉ cần là đồng hương, là có thể lên giường hả! Tôi thật là thiếu kiến thức rồi. Tôi lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên đi vào đồn công an, hơn nữa còn là bởi vì loại chuyện tình dục bẩn này của cô, cũng thật mất mặt!"

Hoàng Thái Vi lại tức giận trừng mắt nhìn Lữ Bình, "Người nói các người chỉ là đồng hương, lại còn mật báo mỗi ngày giúp đỡ Trần Chí Lâm theo đuổi Tổ Y, đến cùng là người ráp tâm gì?"

"Đúng vậy! Giải thích giải thích đi! Có mục đích gì hả?" Chu Thu Linh tiếp lời của Hoàng Thái Vi nói.

"Thôi, Thái Vi, Thư Linh, rất trễ rồi, nghỉ ngơi trước đi! Cùng người như vậy còn có chuyện gì hay để nói chứ!" Tô Y rửa mặt xong sau đó nói.

"Trình Tô Y, có phải là người không?" Sắc mặt Lữ Bình trắng bệch trừng mắt nhìn Tô Y.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bại Lộ

Edit: Lê Hy

"Tôi là cái gì?" Tô Y cố ý giả bộ hồ đồ.

"Lữ Bình người có bệnh sao? Người quan hệ nam nữ bừa bãi, mắc mớ gì đến Tô Y, sao người giống như chó điên cắn loạn người thế?"

Hoàng Thái Vi trực tiếp đập vỡ một chiếc cốc về phía Lữ Bình.

"Đúng! Chính mình làm chuyện mất mặt, còn vu cáo người khác!" Chu Thư Linh cũng đứng lên thở phì phì nói.

"Buổi tối không phải là người cố ý lừa hẹn? Có phải người gọi điện báo cảnh sát không?"

Mặt Lữ Bình trắng bệch, cuồn loạn gầm nhẹ, đôi tay gắt gao nắm thành quả đấm.

Về mặt Tô Y trào phúng nhìn Lữ Bình, "Tôi cố ý lừa hẹn? Cho dù tôi cố ý lừa hẹn, thì tính sao? Chẳng lẽ vì tôi lừa hẹn, cho nên người và Trần Chí Lâm sẽ không có quan hệ đồng hương sao? Cũng có thể đi thuê phòng hả?"

Tô Y xoay người ngồi trên ghế dựa, "Còn người nói ta gọi điện báo hai người các người? Thật đúng là chuyện cười! Ta chỉ nhờ người chuyển lời cho Trần Chí Lâm, buổi tối ta có việc, không thể đến nơi hẹn.

Hơn nữa thời gian ước định là sáu rưỡi, lúc chưa đến sáu rưỡi, ta đã nhờ người chuyển cáo rồi. Người gọi điện cho Trần Chí Lâm, cũng chỉ cần một phút đồng hồ thôi chứ.

Theo lý mà nói, lúc ấy người và Trần Chí Lâm hẳn là đều còn đang ở trường học, mà lúc ấy ta đã ở trung tâm thành phố rồi. Ta có thiên lý nhãn (mắt nhìn ngàn dặm) hay thuận phong nhĩ (tai thính), có thể biết được hai người các người sau khi hẹn nhau đi thuê phòng, mà càng thần kỳ hơn là, còn biết hai người các người ở khách sạn nào, căn phòng nào.

Chu Thư Linh nghe thế, "Xi" bật cười, "Ta còn tưởng rằng chuyện gì, đầu óc người bị hồ dán hay sao, lại còn nói ra những câu như vậy. Thật sự là nực cười!"

Khuôn mặt Lữ Bình càng trắng bệch, lẩm bẩm nói: "Vậy thì là ai? Đến cùng là ai? Tại sao có thể như vậy!"

Tô Y không nhìn Lữ Bình nữa, trực tiếp xoay người lên giường. Đã hai giờ sáng, không ngủ nữa sẽ trở nên xấu xí!

Hoàng Thái Vi trực tiếp châm chọc nói: "Mặc kệ là ai, ta chỉ muốn nói làm thực tốt! Nhìn người và Trần Chí Lâm từng câu kết với nhau làm việc xấu tính kể Tô Y, thì trực tiếp lấy gốc gác của các người mang ra ngoài để mọi người nhìn cho rõ. Thật đúng là hả lòng hả dạ!"

"Ta biết rồi!" Chu Thư Linh nói, đợi lúc mọi người đều đang nhìn về phía cô, cô nói một câu yếu ớt: "Là Lôi Phong làm!"

"Xi" Tô Y cùng Hoàng Thái Vi đều bật cười!

Mà Lữ Bình lại hung tợn trừng mắt nhìn Chu Thư Linh.

Ngày hôm sau, Tô Y tìm cơ hội cầm camera để trong túi của Lữ Bình về, tiêu hủy hoàn toàn xong mới yên lòng.

Ba ngày sau, kết quả xử lý xuất ra. Trần Chí Lâm và Lữ Bình bị toàn trường thông báo phê bình, cũng bị ghi một lần lỗi nặng.

Hai người thuê phòng ở bên ngoài, bị coi thành chuyện *** mà bị bắt lại, cũng trong nháy mắt truyền khắp toàn trường.

Trên mạng trường học, bài viết về Trần Chí Lâm và Lữ Bình lại càng dâng cao đến đỉnh.

Buổi chiều Tô Y không có lớp, ở trong thư viện ôm máy tính, đang lúc sung sướng khoe miệng vênh lên nhìn bài báo quái của hai người, Lâm Từ Mặc đã đi tới.

"Là bạn cùng phòng của em?"

Tô Y ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Từ Mặc đứng bên cạnh mình, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

"Đúng vậy, có người bạn cùng phòng như vậy, em cực kì hồ thẹn."

Tô Y cố nén cười giả vờ xấu hổ.

"Cũng không phải em, không cần hồ thẹn!"

Khoe miệng Lâm Từ Mặc khẽ co rút. Em vừa mới còn nhìn bài viết sung sướng như thế, không thấy em hồ thẹn chỗ nào nữa!

"Nghe nói người tên là Trần Chí Lâm đang theo đuổi em? Đến cùng là có chuyện gì xảy ra, em có nhúng tay trong chuyện này không?" Lâm Từ Mặc ngồi bên cạnh Tô Y nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng Tô Y căng thẳng, sau đó lại cố giả bộ trấn định nói: "Em có thể nhúng tay làm cái gì chứ? Cũng không phải em khiến hai người bọn họ đi thuê phòng, lại nói, hần đang theo đuổi em, nhưng mà em cũng từ chối rồi mà. Cho nên, việc này thực sự không có quan hệ gì với em!"

Từ sau khi Lâm Từ Mặc hỏi câu kia, liền chăm chú nhìn vào mắt Tô Y. Trong nháy mắt Tô Y khẩn trương cũng không giấu được ánh mắt của hần. Cho nên, Lâm Từ Mặc biết, Trình Tô Y đang nói dối!

Lâm Từ Mặc trầm mặc một hồi, nói với Tô Y: "Hiện tại, em có thể, có thể đi đến biệt thự bên kia theo anh không, anh có chút việc muốn nói với em."

"Không có việc gì, chiều này em không có tiết. Chuyện gì vậy?" Tô Y hiếu kỳ nói.

Lâm Từ Mặc đứng lên, trực tiếp khép quyển ghi chép của Tô Y, đi ra phía ngoài, "Nếu không có tiết, vậy thì đi thôi!"

Lâm Từ Mặc trực tiếp dừng xe trước cửa biệt thự của Tô Y. "Căn nhà mới với trang hoàng xong, người còn chưa ở lại được, hay là chúng ta đến nhà ẩm thực hoa của nhà em đi, có vẻ an toàn lại ấm áp."

Tô Y đành phải xuống xe, mở cửa phòng đi vào.

Trong biệt thự máy sưởi đã bật, cho nên không hề lạnh. Sau khi đều mở tất cả cửa sổ ra, Tô Y mới đẩy cửa thủy tinh tầng ba đi vào.

Lâm Từ Mặc ngồi trên xích đu, ôm bản ghi chép không biết đang lật xem cái gì.

"Muốn nói với em chuyện gì?" Tô Y đi qua, ngồi xuống hỏi.

Lâm Từ Mặc thả bản ghi chép xuống, không nói một lời, chỉ nhìn Tô Y.

"Làm sao vậy?" Tô Y sờ sờ mặt mình hỏi.

"Anh biết em không nói thực, cũng biết trong sự kiện bạn cùng phòng của em này, cũng có bút tích của em. Chỉ là anh không biết vì sao em lại làm như vậy, cho nên anh muốn một câu trả lời."

Lâm Từ Mặc gắt gao nhìn chằm chằm Tô Y. Gương mặt hết sức xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời trong veo. Hần không tin người có ánh mắt trong suốt như vậy, sẽ vô duyên vô cớ tính toán bạn cùng phòng của mình, cho nên mới phải cố chấp muốn một câu trả lời.

Lâm Từ Mặc cũng không biết vì sao mình nhất định muốn biết câu trả lời này, theo như cá tính của hần, chỉ cần không trở ngại gì đến hần, người khác như thế nào, hần ngay cả nhìn nhiều một cái cũng không có hứng thú.

Nhưng gặp phải Trình Tô Y, rõ ràng không liên quan đến mình, nhưng hần đã muốn biết rõ nguyên nhân.

Tô Y trầm mặc thật lâu, ngẩng đầu nhìn Lâm Từ Mặc. "Vì sao nhất định phải hỏi? Chuyện này rất quan trọng sao? Hơn nữa, chuyện này có quan hệ gì với anh?"

"Không quan trọng, anh chỉ muốn biết nguyên nhân. Em yên tâm, anh sẽ không nói cho người khác biết, anh chính là, ừm, chỉ là hiếu kì!"

Lâm Từ Mặc cau mày, giống như đang cân nhắc nên nói như thế nào.

Tô Y nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Cha mẹ em đã qua đời vì tai nạn xe cộ, sau khi Lữ Bình biết được cha mẹ em để lại cho em một căn nhà hơn rộng 200 mét vuông ở Hàng Châu, thì bắt đầu hữu ý vô ý đến gần em."

Mười ngày trước không sai biệt lắm, cô ấy nói là sinh mệnh của mình, muốn người trong phòng kí túc xá chúng em cùng cô ấy ra ngoài ăn cơm. Thực ra em biết sinh nhật của cô ấy là tháng tư, lúc ấy em cho là cô ấy chỉ muốn kiếm cớ liên hoan với chúng em, liền không nghĩ nhiều.

Đến chỗ khách sạn xong, mới biết được cô ấy cũng mời Trần Chí Lâm.

Mà ngày đó, vào lúc ăn cơm, Trần Chí Lâm tỏ ra một bộ dáng nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) với em.

Lữ Bình không chỉ một lần nói với chúng em, cô ấy và Trần Chí Lâm chỉ là đồng hương, không có quan hệ khác.

Nhưng mà, em phát hiện lúc ăn cơm, cô ấy đá Trần Chí Lâm nhiều lần ở dưới bàn. Cho nên em liền hoài nghi quan hệ của bọn họ không chỉ là đồng hương.

Đến lúc buổi sáng ngày hôm sau em luyện tập buổi sáng, thì ngẫu nhiên gặp Trần Chí Lâm rồi. Thông qua thăm dò, em biết bình thường Trần Chí Lâm không luyện tập buổi sáng, mà hẳn có thể đứng giờ tìm cách ngẫu nhiên gặp em, thì biết Lữ Bình mật báo cho Trần Chí Lâm, để Trần Chí Lâm có thể có cơ tiếp cận em.

Sau khi trở lại ký túc xá, em dứt khoát cảnh cáo Lữ Bình, bảo cô ấy không cần mật báo cho Trần Chí Lâm nữa, cũng từ chối sự theo đuổi của Trần Chí Lâm.

Nhưng mà, vô ích. Trần Chí Lâm vẫn xuất hiện đúng giờ mỗi ngày, mặc kệ em đến luyện tập buổi sáng sớm hay muộn, hẳn đều có thể tùy thời tùy chỗ xuất hiện bên cạnh em. Một lần này khiến em rất phiền nhiễu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Là Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phúc Hắc

Edit: Lệ Hy

Tổ Y nói tới đây, tạm dừng một lúc, hình như suy nghĩ nên nói như thế nào thì tốt hơn.

Lâm Tử Mặc nhíu mày, "Đừng có gấp, từ từ nói."

Tổ Y cười cười, nói tiếp: "Em một lần lại một lần cự tuyệt sự theo đuổi của Trần Chí Lâm, đúng là không có tác dụng. Hẳn cố ý giả vờ như nghe không hiểu, vẫn quấy rầy em mỗi ngày."

Có một lần, em trở về kí túc xá, ở cửa kí túc xá nghe thấy Lữ Bình đang gọi điện thoại, thông qua cuộc trò chuyện của cô ấy, em biết được là cô ấy đang trò chuyện với Trần Chí Lâm, hơn nữa nội dung lời cô ấy nói, khiến em cực kì khiếp sợ.

Nghe ý trong lời của Lữ Bình, cô ấy và Trần Chí Lâm lớn lên cùng nhau. Mà Lữ Bình để cho Trần Chí Lâm tiếp cận em, chỉ vì căn nhà nhỏ trên danh nghĩa của em ở Hàng Châu. Bọn hắn định lợi dụng quan hệ hôn nhân lừa gạt nhà cửa của em đến tay xong, để Trần Chí Lâm ly hôn với em, sau đó bọn hắn lại ở cùng một chỗ.

Em đã từng từ chối, cũng đã tránh né, nhưng mà đều không có tác dụng. Bọn hắn cứ theo dõi em, cho nên em cũng chưa làm gì.

Em muốn làm cho bọn họ rời xa cuộc sống của em, cho nên ngay mấy ngày hôm trước thăm dò một lượt, chỉ là không nghĩ tới hai người bọn họ dễ mắc câu như vậy.

Em cài một camera siêu nhỏ lên túi xách của Lữ Bình, lại đồng ý lời mời ăn tối cùng Trần Chí Lâm, sau đó kiểm soát để cho Lữ Bình chuyển lời cho Trần Chí Lâm, nói em có việc không đi được.

Nhưng em cũng không nghĩ đến, Trần Chí Lâm sẽ xấu xa như thế. Hắn cứ nhiên đặt đồ ăn và rượu đỏ xong hết trước rồi, hơn nữa còn đặt phòng trước. Theo dõi, em biết được hắn vốn định vào buổi tối đối với em.."

Nghe đến đó, hai bàn tay cầm trong túi của Lâm Tử Mặc liền nắm chặt.

Tổ Y ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Mặc cười cười, "Em lỡ hẹn xong, phòng đặt trước rồi tự nhiên thích hợp cho hai người bọn họ, em nhìn thấy bọn hắn vào cửa phòng, liền trực tiếp ra ngoài mua thẻ điện thoại không tên, thừa dịp lúc bọn hắn làm việc ở trên giường, liền gọi điện thoại báo."

Khỏe miệng Lâm Tử Mặc gật gù, làm việc... lúc làm việc trên giường...Em nói thẳng như vậy, thực sự được chứ!

"Chuyện đã qua là như thế, nhưng mà em không hối hận. Hai người bọn họ giống như chó hoang, mỗi ngày vây quanh bên cạnh em, đuổi cũng không đi. Em muốn không động thủ nữa, không được bao lâu, cả trường đều biết Trần Chí Lâm đang theo đuổi em, làm thanh danh em không tốt lắm!"

Không ngờ, còn định sử dụng thủ đoạn xấu xa với em, cuối cùng em không thể để phòng bọn hấn tính kế mỗi ngày suốt bốn năm đại học đi!"

Tổ Y ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt trái xoan, đứng lý hợp tình nói với Lâm Từ Mặc.

Trong lòng Lâm Từ Mặc buồn cười lại tức giận, biết rõ chân tướng sự việc xong, hấn còn cảm thấy Tổ Y xuống tay quá nhẹ!

Nếu như là hấn, video clip hai người kia đã sớm tuôn ra ngoài. Không nhân cơ hội đuổi hai người này ra Yến Đại, sớm hay muộn có một ngày còn có thể liên lụy đến Tổ Y.

"Diễn đàn trường học đào bới tiếp như vậy, sớm hay muộn được tìm được chuyện Trần Chí Lâm đang theo đuổi em." Lâm Từ Mặc thay đổi dáng ngồi, nói với Tổ Y.

"Hả! Vậy làm sao bây giờ?" Trái lại Tổ Y không nghĩ đến điểm này.

"Kỳ thật muốn giải quyết cũng rất đơn giản, chủ động ra tay, dẫn đường dư luận, có thể dìm tắt mọi người đi."

Lâm Từ Mặc mở diễn đàn trường học lên xem.

"Tổ Y sư muội, em có,... có thu hình lại hai người bọn hấn lúc cùng một chỗ không?"

Lâm Từ Mặc cảm thấy lỗ tai của mình cũng bắt đầu nóng lên rồi.

Tổ Y kinh ngạc ngẩng đầu, "Sao anh biết em có thu hình lại? Không thể cho anh xem!"

"Đoán."

Khóe miệng Lâm Từ Mặc giật giật lợi hại hơn!

Trình Tổ Y chỗ nào em còn giống con gái! Giữ thì thôi, còn không thể cho anh xem, vốn định tự một mình từ từ xem sao? Trần Chí Lâm kia có đẹp gì, cũng không sợ đau mắt hột!

Nếu Tổ Y biết suy nghĩ trong lòng Lâm Từ Mặc là gì, phỏng chừng sẽ trực tiếp dùng móng vuốt gãi chết hấn.

Lâm Từ Mặc áp chế chút chua xót trong lòng, "Em đưa phần thu hình cho anh đi, anh giúp em giải quyết chuyện này."

"Giải quyết thế nào? Em còn định đến lúc bọn hấn lại chộc đến em, em dùng để uy hiếp bọn hấn." Tổ Y có ý nói.

Kì thật, Tổ Y vốn định qua vài hôm nữa sẽ thả đoạn video clip hai người hai người bị cảnh sát bắt tại hiện trường lên trên mạng, sau đó chờ sự tình lắng xuống, lại tuôn lên mấy đoạn hai người chiến đấu kịch liệt, khiến hai người nóng nảy liên tục một đoạn thời gian.

Chờ lúc chuyện thứ hai lắng xuống, liền phát đi đoạn video clip hai người chiến đấu kịch liệt ở trên ghế sofa, làm cho bọn họ nổi danh triệt để.

Cùng trên sofa ***** lật không nổi biến cố xong, thì thả tiếp video clip khi hai người ở trên giường.

Tổ Y cũng không tin, từng đột rồi lại từng đột bùng nổ không dứt như vậy, trường học còn có thể không khai trừ hai người.

Dù tính không thể đuổi hai người ra trường học, theo như dự đoán của cô, độ nổi tiếng của hai người trên cả nước cũng sẽ không thấp, dùng từ thân bại danh liệt để hình dung, một chút cũng không quá đáng. Nói như vậy hai người bọn họ còn có lá gan nào đến tính kế mình.

Tổ Y mang thù như vậy, cho nên mới dùng cách giày vò nhất trả thù hai người.

Lâm Từ Mặc buồn cười nhìn về phía Tổ Y, "Em còn chờ bọn hấn lại đến tìm em sao? Không sợ bại lộ à? Hơn nữa, em không biết bây giờ là thời cơ tốt để đuổi bọn họ ra Yến Đại sao?"

"Đuổi thế nào?" Tổ Y chớp mắt lấp lánh, chân chó hỏi.

Lâm Từ Mặc nhìn bộ dáng nịnh hót của Tổ Y, đặc biệt muốn đưa tay lên sờ đầu của cô. Chỉ là tay vừa động đã phản ứng kịp, trực tiếp biến đổi ra thành rút lại, tay nắm thành quyền, đặt ở trên miệng họ khụ một trận.

"Hôm nay mà bắt đầu dẫn đường dư luận. Chuyện em bị Trần Chí Lâm theo đuổi, sớm hay muộn sẽ bị người đào ra. Chúng ta dứt khoát liền tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), trực tiếp lên diễn đàn của trường học làm một bài viết hai người kia chỉ là đồng hương, không phải quan hệ người yêu. Nhưng mà nghe nói Trần Chí Lâm muốn theo đuổi em, hèn ăn tối lại bị từ chối, liền thay đổi thành hẹn Lữ Bình, hơn nữa đêm đó đã đi thuê phòng rồi."

Chúng ta liền dùng từ nghe đâu, nghe nói, từ ngữ giống như đúng mà sai, xóa bớt cảm giác tồn tại của em, như vậy tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hai người bọn hấn.

Mà video clip trên tay em, anh định trực tiếp đưa qua bên công ty giải trí Mộ Lâm kia, trên diễn đàn sẽ bùng nổ lớn. Danh hiệu sinh viên tài cao bị phơi bày, hẳn là rất bất ngờ!

Lại để cho công ty Thủy Quân đến kích động tất cả hướng đi sự việc, bên trường học kia nhất định sẽ chú ý đến ảnh hưởng xã hội mà khai trừ hai người kia.

Mà thông qua diễn đàn phơi bày, nhất định bọn hắn sẽ hot khắp cả nước, như vậy cũng không sợ bọn hắn lại đến tìm em nữa."

Tổ Y nghe xong tròn mắt há hốc mồm, người này thật đúng là dứt khoát đơn giản thô bạo, đánh người một gậy đến đáy cốc mắt.

Nhưng mà Tổ Y vẫn thích từ từ hành hạ hai người kia, tiết lộ từng chút một, khiến hai người nổ tung trong giày vò và chờ đợi ngày càng mạnh mẽ.

Phải biết rằng, lúc người khó chịu nhất, biết rõ kết quả nhưng phải chờ đợi kết quả trong sự giày vò không cao không thấp, mà sau đó không phải trực tiếp thừa nhận kết thúc của chuyện.

Thấy thái độ của Lâm Từ Mặc cũng muốn đánh hai người kia vào đáy cốc, Tổ Y thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Từ Mặc nghe xong thì sững sốt, cô nàng này nhìn trông ngốc ngếch, trong sáng, thật ra là một người phúc hắc thủ đoạn tàn nhẫn a!

Mới vừa còn ở nơi này giả bộ thuần lương với mình, nói muốn dùng video clip kia để phòng ngừa hai người kia quấy rầy. Nhưng vừa thấy manh mối mình chèn ép hai người kia, liền vội vàng tỏ ra vui mừng bày mưu tính kế, kế hoạch kia một vòng nối một vòng, cũng không cho hai người kia có cơ hội thở dốc, liền rõ ràng từng chút từng chút như vậy, hành hạ người ta đến chết.

Lâm Từ Mặc chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh run một trận, trong lòng tự nói với mình: Về sau ngàn vạn lần không thể đắc tội cô nàng này, nếu không thật đúng là không biết bị đùa chết như thế nào.

Chính mình là theo Lâm Hường Văn thấy nhiều, cho nên biết nên làm thế nào để lợi dụng dư luận đến một chút đánh người vào đáy cốc, không lật chuyển mình nổi.

Nhưng cô nàng này, cương quyết lợi dụng chút khôn vặt của mình, có thể ở sau màn mặt không biến sắc chơi đùa người đến chết đi sống lại.

Hơn nữa còn là để cho đối phương chờ đợi trong giày vò, từ từ bị đùa đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tiết Lộ

Edit: Lệ Hy

Vì thế thoảng cái thời gian buổi trưa, hai người phúc hắc cũng đang thảo luận đùa chết người như thế nào cảm giác khá hơn.

Cuối cùng hai người quyết định, lợi dụng diễn đàn của công ty giải trí Mộ Lâm, cứ theo như cách nói của Tổ Y phơi bày từng chút từng chút, sau đó lại để Thủy Quân không chế dư luận bốn phía. Lợi dụng diễn đàn trên truyền thông xã hội mà phơi bày, thì cũng không có người hoài nghi đến trên người học sinh như Tổ Y.

Chờ bắt đầu phơi bày, sai người đến quê nhà của hai người phỏng vấn, tranh thủ để cho hai người hoàn toàn nổi danh ở quê nhà trước.

Không thể phát video clip lên trang web, thì phát ảnh chụp màn hình. Cố gắng để cho nhân dân cả nước đều biết đến, hình ảnh "hài hòa tốt đẹp" của hai người chỉ là quan hệ đồng hương thuần khiết!

Lâm Từ Mặc nhìn bộ dáng Tổ Y khi nói về người phụ nữ đó thế nào thì hai mắt tỏa sáng, cảm thấy chính mình hoàn toàn nhìn nhầm rồi.

Vốn đang cảm thấy cô là tiểu bạch thỏ (thỏ trắng nhỏ) mềm mại ngốc ngếch, nhưng không nghĩ đến cô lại là tiểu hồ ly phúc hắc. Bất quá như vậy cũng được, ít nhất cô không phải chỉ có một mặt đơn thuần thiện lương, đi ra ngoài cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhưng mà Lâm Từ Mặc không nghĩ đến, khi hấn ý thức được trong sự kiện lần này có dấu vết của Tổ Y, phản ứng đầu tiên của hắn không phải nghi ngờ, thất vọng, cũng không cảm thấy Tổ Y là một người giỏi tính toán.

Mà là theo bản năng nghĩ đến có thể cô bị bại lộ không, mình cần làm gì mới có thể giải quyết tốt hậu quả cho cô!

"Đoạn thu hình à? Hiện tại có thể giao cho anh không? Một đứa con gái như em cầm những thứ không tốt đó làm gì!" Lâm Từ Mặc mỉm cười nhìn Tổ Y.

"Không tốt thế nào, trong đoạn thu hình cũng không có nữ sao, còn trần trụi toàn bộ nha! Chẳng lẽ anh muốn nhìn?" Tô Y tròn mắt, cố ý nói.

". . ." Lâm Từ Mặc cũng sắp hết chỗ nói rồi.

"Anh không xem thì giúp em biên tập video clip như thế nào chứ!"

"Ngày mai đưa cho anh, em không mang trên người."

Ngoài miệng Tô Y đồng ý, trong lòng lại nhớ buổi tối trở về phải lưu một chiếc dự bị, vạn nhất tương lai dùng vẫn tốt!

Lâm Từ Mặc nheo mắt lại, "Em sẽ không là muốn trở về buổi tối nhìn lại một lần, hoặc lưu một chiếc dành riêng để sau này từ từ xem chứ?"

Tô Y thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng, "Làm sao có thể! Em là hạng người như vậy sao?"

Lâm Từ Mặc có chút buồn cười nhìn Tô Y không nói lời nào, trong lòng lại nhớ: Em vẫn thật là người như vậy, một chút cũng không giống con gái. Tâm tư tinh tế, ra tay dứt khoát, thủ đoạn đánh đá chua ngoa, không biết thẹn thùng, da mặt này thật đúng là có thể dọa người!

Hai người ăn cơm tối xong trở lại trường học, Tô Y xuống xe liền ngông nghênh vỗ vỗ bả vai Lâm Từ Mặc, "Anh trai, lần này cảm ơn anh! Đủ nghĩa khí!"

Lâm Từ Mặc dờ khóc dờ cười nhìn Tô Y, chẳng lẽ lúc này mới là bản tính của cô ấy sao? Xem ra trước kia đều là giả vờ khách khí như thế với mình a!

Tô Y cũng cảm thấy, nếu hai người đồng lòng lập ra kế hoạch tác chiến đi tính kẻ người suốt một buổi trưa, đó chính là đồng đội. Đồng đội không phải là người một nhà sao, cho nên tiếng lòng buông lỏng, đầu óc liền co rút. Trực tiếp nói ra lời như thế với Lâm Từ Mặc.

Tô Y kịp phản ứng, xấu hổ cũng muốn chặt đứt móng chó của mình, vội vàng mở cửa xe chạy ra ngoài như bỏ trốn.

Lâm Từ Mặc ngây ra một lúc, mới kịp phản ứng là Tô Y đang xấu hổ, trực tiếp nằm bò lên trên tay lái cười ra tiếng.

Chờ đến ngày hôm sau, lúc Tô Y giao USB cho Lâm Từ Mặc, Lâm Từ Mặc cười xấu xa hỏi Tô Y: "Em không lưu dành riêng chứ?"

Tô Y nghiêm túc nghiêm mặt, "Không lưu!"

"Thật ra lưu trữ để ngừa vạn nhất cũng không cần khẩn trương, chỉ cần không phải dùng để quan sát học tập là được. Em thực sự không lưu?"

Tương tượng đến bộ dáng quần bách chạy trốn tối hôm qua của Tô Y, Lâm Từ Mặc liền không nhịn được nghĩ muốn trêu chọc cô.

Làm sao Tô Y không biết Lâm Từ Mặc đang trêu đùa cô, "Thật ra, Lâm sư huynh muốn xem mà nói cũng không cần khẩn trương, nhớ rõ lưu một chiếc dự bị để ngừa vạn nhất là được rồi. Tránh cho nhìn hóng rồi mà không có cái dự bị thì xong đời rồi." Nói xong còn làm như có thật, gật đầu.

Lâm Từ Mặc có chút há hốc mồm, tình huống gì thế! Làm sao thì thành mình muốn xem rồi. Lâm Từ Mặc cảm thấy da mặt của mình cũng bắt đầu có chút nóng lên rồi!

"Được rồi, Lâm sư huynh. Em đi trước đây,... 88 (ba ba = bái bai)!"

Tô Y vừa nhìn đã thấy lỗ tai của Lâm Từ Mặc cũng đã đỏ, nên cười vội vàng chào tạm biệt với Lâm Từ Mặc.

Hai ngày sau, vốn diễn đàn trường học có người kể lại: Nghe nói, Lữ Bình và Trần Chí Lâm chỉ là đồng hương, mà Lữ Bình còn đang giúp Trần Chí Lâm theo đuổi hoa hậu giảng đường, nhưng bị cự tuyệt rồi. Nhưng Trần Chí Lâm không từ bỏ ý định, lại muốn hẹn hoa hậu giảng đường ăn tối, vẫn lại bị cự tuyệt.

Kết quả Trần Chí Lâm then quá thành giận, trong cơn tức giận liền thay đổi thành hẹn với đồng hương của mình, cũng là Lữ Bình bạn cùng phòng của hoa hậu giảng đường.

Đúng là hai người ăn cơm mấy tiếng xong đi ra ngoài, liền liên quan đến chơi gái bán dâm bị bắt vào đồn công an.

Bài viết này vừa ra liền bùng nổ, đã được lượt người xem cao nhất rồi. Bài viết mới nhất, lại còn liên lụy đến hoa hậu giảng đường. Cho nên mọi người xem bài viết cực kì rộn rã, bài trả lời cực kỳ hăng hái.

"555555, đau lòng cho hoa hậu giảng đường 5 phút! Không phải là từ chối một người theo đuổi sao lại bị dính dáng đến sự kiện không sạch sẽ này!"

"Hoa hậu giảng đường thật vô tội, hoa hậu giảng đường thật bất đắc dĩ!"

"Đúng vậy, ta đau lòng cho đại nữ thần hoa hậu giảng đường!!!"

"Trọng điểm! Chú ý vào trọng điểm! Trọng điểm là hoa hậu giảng đường từ chối lời hẹn ăn tối, cho nên vào đêm hôm đó, Trần Chí Lâm và Lữ Bình liền lăn trên giường bị bắt kia! Vậy không phải có nghĩa, hai người kia đã lăn lên giường từ sớm rồi. Hơn nữa Trần Chí Lâm theo đuổi nữ sinh khác trước mặt Tô Y. Mà Lữ Bình, lại còn là bạn cùng phòng giúp hắn theo đuổi Tô Y! Mẹ kiếp, suy nghĩ tí mĩ cực đáng sợ nha!"

"Lầu trên phân tích thực đúng! Hay cho một đôi nam nữ chó má!"

"Hay cho một đôi nam nữ chó má!"

"Hay cho một đôi nam nữ chó má! Lầu dưới duy trì đội hình."

...

Mọi người nghiêng ngả như vậy thì đều cho rằng Trần Chí Lâm và Lữ Bình là *** không chính đáng vừa là đồng hương, vừa là quan hệ người yêu đi!

Ai nói học sinh không bát quái, học sinh của Yến Đại bát quái lên cũng khôn aig bằng rồi!

Chu Thư Linh ngồi trên ghế đối diện với máy tính, ý cười trên khóe miệng cũng che không hết, lại còn cách một lúc lại ngẩng đầu nhìn Lữ Bình đang ngủ trên giường.

Tổ Y tò mò, đi qua vừa thấy. Hóa ra Chu Thư Linh tiết lộ các loại trên diễn đàn trường học!

Tiết lộ Lữ Bình nói chuyện mang giọng địa phương!

Tiết lộ Lữ Bình nói cô ta và Trần Chí Lâm chỉ là đồng hương, còn giúp Trần Chí Lâm theo đuổi hoa hậu giảng đường.

Tiết lộ hằng ngày thừa dịp hoa hậu giảng đường đi luyện tập buổi sáng, Lữ Bình liền mật báo với Trần Chí Lâm, để Trần Chí Lâm đi theo ngẫu nhiên gặp hoa hậu giảng đường, nhân phẩm đủ cận bã.

Lại tiết lộ hoa hậu giảng đường cũng vì vậy mà trở mặt với Lữ Bình, cũng đã cảnh cáo cô ta, nhưng vẫn không có tác dụng, thật thương thay cho hoa hậu giảng đường muội tử!

Chu Thư Linh tiết lộ đặc biệt sung sướng, Tổ Y gõ gõ cái bàn.

"Thư Linh, có thể không lấy mình ra không? Tên nằm cùng một chỗ với bọn họ, mình buồn nôn đó!"

"A! Nói cũng đúng, tớ bỏ thêm một câu nữa là được rồi."

Chu Thư Linh lại cúi đầu đánh xuống một đoạn: Hoa hậu giảng đường muội tử nhìn thấy ta tiết lộ, không hài lòng khi ta để tên cô ấy và đôi nam nữ chó má cùng một chỗ, nói buồn nôn. Ta cảm thấy hoa hậu giảng đường muội tử nói rất đúng, quả thật rất ghê tởm! Ta cũng quen biết cô ta, lấy làm xấu hổ khi ở cùng cô ta ở chung một phòng kí túc xá, càng đừng nói hoa hậu giảng đường muội tử được hai người này để mắt, cho nên kể tiếp ta sẽ không tiết lộ về hoa hậu giảng đường muội tử nữa!

Tổ Y ở bên cạnh nhìn một hồi không nói gì!

Chu Thư Linh này, không đi làm người tiêu khiển thật đúng là đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuột Chạy Qua Đường

Edit: Lệ Hy

Ngay lúc trên diễn đàn của trường học âm ỉ xôn xao, mỗi trang web đều thấy bài viết mới về tin tức "Sinh viên Yến Đại đêm khuya bị bắt tại khách sạn, là người yêu hay là giao dịch phi pháp X?"

Mọi người vừa mở ra thì thấy, đây không phải là hiện trường Lữ Bình và Trần Chí Lâm bị bắt sao! Trên bản tin tụt ra video clip có thể thấy, hai người đang ở trạng thái trần truồng mà bị bắt.

Sau đó một số đài truyền hình có hợp tác cùng công ty giải trí Mộ Lâm cũng nhao nhao đưa tin, tuy nhiên trong bản tin viết, hai người không phải là giao dịch phi pháp X, nhưng cũng không nói hai người là người yêu, hơn nữa bài báo còn nói đồn công an phạt nặng với hai người.

Cho nên trong nháy mắt lòng hiếu kỳ của dân chúng tràn đầy, nếu không phải là giao dịch phi pháp X, vì sao còn phạt nặng.

Muốn biết chân tướng thì có đủ loại trên mạng, Thủy Quân liền dùng thân phận của người biết chuyện các loại danh xưng, hai người không phải người yêu, chỉ là đồng hương, có lẽ cũng chỉ là bạn tình.

Nhà trường vừa thấy sự việc nháo lớn! Ngay cả đài truyền hình cũng phát ra, hơn nữa trong bản tin còn nói thẳng, trường học không nên chỉ dạy chương trình chuyên ngành, mà không coi trọng giáo dục tư tưởng. Sinh viên Yến Đại phải là sinh viên đại biểu ưu tú nhất của toàn bộ Trung Quốc, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, Yến Đại như thế thì gọi gì là trường đại học và cao đẳng bậc nhất, có phải hữu danh vô thực (danh không đúng với thực) hay không?

Bởi vì xã hội đồn đại thật sự quá xấu, cho nên nhà trường làm ra quyết định cuối cùng là khai trừ hai người.

Tuy Tổ Y thật xin lỗi kéo nhà trường vào trong dư luận, nhưng may mà tất cả mọi người biết trong chuyện này đại học Yến Kinh cũng cực kỳ vô tội.

Dù sao mấy vạn sinh viên, trường học cũng làm sao quản được hết, hơn nữa lại đều là người trưởng thành, chỉ có thể dựa vào phẩm chất đạo đức cá nhân để ước thúc hành vi của mình rồi.

Không thể bởi vì một con sâu làm rầu nồi canh, liền chối bỏ sự ưu tú của Yến Đại.

"Ha ha ha, thật sự là đã quá! Lại ở cùng người như vậy tiếp, về sau tở ra ngoài cũng không có mặt mũi để nhìn người nữa. Người khác còn có thể cho rằng tở và cô ta cùng một loại mặt hàng nha!" Chu Thu Linh ngồi trên ghế, vui vẻ lung la lung lay nói.

Hoàng Thái Vi vừa thu thập bàn học vừa nói: "Tớ cảm thấy ngay từ đầu nhà trường nên làm ra quyết định như vậy rồi, nếu không cũng sẽ không bị người kéo xuống nước. Hiện tại tất cả mọi người đang thảo luận Yến Đại chúng ta có phải ưu tú hữu danh vô thực hay không, ngấm lại liền thay nhà trường mình bực tức."

"Ai nha, không phải rất nhiều người đều nói sao? Chỗ nào cũng có con sâu làm rầu nồi canh, Yến Đại chúng ta dù tí vết vẫn không che được ánh ngọc!" Chu Thu Linh chẳng hề để ý nói.

Khỏe môi Tổ Y nhếch lên cười, ôm đàn ghi-ta thuận tay gảy. Hiển nhiên tâm tình cũng tốt lắm.

Lữ Bình từ khoa giáo vụ biết được chuyện của mình và Trần Chí Lâm bị đài truyền hình tung ra, bởi vì xã hội đồn đại quá xấu, hai người sắp bị trường học khai trừ, liền biết chính mình hoàn toàn xong rồi.

Bản thân khi còn sống đều phải gánh vết như bị Yến Đại khai trừ, rửa như thế nào cũng không sạch.

Mặt trắng bệch một mảnh trở lại ký túc xá, nhìn đến ba người khác trong lúc đó còn có bầu không khí thoải mái sung sướng này, trong lòng tràn đầy hối hận, ghen tị và không cam lòng!

Chu Thu Linh nhìn lại, "Ồi! Ai vậy? Đi nhầm chỗ sao? Chỗ này là ký túc xá đại học của chúng ta, không phải chỗ mà nhân viên xã hội rảnh rỗi đến!"

Lữ Bình mặt trắng bệch, nhân viên xã hội rảnh rỗi! Đúng vậy, mình không còn là sinh viên của Yến Đại nữa rồi!

Hoàng Thái Vi lại nhủ mảy mìn nhìn Lữ Bình, đi qua kéo Lữ Bình vào xong, xoay người rồi đóng cửa lại, sau đó Hoàng Thái Vi liền hai tay ôm ngực đứng ở nơi đó nhìn Lữ Bình.

"Lữ Bình, chuyện cho tới bây giờ có phải cậu nên nói lời xin lỗi Tổ Y không?"

"Xin lỗi cái gì?" Lữ Bình dờ dẩn ngẩng đầu nhìn Hoàng Thái Vi.

"Bởi vì cô và Trần Chí Lâm lừa gạt tính kế tôi, cho nên cô không cần nói lời xin lỗi với tôi sao?"

Tổ Y mặt lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Lữ Bình.

Lữ Bình nhìn thấy Tổ Y chỉ ngồi ở chỗ kia nhìn mình, nhưng ánh mắt của cô nhìn mình giống như đang nhìn một con rệp vậy, trong ánh mắt không che dấu để lộ ra vẻ ghét bỏ, khinh thường.

"Tôi không sai, vì sao phải xin lỗi."

Lữ Bình nắm chặt quả đấm, cảm xúc có chút kích động.

Tổ Y chậm chọc cười, "Cô không sai? Cô dám nói ngày đó cô gọi là sinh nhật, không phải có ý thiết kế thật tốt với Trần Chí Lâm, kiếm có để làm quen tôi hay sao?"

Cô dám nói cô và Trần Chí Lâm lúc trước khi quen biết tôi mà chưa lên giường sao? Cô dám nói hai người không phải quan hệ người yêu sao? Nếu là người yêu, vì sao có thể coi là định tiếp cận tôi?

Trên người tôi, có cái gì giá trị để các người mưu đồ à? Toàn bộ việc này, cô không nên giải thích, không nên nói rõ sao?"

Lữ Bình há to mồm, không biết nên nói cái gì, chỉ thì thào nói: "Chúng tôi không có mưu đồ cô cái gì, chỉ là, chỉ là anh ta thích cô mà thôi. Tôi liền mặt

báo giúp anh ta."

"Mẹ kiếp! Cô còn có xấu hổ hay không! Nghe không hiểu tiếng người sao? Giải thích!" Chu Thu Linh nổi điên lên đầu tiên.

"Tôi muốn biết, các người đến cùng đang mưu đồ gì? Nói thích tôi cái gì chứ, chính cô tin sao? Đừng nói như thế nữa, tôi không muốn nghe, thật bần!" Tổ Y cau mày đứng lên.

Trong nháy mắt, Lữ Bình cảm thấy cảm giác áp bách mãnh liệt từ trên người Tổ Y, Tổ Y tiến lên phía trước một bước, cô ta liền lui về phía sau một bước.

Mãi đến khi bức Lữ Bình đến góc tường, Tổ Y mới lại nói một câu:

"Kỳ thật cô nói hay không không sao cả, bởi vì đối với tôi mà nói hai người các người không khác gì hai con rệp, cô đã không nói, vậy về sau cũng không cần phải nói nữa.

Kết cục hiện tại của cô, chưa phải kết thúc. lúc này mới vừa bắt đầu, kế tiếp hưởng thụ đời người "khác biệt rực rỡ" của cô cho tốt đi!"

Tổ Y vươn tay thay Lữ Bình sửa sang lại áo, lại vỗ vỗ bờ vai của cô ta.

Lời nói của Tổ Y khiến phía sau lưng Lữ Bình lạnh cả người, trong lòng nổi lên cảm giác không tốt.

Lúc này Lữ Bình còn không biết, chờ cô ta và Trần Chí Lâm trở về nhà, đợi bọn hắn là cái gì.

Đội hai người bao lớn bao nhỏ trở nên quần bách trở lại quê nhà, đã bị giới đến bên miệng đủ loại micro mà sợ ngây người!

"Lữ Bình, xin hỏi cô và Trần Chí Lâm bên cạnh thật sự chỉ là quan hệ đồng hương sao?"

"Trần Chí Lâm, lúc này cậu và Lữ Bình về nhà, có phải bị Yến Đại khai trừ rồi hay không? Có thể nói tâm tình bây giờ của cậu sao?"

"Xin hai vị có thể nói tính toán về sau của nói các người không, còn có, làm ra chuyện như vậy có hối hận không?"

"Lữ Bình, cô định nói với người trong nhà cô chuyện cô bị trường học khai trừ như thế nào đây?"

"Trần Chí Lâm, xin hỏi có phải cậu vừa bảo trì quan hệ bạn tình với Lữ Bình vừa theo đuổi bạn cùng phòng của cô ấy hay không? Có thể nói vì sao cậu làm như vậy?"

"Trần Chí Lâm, nghe nói cùng ngày số tiền cậu thuê phòng đều là mượn, vậy cậu theo đuổi bạn cùng phòng của Lữ Bình, có phải bởi vì điều kiện kinh tế của đối phương là tốt hơn hay không?"

Hai người kinh hãi rồi! Làm sao có thể có phóng viên ở quê nhà?

Đội đến lúc về nhà hai người mới phát hiện, bởi vì phóng viên phỏng vấn, thân thích bằng hữu ở quê nhà, bao gồm cả thầy cô và các học sinh trường học cũ đều biết chuyện của bọn hắn, mà chuyện hai người bởi vì kẻ khả nghi ***** bị Yến Đại khai trừ, toàn bộ cũng bị truyền xôn xao toàn bộ huyện!

Xong rồi! Lần này toàn bộ xong rồi!

Cha mẹ hai nhà đã mấy ngày cũng không ra ngoài, không ngẩng được đầu lên! Quá mất mặt, quan hệ nam nữ bừa bãi, bị bắt lấy ngay tại chỗ, còn lên TV! Lúc này mất mặt ném đến toàn quốc đi!

Cha của Lữ Bình tức đến mức hôn mê bất tỉnh, dứt khoát hô không còn đứa con gái này.

Mà Trần Chí Lâm lại thiếu chút nữa bị cha đánh gãy chân.

Những phóng viên này, còn mỗi ngày nghĩ biện pháp muốn phỏng vấn bọn hắn. Phỏng vấn không được chính người đó, liền phỏng vấn thân thích, bạn bè, hàng xóm, bạn học cũ.

Hiện tại hai người ở quê nhà thật sự giống như chuột chạy qua đường vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thân Bại Danh Liệt Khó Trở Mình

Edit: Lê Hy

Tâm lý quần chúng cực kỳ dễ lý giải, đã từng là sinh viên tài cao cao không thể chạm! Hiện tại rút xuống thân đàn, tất cả mọi người muốn biết nguyên nhân bọn hần rút xuống, là bản tính vốn hư hỏng, hay là nhất thời hồ đồ.

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ xong lại thuận tiện giẫm một cước lên người từng là học bá, tâm lý của đám người học cận bã như vậy liền nhận được thỏa mãn thật lớn !

Hai người cho rằng trốn tránh qua một đoạn thời gian thì được rồi, nhưng thật không ngờ chuyện còn chưa bình ổn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng!

Vốn đoạn hai người chiến đấu kịch liệt ở khách sạn bị tung ra, nháy mắt truyền trên mạng internet và web forum ở quê hai người đến điên rồi.

Lữ Bình trực tiếp bị người tìm tới cửa hỏi: "Lữ Bình, trong đoạn phim kia thật sự là người sao? Không nghĩ tới bên trái ngực của người còn có một nốt ruồi."

Lữ Bình cải trang xong, tìm tiệm net lên mạng vừa thấy, thiếu chút nữa thì điên mất!

Đây là có chuyện gì? Làm sao có thể những hình ảnh này, lúc này định đến cùng là thế nào?"

Lữ Bình nghĩ mãi không xong, gọi điện thoại cho Trần Chí Lâm nói tình hình xong, Trần Chí Lâm cũng trợn tròn mắt.

"Trần Chí Lâm, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này, chúng ta đi tìm một địa phương nhỏ trốn đi! Nếu tiếp tục ở nhà nữa, em sẽ điên mất!" Lữ Bình khóc lóc cầu xin Trần Chí Lâm

"Được, chúng ta rời khỏi nơi này, đến một nơi không ai biết chúng ta đi." Trần Chí Lâm ở nhà dưới áp lực cũng sắp nổi điên, lập tức đồng ý thỉnh cầu của Lữ Bình.

Lúc hai người bước lên đoàn tàu rời xa quê hương, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Quyết định trước tiên đi tìm một địa phương nhỏ làm công một đoạn thời gian, chờ sau này sự tình lắng lại thì trở về.

Nhưng khiến hai người không nghĩ tới là, khi bọn hần tìm được chỗ đặt chân cũng tìm được công việc xong, video clip hai người JQ ở trên ghế sofa vừa nổ bạo trên internet rồi.

Mặc dù trên video clip truyền xuống, cũng sẽ bị xóa sạch. Nhưng không ngừng có người truyền đi, mà mỗi trang web lớn cũng có ý chậm chạp cắt bỏ hoạt động.

Biết video clip đã bị trang web cắt bỏ xuống, bạn bè trên mạng cũng điên rồi. Tay ở trước máy tính, có người chuẩn bị trước khi cắt xuống đã tải xuống xong rồi, lại từ từ xem! Như vậy người chú ý video clip ngược lại càng tăng thêm rồi.

Hai người dừng chân ở địa phương tuy xa xôi, nhưng cũng không đến mức nói là tin tức bẽ tắc. Trước khi có người nhận ra bọn hần, bởi vì không có tung ra quá nhiều hình ảnh về hai người, hơn nữa sự tình cũng đã qua một đoạn thời gian, dần dần lắng lại rồi.

Nhưng hiện tại trên internet, video clip sinh viên có JQ đang hot nhất, chỗ nào còn có người không nhận ra bọn hần đây!

Có người có người nghe nói Lữ Bình làm người phục vụ tại nhà hàng , còn đặc biệt chạy tới xác nhận có phải nữ chính trong video clip hay không.

Với lại trong lúc làm việc Lữ Bình còn bị người đùa giỡn nhiều lần, nếu phản kháng, khách hàng liền nói:

"Giả bộ cái gì chứ! Bộ dạng không mặc quần áo của người nhân dân cả nước đều đã thấy, còn đang giả bộ thanh cao gì với lão tử!"

"Ta chỉ xem chỗ có nốt ruồi của người trong clip, muốn xác nhận một lần mà thôi, thực cho rằng ta sẽ làm vậy với người? Người suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là nếu người muốn, ta còn không bằng lòng đâu, ta sợ bị nhiễm bệnh!"

Quả thực Lữ Bình sắp điên mất, mà Trần Chí Lâm cũng không chịu nổi.

Mỗi ngày lời nói lớn nhỏ của mọi người tràn ngập bên tai hần, bình luận hần trong video clip giữ được thời gian ngắn hay dài.

Thường xuyên có người nhìn thấy hần xong, ánh mắt đầu tiên là nhìn phía dưới của hần một cái, sau đó lại lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường hoặc là tươi cười châm chọc.

Thậm chí có phụ nữ gan lớn nhìn thấy hần xong, liền trực tiếp cười nhạo một tiếng, ngay trước mặt cười nhạo hần trông khá mà không dùng được.

Hai người bị hành hạ khổ không thể tả, hiện tại bọn hần thật hối hận, tuy nhiên không biết video clip tung ra như thế nào, nhưng bọn hần cũng biết nhất định là mình bị người tính kế!

Hon nữa người này nhất định có quan hệ với Trình Tô Y, cho tới bây giờ, hai người mới biết được, trong mắt Trình Tô Y bọn hắn vẫn thật sự là hai con rệp, tùy tiện tiện có thể bị đùa chết.

Lúc trước Trình Tô Y đã cảnh cáo bọn hắn, buồn cười là bọn hắn cũng không để ở trong lòng, lại cảm thấy cô chỉ là một cô gái mờ côi không cha không mẹ, chưa có vốn đầu cùng bọn hắn.

Nhưng mà, hiện tại bọn hắn chỉ có thể vừa nhận quả đắng, vừa chờ đợi trong giày vò, đối phương sẽ tung ra video clip càng ngoài dự đoán.

Sau nửa tháng qua chuyện này, trên mạng lại tuôn ra một đoạn video clip hai người JQ, đoạn video clip này là lúc cảnh sát phá cửa mà vào thì ngừng lại.

Bạn trên mạng đều phản ứng kịp, đây là đoạn video clip bán đầy đủ mà lúc trước mỗi đại truyền hình đều đưa tin đó.

Đoạn video clip này là nửa đoạn trước, trong báo tin tức chính là đoạn sau.

Có người trên mạng thông minh liền tải hai đoạn video clip trước xuống và video clip lần này, hợp cùng một chỗ xem, phát hiện đây là một bộ phim nhỏ đầy đủ đã qua sửa sang.

Rất nhanh "Bán đầy đủ chuyện sinh viên thuê phòng" đã bị người trên mạng cắt nối biên tập tốt rồi truyền lên internet. Cũng càng có thêm người tải video clip xuống lưu trữ. Mà một số trang web không hợp pháp thậm chí còn lấy video clip hai người JQ cũng sử dụng.

Qua lần sự kiện video clip này xong, hai người liền từ chức, cải trang, xám xịt trở lại quê nhà.

Về đến nhà, tinh thần Lữ Bình đã tan vỡ hoàn toàn. Cả ngày nhốt mình ở trong phòng không ra khỏi cửa.

Mà Lâm Từ Mặc ghi hận lúc trước hai người muốn giờ thủ đoạn với Tô Y, liền lấy hình ảnh hai người cùng một chỗ âm mưu tính kế Tô Y, giấu tên Tô Y, biên tập lại một đoạn video clip, truyền đến các trang mạng lớn, diễn đàn và web forum.

Lần này, mọi người trên mạng không chỉ dùng tâm tính xem nào nhiệt để xem video clip rồi. Cũng tỏ vẻ khiếp sợ với tâm tư ác độc của hai người đi tính kế một cô gái vô tội.

Một số bạn trên mạng của hai người ở quê nhà nhìn thấy video clip xong, rất nhiều người cũng tự mình tìm đến hai nhà của bọn hắn, không phải đập bẻ cửa kính thì là hất phân lên cửa.

Người hai nhà khổ không thể tả, cuối cùng không có biện pháp, liền thương lượng để cho hai người lấy giấy chứng nhận kết hôn, thì đuổi hai người đến sống ở quê nhà của cha Trần Chí Lâm (một làng nhỏ có không đến mười hộ gia đình, hơn nữa hiện tại chỉ còn vài cụ ông cụ bà tụ tập).

Từ lúc vừa mới bắt đầu cấu kết với nhau làm việc xấu, tính kế người khác; lưu lạc đến cực diện bây giờ bị thân bại danh liệt, hai người bắt đầu oán trách lẫn nhau, khắc khẩu, sau đó lại là đánh nhau. Còn chưa tân hôn Trần Chí Lâm và Lữ Bình cũng đã thành một đôi vợ chồng bất hoà.

Lâm Từ Mặc nhìn thấy kết quả như vậy, tỏ ra cực kỳ hài lòng. Nói như vậy, Lữ Bình và Trần Chí Lâm vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện trong cuộc đời của Tô Y nữa rồi.

Bởi vì bọn họ đã thân bại danh liệt, vĩnh viễn cũng không chuyển mình được nữa!

Mà Tô Y giao tất cả sự tình cho Lâm Từ Mặc xong, liền không quan tâm lắm. Mỗi ngày bình thường đi học, đọc sách, soạn nhạc. Ngày qua bình thản mà phong phú!

Chẳng mấy chốc đã muốn đến kì nghỉ đông. Tô Y vội xong thi cử, mới nhớ tới chuyện mình và Hoàng Thái Vi mua nhà còn chưa nói với nói với Chu Thư Linh. Nghĩ nghĩ, Tô Y vẫn cảm thấy trước khi nghỉ nói ra thì tốt hơn.

Ngẩng đầu nhìn Chu Thư Linh như mèo nằm tỏ ở trên giường mùa đông, Tô Y mở miệng nói: "Thư Linh này, mình và Thái Vi có chuyện nói với cậu."

"Chuyện gì vậy?" Chu Thư Linh lười biếng hỏi.

"Đó là có khả năng sau khai giảng, mình sẽ không ở kí túc xá nữa."

Tô Y nói xong trực tiếp che lỗ tai, quả nhiên, một giây sau nghehng đón là tiếng thét chói tai của Chu Thư Linh.

Hoàng Thái Vi cũng hiểu ý tứ của Tô Y. Trực tiếp xoa xoa lỗ tai bị rung động tê dại nói:

"Đừng kêu nữa! Nghe cho kĩ." Hoàng Thái Vi bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Được! Các cậu nói, mình nghe!"

Chu Thư Linh từ trên giường ngồi dậy, thờ phỉ phỉ nói.

"Tớ lúc lên đại học đã mua phòng ngay tại cảng Minh Nhân. Cậu biết tớ muốn viết nhạc, ở ký túc xá mà nói thì cực kỳ bất tiện, dù sao rất nhiều nhạc cụ

căn bản là không có cách nào cầm vào. Nhà cửa đã trang hoàng xong, khai giảng có thể ở tại, cho nên tớ định dọn ra ngoài ở."

Tổ Y ngồi trên ghế, ngẩng đầu nói với Chu Thư Linh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tham Quan Nhà Mới

Edit: Lê Hy

"Được, lý do của cậu tớ cho qua, vậy còn cậu? Hoàng Thái Vi!"

Chu Thư Linh chuyển mục tiêu đến trên người Hoàng Thái Vi.

Tổ Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô nàng này vẫn còn dễ lừa.

"Tớ cũng thế, lần trước khi ba tớ đến Yên Kinh, cũng mua cho tớ ở cạnh Minh Nhân. Vốn Tết Nguyên Đán có thể ở tại, tớ không nỡ bỏ các cậu, cho nên định đợi đến khi khai giảng mới qua đó ở."

Hoàng Thái Vi nén cười, vẻ mặt 'chân thành' giải thích với Chu Thư Linh.

"Hà! Các cậu đều có nhà, vậy tớ đây làm sao bây giờ?" Chu Thư Linh mím môi than thở.

"Kỳ thật, nếu thái độ của cậu tốt một chút, van cầu tớ, có lẽ tớ có thể để cho cậu một phòng! Chỉ cần cậu chịu được mỗi ngày cưỡi xe đạp đèo tớ đi học!"

Hoàng Thái Vi đùa với Chu Thư Linh.

"Hoặc là cậu không muốn bốn ba mỗi ngày, cũng có thể ở cùng ba nữ sinh khác cùng ban chúng ta. Nhưng tớ cảm thấy các cô ấy cũng đã ở một học kì, cậu lại đi qua thì không tốt lắm. Bên Tổ Y kia, cậu ở không thuận tiện lắm, cho nên vẫn là ở cùng tớ đi."

"Bắt đầu học kì sau, có lẽ tớ sẽ chỉ học bài chuyên ngành. Đến khi có bài chuyên ngành, các cậu có thể đi học nhờ xe của tớ. Bình thường các cậu cũng chỉ có thể cưỡi xe đạp rồi."

Tổ Y thấy Hoàng Thái Vi để cho Chu Thư Linh ở chỗ của cô ấy cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật một học kỳ sau, ấn tượng của cô với Chu Thư Linh cũng tốt. Tuy bất quá nhưng cực kỳ có chừng mực, mà tính tình vẫn còn rất đơn giản thiện lương.

Nhưng phòng làm việc của mình vừa mới mở, có người ngoài thì không tiện.

"Thật sự có thể chứ? Mình không sợ cưỡi xe đạp đến trường mỗi ngày đâu!"

"Thật ra căn bản tớ không muốn ở cùng ba nữ sinh ban trên, cuối cùng tớ cảm thấy ở cùng các chị ấy không hợp. Hơn nữa người tên là Tạ Khả, đã từng nói nói chúng ta nói bậy về Lữ Bình. Tớ chán ghét cô ta, cho nên tớ không muốn ở chung với cô ta." Chu Thư Linh hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng nói.

"Vậy đúng lúc, dù sao tớ cũng ngại khi ở một mình quá yên lặng." Cuối cùng Hoàng Thái Vi giả bộ cao lãnh không nổi nữa, cười nói với Chu Thư Linh.

"Ai nha! Thái Vi, cậu thực sự rất tốt! Còn có Tổ Y,ôi, tớ đều yêu các cậu muốn chết! Tớ đã biết các cậu không nỡ bỏ tớ mà."

Chu Thư Linh bò xuống giường, cho Hoàng Thái Vi và Tổ Y mỗi người một cái ôm lớn.

Thân thể Tổ Y cứng đờ, trong nháy mắt lại thả lỏng xuống. Đã lâu chưa từng được người ôm, Tổ Y có một chút không quen.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Chu Thư Linh, lại nhìn Hoàng Thái Vi ra vẻ đứng đắn, trái tim của Tổ Y từ từ mềm mại dần.

Đây là tình bạn sao? Một đời một đời thật sự có thể có được tình bạn thật sao?

Tổ Y ý thức được, không biết từ lúc nào, chính mình đã đặt Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh ở vị trí bạn tốt.

Tuy cô rất có hảo cảm với Hoàng Thái Vi trước, cũng là thật tâm muốn đối xử tốt với cô ấy. Nhưng trước kia chỉ coi đối phương trở thành một cô gái khiến người yêu thích hoặc là hậu bối có duyên hợp mắt mình, mà không thực sự coi cô ấy như bạn bè.

Kiếp trước mình lẫn lộn ở làng giải trí nhiều năm như vậy, chưa từng có được tình bạn thực sự. Không nghĩ tới, hiện tại một thoáng thu được hai người bạn thật tình.

Cảm giác có bạn bè -- cũng thật không tệ! "

Dù sao thi xong, tớ và Thái Vi mang cậu đi cang Minh Nhân nhìn xem, đi trước để biết cửa trước, khai giảng xong cậu có thể trực tiếp qua, không cần trở về ký túc xá nữa."

Tổ Y vừa đứng dậy mặc áo khoác vừa nói.

Hoàng Thái Vi xoay người bắt đầu thu thập các thứ, "Vậy bây giờ có thể thu thập vài thứ mang qua, thừa dịp mấy ngày nay có thời gian thì mang các thứ qua, tránh cho khai giảng xong, còn phải chạy về phía bên này."

"Không cần mang tất cả. Dù sao chúng ta đóng phí ăn ở một năm, chặn màn gì đó không cần mang, về sau trở lại đi học, giữa trưa có thể về ký túc xá nghỉ trưa." Tổ Y nói với hai người.

Chờ Tổ Y lái xe đến ký túc xá xong, ba người thu thập đồ thật tốt nhét đầy một xe, mới chở hai người về phía tiểu khu mở ra bên kia.

"Trình Tổ Y, đi bên cậu trước. Để cho Thư Linh cũng nhìn xem cái gì gọi là 'nhà giàu'!" Hoàng Thái Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vậy cậu không muốn làm bạn bè với người giàu sao?"

Tổ Y cố ý đùa Hoàng Thái Vi, thuận tay chuyển tay lái đi, hướng về phía biệt thự.

Đến chỗ cửa biệt thự, Chu Thư Linh quý khóc sói gào kêu muốn 'đánh người giàu', Tổ Y tính khí tốt cười để cho hai người đi vào tham quan, tự mình một người từ từ mang các thứ vào.

Mang các thứ đồ vào xong, hai người cũng đã đi từ tầng một đến tầng ba.

"Oa! !! Tổ Y, tớ rất thích phòng luyện công kia của cậu! Thích lắm ấy! Còn có phòng thủy tinh bên ngoài kia, tớ cũng rất thích! Tớ thấy có giàn hoa, cậu định trồng hoa ở bên trong sao?"

Vừa mới lên tầng ba, Chu Thư Linh liền hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, tớ định làm một căn nhà ẩm trồng hoa. Kỳ thật về sau phía bên tớ muốn làm phòng làm việc, có lẽ cực kỳ thường xuyên có người qua lại giúp tớ ghi âm gì đó. Cho nên, không thuận tiện lắm, nếu không tớ đã trực tiếp để cậu ở lại rồi."

Tổ Y thấy Chu Thư Linh thích như vậy, trong lòng khó có được áy náy, đã biết trong này có nhiều phòng như vậy, cũng không quá thuận tiện để cho bạn bè trọ lại.

"Không có việc gì, Thái Vi nói với tớ rồi. Cậu ấy nói nơi này cậu muốn làm thành phòng làm việc, sẽ có bí mật, khẳng định có một chút buồn bán bí mật, tớ trọ lại không tốt lắm. Hơn nữa chúng tớ đã tham quan, tất cả tầng một của cậu đều là chỗ làm việc. Tớ trọ lại, khẳng định sẽ quấy rầy đến cậu. Cho nên tớ ở cùng Thái Vi cũng rất tốt. Chỉ là ta rất thích phòng luyện công của cậu!" Chu Thư Linh tùy tiện nói xong.

". . ." Nháy mắt Tổ Y hết chỗ nói rồi, Thái Vi cậu biết người trong nhà cậu có biết không?

"Nếu cậu thích mà nói, về sau buổi tối mỗi ngày đến tập múa thể hình với tớ. Không phải cậu muốn muốn học khiêu vũ sao? Tớ dạy cho cậu. Thái Vi cũng đi cùng, coi như rèn luyện thân thể đi!"

"Tớ? Tớ liền coi như xong, trời sinh tứ chi không nhíp nhàng." Về mặt Hoàng Thái Vi như gặp quỷ nói lời từ chối.

"Thì không định khiêu vũ, cũng có máy chạy bộ, cậu có thể rèn luyện lại. Lâu như vậy, không thấy các cậu tập luyện qua, không thể đi xuống như vậy được."

Hoàng Thái Vi có chút động lòng, nghĩ nghĩ liền đồng ý.

Mấy người xuống lầu chuẩn bị đi bên Hoàng Thái Vi kia nhìn xem, thuận tiện cũng mang các thứ trong xe đi qua.

Cha của Hoàng Thái Vi mua cho cô ấy tầng mười hai, một thang bộ, một thang máy, cách sắp xếp bảo vệ cũng không tệ.

Tổ Y vào cửa xong, phát hiện là một căn nhà ba phòng cực kỳ ấm áp, hai người ở lại cũng cực kì thoải mái.

Bạn học Chu Thư Linh cũng tỏ vẻ phi thường hài lòng.

"Tổ Y, năm nay đến nhà tớ ăn tết đi. Nếu không cậu về nhà cũng là một mình." Hoàng Thái Vi nhìn Tổ Y.

"Đúng vậy Tổ Y, cậu không muốn đến nhà Thái Vi, đến nhà tớ ăn tết cũng được. Nhà của chúng tớ hàng năm đều về quê ăn tết, cũng náo nhiệt lắm!" Chu Thư Linh tiến đến gần nói.

Tổ Y nghĩ nghĩ, vẫn từ chối ý tốt của hai người.

"Tớ vẫn nên về Hàng Châu nhìn kỹ trước hẵng nói, dù sao đi đã lâu không trở về, tớ cũng muốn về xem!"

"Vào đêm giao thừa cậu làm sao bây giờ?" Hoàng Thái Vi cau mày, không đồng ý nói.

"Cuối cùng tớ cũng phải học thích ứng, yên tâm đi, tớ không sao!" Tổ Y mỉm cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Lâm Đại Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Trở Về Hàng Châu

Edit: Lệ Hy

"Tổ Y, tớ cảm thấy tớ cũng không hăm mộ cậu giàu có một chút nào! Thật sự, cậu đợi tớ ăn tết trở về mang đồ ăn ngon cho cậu. Mẹ tớ làm rất nhiều đồ ăn siêu ngon, tớ bảo mẹ làm nhiều một chút, cũng mang đến cho cậu. Đến lúc đó cậu phải nhớ kĩ đến nhà ga đón tớ đó!"

Về mặt Chu Thư Linh đồng tình nhìn Tổ Y nói.

Kỳ thật Tổ Y thật không biết một người nên đến nơi nào ăn mừng năm mới, nghĩ nghĩ vẫn quyết định ăn tết ở Yên Kinh, nhưng mà còn phải về Hàng Châu nhìn trước.

"Thái Vi, chìa khóa chỗ cậu cho tớ một chiếc, có lẽ tớ sẽ về Hàng Châu nhìn xem rồi liền trở lại, có lẽ ở Hàng Châu đến mừng một đã trở lại, đến lúc đó ở chỗ cậu trước. Bên kia tớ chờ khai giảng xong lại qua đó ở thì tốt hơn!" Tổ Y suy nghĩ, ngẩng đầu nói với Hoàng Thái Vi.

Hoàng Thái Vi đưa qua một chiếc chìa khóa, cũng nói: "Được, tớ đây hết mừng ba sẽ trở lại cùng cậu!"

Mà lúc này Lâm Từ Mặc ngồi trong xe lấy di động ra, ngón tay lướt qua tên Tổ Y, không biết có nên gọi cuộc điện thoại này hay không.

Hắn là muốn hỏi một chút Trình Tổ Y một người qua năm mới thế nào, nhưng lại cảm thấy quan hệ của hai người chưa thân thiết đến mức này, do dự một hồi, cuối cùng vẫn cất điện thoại vào.

Chờ Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh đều đã về nhà xong, Tổ Y mới đặt vé máy bay về Hàng Châu.

Mãi đến khi máy bay đáp xuống Hàng Châu, đứng trước cửa nhà, Tổ Y cũng vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Đứng trước cửa rất lâu, sợ hãi vuốt tay vài lần, cuối cùng mới nổi lên dũng khí đẩy cửa nhà ra.

Nửa năm không trở về, vẫn là bộ dáng trước khi mình đi.

Tổ Y nhìn mọi nơi, cảm thấy mình như trộm cướp xâm nhập vào, phá vỡ sự yên tĩnh của căn nhà này.

Trên tường tất cả ảnh chụp treo một bên đều được lau chùi một lượt, Tổ Y mới rưng rưng hành lí ra ngoài, tùy tiện tìm khách sạn sau đó com nước xong liền nghỉ ngơi rồi.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tổ Y cầm một bó bách hợp đi tới nghĩa trang. Tìm đến bia mộ của cha mẹ nguyên chủ, vừa nhất cỏ dại vừa dọn dẹp sạch sẽ xong, mới đặt bó bách hợp ở phía trước bia mộ.

"Chú, di. Cháu trở về đến nhìn mọi người. Sắp sang năm mới, cũng không biết ở bên kia các người như thế nào! Ngày hôm qua cháu về trong nhà nhìn thấy, toàn bộ đều còn tốt, các người cứ yên tâm đi!"

Các người cũng nhất định nhìn thấy con gái của các người rồi chứ? Cô ấy là một cô gái cực kỳ nhu thuận thiện lương, cháu cũng cực kì thích cô ấy.

Cháu sẽ nhớ kĩ lời của cô ấy, sống thật tốt, thân thể khỏe mạnh, tâm tình sung sướng, mang theo một phần của cô ấy cùng sống cho thật tốt.

Còn có, cháu đã để cho người đời trước hại cô ấy chịu trừng phạt, cháu nhớ các người cũng nhất định sẽ ủng hộ cháu làm như vậy đúng hay không?

Ở bên kia các người nhất định phải thành một nhà hài hòa vui vẻ, ngày mai cháu phải về Yên Kinh, chờ lần sau trở về sẽ đến gặp các người..."

Tổ Y nói liên miên ở trước mộ bia thật lâu, mới đứng dậy nhanh chóng khoác áo khoác, đi về phía bên ngoài nghĩa trang.

Còn hơn nửa tháng mới sang năm mới, nhưng không khí năm mới ở phố lớn ngõ nhỏ Hàng Châu đã phi thường nồng đậm.

Tổ Y một người đi dạo trên đường cái, nhìn đám người ầm ĩ, nhất thời không biết người ở chỗ nào, cũng không biết mình nên đi nơi nào, nên làm cái gì.

Mãi đến khi di động trong túi áo vang lên, Tổ Y mới hồi phục tinh thần lại.

"Alo, xin chào Lâm sư huynh, có chuyện gì sao?"

"Khụ! Thật ra cũng không có chuyện gì, anh chỉ là muốn hỏi em muốn hỏi một chút năm nay qua năm mới ở đâu?"

Lâm Từ Mặc ho khan một tiếng, mắt tự nhiên hỏi.

"Ngày mai em về Yên Kinh, qua năm mới ngay tại Yên Kinh."

"Vậy hiện tại em đang ở Hàng Châu sao? Biệt thự bên kia tốt nhất nên để thoáng gió ba tháng sau mới nên vào ở, hiện tại mới hơn hai tháng thôi!"

Lâm Từ Mặc nhú mày.

"Em qua năm mới ở bên Thái Vi trước, cô ấy cũng mua một phòng bên tiểu khu chúng ta. Nguyên Đán là có thể vào ở. Cô ấy về nhà thì để lại cho em chìa khóa, hơn nữa qua mừng ba cô ấy sẽ trở về theo giúp em."

Tổ Y nhớ tới ngày đó Hoàng Thái Vi nhét chìa khóa cho mình, nói cậu ấy mừng bốn trở về Yên Kinh bồi ăn bồi ngủ, không khỏi nhếch lên khóe miệng.

"A...! Vậy là tốt rồi, vậy em về Yên Kinh xong có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh." Lâm Từ Mặc trầm mặc vài giây, mới nói với điện thoại.

"Được, cảm ơn Lâm sư huynh, em có việc nhất định sẽ điện thoại cho anh. Nếu không có chuyện gì, em cúp trước, gặp lại."

Lâm Từ Mặc cầm điện thoại bị cúp hẳn rất lâu, tuy lúc Tổ Y nói chuyện với mình thật bình tĩnh, nhưng giọng điệu khách khí mà lại xa cách, hẳn có thể cảm giác được, tâm tình bây giờ của Tổ Y rất kém.

Tâm tình cô gái khác không tốt, còn có thể nung nấu một chút với cha mẹ, nhưng cô ấy chỉ có thể cố giả bộ bình tĩnh, một mình một người yên lặng chịu đựng. Tổ Y như vậy khiến Lâm Từ Mặc có chút đau lòng, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác chua xót trong lòng.

Tổ Y trở lại Yên Kinh xong, mỗi ngày không phải ôm máy tính xem mình tình biểu diễn thì là tiếp tục viết ca khúc của mình, ngẫu nhiên cũng sẽ đi dạo phố mua quần áo xem phim, thậm chí còn đặt làm một chiếc váy cho mình.

Còn đặc biệt tìm một ngày có thời gian, đi cửa hàng nhạc cụ nhìn nhạc cụ. Mỗi lần nhìn thấy nhạc cụ mơ ước trong lòng, lại nhìn trên mác không ít hơn 10 vạn, thì lại xoay người rời đi.

Kiểm tiền! Tôi muốn kiểm tiền !!! Ngay cả nhạc cụ cũng không mua nổi rồi !!!

Đội còn ba ngày sang năm mới, Tổ Y liền lái xe đến siêu thị mua đồ tết. Ngâm bài hát, đẩy xe mua hàng đôi tới đôi lui trong siêu thị. Cho dù là một người, cũng phải qua một năm thật tốt!

Lâm Từ Mặc dừng xe ở trước cửa cảng Minh Nhân, tìm số điện thoại của Tổ Y gọi qua.

"Alo, xin chào Lâm sư huynh!"

Uh? Phía sau cực kì ầm ĩ, hẳn là không ở nhà. Giọng nói thoải mái sung sướng, xem ra tâm tình của cô ấy không tệ lắm. Lâm Từ Mặc không tự chủ được nhếch khóe miệng lên.

"Anh mang cho em chút đồ, không biết nhà của bạn em ở căn nhà nào, hiện tại em ở đâu?"

"Mang cho em chút đồ? Mang cái gì nha! Em vừa mới từ siêu thị ra, đang chuẩn bị đi về. Anh chờ em ngay tại cửa tiểu khu đi."

Tổ Y rất tò mò Lâm Từ Mặc mang cái gì theo.

Chờ lúc nhìn thấy xe của Lâm Từ Mặc, Tổ Y trực tiếp mở cửa qua đó.

"Lâm sư huynh, anh mang cho em cái gì?"

Tổ Y dừng xe đi đến, gõ gõ cửa kính xe của Lâm Từ Mặc, chờ Lâm Từ Mặc hạ cửa kính xe xuống cười hỏi.

"Đi vào trước rồi nói, em lái xe trước dẫn đường."

Lâm Từ Mặc vừa hạ cửa sổ xe xuống liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sâu sắc của Tổ Y, xem ra tâm tình quả thật không tệ.

Đợi đến lúc dưới lầu, Lâm Từ Mặc lấy ra một túi to đựng đồ từ trong cốp sau.

"Đi thôi, đồ này có vẻ nặng, anh mang lên giúp em."

"A..., bên trong là thứ gì?" Tô Y tò mò vừa đi bên cạnh vừa hỏi.

"Một chút đồ tết, còn có vài món ăn di trong nhà nấu, còn có sủi cảo."

Về mặt Lâm Từ Mặc cao lãnh nói, chỉ là vành tai ửng đỏ bán đứng hẳn tâm tình hẳn có chút khẩn trương.

Vậy thì tốt quá, em đang lo đã hai ngày liền không có đồ ăn mua ngoài rồi. Còn định ăn com tất niên năm nay làm lẩu."

Ánh mắt Tô Y lập tức liền phát sáng lên.

"Com tất niên ăn lẩu? Em không biết nấu ăn? Vậy em định qua mừng một đến mừng ba như thế nào, không phải bạn em đến mừng bốn mới về sao?"

Lâm Từ Mặc có chút không ngờ, chính mình có thể tưởng tượng tài nấu nướng của cô ấy không tốt, lại không nghĩ rằng cô ấy lại ăn đồ ăn mua ngoài mỗi ngày.

"Đúng vậy! Không biết nấu ăn. Hi hi, định ăn mì sợi ba ngày, em có mua mì sợi."

Khi nói chuyện, thang máy đã đến tầng 12, Tô Y vừa ra khỏi thang máy vừa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Muốn Lên Tiết Mục Cuối Năm Không

Edit: Lệ Hy

Chờ vào cửa, Lâm Từ Mặc đã xách túi lớn đến chỗ phòng bếp. Tô Y cũng khẩn trương tự giác vội vàng đi theo.

"Những thứ này em để trong tủ lạnh từ từ ăn, lúc ăn trực tiếp đun nóng là được, vài món thức ăn này đủ để em ăn vài ngày rồi. Mỗi ngày lúc ăn com tự mình nhớ rõ xào rau xanh nữa. Sủi cảo cũng để tủ lạnh cho em, em nhớ phải ăn. Đợi đến lúc giao thừa lại đưa đồ ăn đến cho em."

Lâm Từ Mặc vừa cất kỹ hộp đựng tràn đầy thức ăn vào trong tủ lạnh, vừa dặn dò Tô Y.

"Biết xào rau chứ?"

Đột nhiên Lâm Từ Mặc nhớ tới Tô Y nói không biết nấu ăn, lại quay đầu lại hỏi.

Tô Y đã sớm bị hàng loạt hộp đựng và một túi bánh sủi cảo lớn Lâm Từ Mặc lấy ra mà sợ ngây người, mãi đến khi Lâm Từ Mặc quay đầu lại hỏi, mới hồi phục tinh thần lại.

"Biết làm salad rau!" Tô Y nhìn Lâm Từ Mặc ngờ ngác trả lời.

"Uh! m! Salad rau cũng được."

Nhìn bộ dáng ngốc manh của Tô Y, Lâm Từ Mặc lại không tự giác cong tít mắt.

Mà Tô Y lại bị hành động Lâm Từ Mặc chạy đến đưa đồ tết và đồ ăn cho mình làm cho như lọt vào trong sương mù, có chút không biết làm sao.

Có lẽ Lâm Từ Mặc cũng nhìn ra nghi hoặc của Tô Y, mới lại giải thích nói: "Đây là di của chú nhỏ nhà anh nấu. Hôm nay đi muốn trở về ăn tết với ông bà, liền cho những đồ ăn đã nấu này thành đồ ăn khuya cho chú nhỏ. Nhưng mà từ hôm nay trở đi chú nhỏ của anh trở về nhà cũ ăn com, cho nên, những đồ ăn này anh lấy đến giúp em, tránh để lãng phí!"

Tô Y nghe xong, ngờ ngác gật gật đầu.

Mãi đến khi Lâm Từ Mặc tạm biệt, Tô Y mới hồi phục tinh thần lại. "Oa" hú lên quai dị xông về phía phòng bếp.

Nhiều ngày ăn đồ ăn mua bên ngoài như vậy, Tô Y cũng sắp ối ra. Kéo cửa tủ lạnh ra, lấy hộp đựng thức ăn toét miệng lật xem một đám, vừa nhìn vừa chảy nước miếng, ngửi thơm quá, nhìn cũng đã cảm thấy ăn ngon!

Còn chưa đến 5 giờ, Tổ Y cực kỳ thèm liên chuẩn bị ăn cơm chiều, đều đun nóng mỗi loại món ăn một chút, lại trộn salad rau, còn rửa sạch hoa quả, liền ngay cả sủi cảo cũng nấu một phần. Sau đó ngồi trước bàn ăn mở miệng gió cuốn mây trời bắt đầu chuyển động!

Mà lúc này Lâm Hường Văn suy nghĩ cũng phải lờ mờ, ca sĩ Vân Phàm dưới cờ công ty, trên đường đi tham gia diễn tập tiết mục cuối năm xảy ra tai nạn xe cộ, gãy xương chân, rõ ràng không thể lên đài rồi.

Đây là một danh ngạch diễn xuất mà công ty cùng Ương Thị rất không dễ dàng tranh thủ được, vì cái danh ngạch này, công ty dùng số phí tài trợ đáng kể để quảng cáo!

Lúc ấy công ty nghệ sĩ vì danh ngạch tiết mục cuối năm này, tranh giành đến đầu rơi máu chảy. Vân Phàm rất không dễ dàng tranh thủ được, hơn nữa cũng thông qua xét duyệt, nhưng hẳn lại xảy ra tai nạn xe cộ tại thời khắc mấu chốt này.

Đạo diễn tiết mục cuối năm cũng nóng nảy, thiếu một tiết mục, để cho hẳn phối hợp như thế nào đây!

Tiết mục bị loại bỏ vẫn phải chọn một cái khác có thể đi lên, nhưng cũng không phải là nghệ sĩ dưới cờ của công ty giải trí Mộ Lâm. Nhận phí tài trợ của công ty giải trí Mộ Lâm dù sao vẫn không thể trả lại đi!

Cho nên, đạo diễn tiết mục cuối năm đã giao nan đề cho Lâm Hường Văn: Lúc trước ta cho công ty các người danh ngạch này, hiện tại Vân Phàm không diễn được, người phụ trách tìm người lên. Chỉ cần có thể thông qua xét duyệt, người tìm ai lên cũng được!

Nhưng mà, nếu người tìm đến xét duyệt không thông qua, cũng đừng trách ta không trả phí tài trợ! Người cũng đừng nghĩ tìm tùy tiện một nghệ sĩ không phù hợp đến đập bẻ sân khấu tiết mục cuối năm của Ương Thị ta!

Lâm Hường Văn ăn cơm tối một nửa, thiếu chút nữa bị tin tức nhận được này làm tức hộc máu.

Có hai ngày nữa là sắp giao thừa, để cho ta tìm người thay thế Vân Phàm, ta đi tìm thế nào! Công ty ca sĩ, hẳn cũng phải các vệ sĩ đến đi tham gia tiết mục cuối năm rồi. Mấy người ở Yên Kinh căn bản là không có bản lĩnh.

Việc này nếu giải quyết không tốt, đập bẻ chính là bằng hiệu công ty giải trí Mộ Lâm. Người khác cũng mặc kệ công ty người như thế nào, bọn hắn chỉ biết là Vân Phàm của công ty Mộ Lâm Mộ Lâm các người xảy ra tai nạn xe cộ không lên được tiết mục cuối năm, vậy mà toàn bộ công ty không tìm thấy một người thay thế được.

Hơn nữa, nếu việc này giải quyết không tốt, về sau nghệ sĩ dưới cờ công ty lại nghĩ lên tiết mục cuối năm của Ương Thị có thể khó khăn!

Cho nên Lâm Hường Văn nhận được điện thoại xong, thoáng cái một phen lờ mờ rồi.

Khẩn trương liên lạc với Vương Thụ Khôn, Nhưng người chỉ nói một câu: Ta là tổng giám không phải thầy ảo thuật, chung quy không có khả năng biến người sống xuất hiện ra cho người đi. Loại tình huống hiện tại này, ta cũng không gây ra!

Lâm Tử Mặc ở bên cạnh nghe vài câu điện thoại của Lâm Hường Văn xong, thì biết đã xảy ra chuyện gì.

Trực tiếp lên lầu đóng cửa lại bấm số điện thoại của Tổ Y.

Tổ Y vừa thấy là Lâm Tử Mặc gọi đến, liền cười nhận máy.

"Tổ Y sư muội, em muốn lên tiết mục cuối năm không?"

"Anh nói cái gì?"

Tổ Y còn tưởng rằng lỗi tai mình có vấn đề, xoa xoa lỗi tai hỏi.

"Anh nói, em muốn lên tiết mục cuối năm hay không, chính là tiết mục cuối năm nam nay của Ương Thị!" Lâm Tử Mặc nghiêm túc nói lại một lần.

Tổ Y còn tưởng rằng Lâm Tử Mặc đang nói đùa với mình.

"Anh không nói đùa với em. Nghệ sĩ Vân Phàm của công ty giải trí Mộ Lâm, trên đường đi tham gia diễn tập tiết mục cuối năm xảy ra tai nạn xe cộ, ca sĩ khác của công ty đã ký ước cùng các vệ thị đi tham gia tiết mục cuối năm, không tìm thấy người thay thế có khả năng.

Chú nhỏ của anh mất một lượng phí tài trợ rất lớn để làm tuyên truyền công ty, khoản tiền này có một danh ngạch diễn xuất tiết mục cuối năm. Cho nên hiện tại hẳn đang sốt ruột.

Không phải em muốn lập tức mở phòng làm việc sao? Đây là một cơ hội và nền tảng để tuyên truyền thật tốt, còn có thể khiến chú nhỏ của anh nợ em một cái nhân tình. Dù sao, hiện tại em giúp chú ấy giải quyết việc khẩn cấp của chú, về sau phòng công tác của em mở lên, có khi là cơ hội để cho chú trả em nhân tình này!"

Lâm Tử Mặc bất động thanh sắc lại bán đứng Lâm Hường Văn rồi.

Tổ Y nghe lời nói của Lâm Từ Mặc xong, trái tim hưng phấn cũng muốn nhảy ra ngoài, cơ hội này quá khó có được. Rõ ràng là chỗ tốt cho phòng làm việc mình muốn thành lập sau này, còn chưa nói xong có thể để cho Lâm Hường Văn nợ nhân tình rồi.

"Em có thể không? Bên đạo diễn tiết mục cuối năm kia có yêu cầu gì với biểu diễn ca khúc không?" Tổ Y nhanh chóng tỉnh táo lại hỏi.

"Chỉ cần không phải ca khúc tam tặc là được, anh cảm thấy mấy ca khúc em tự sáng tác cũng tốt lắm." Lâm Từ Mặc thấy Tổ Y hỏi như vậy, liền biết cô ấy đáp ứng.

"Như vậy đi, gần đây em còn viết ra hai ca khúc mới cũng rất thích hợp, tối hôm nay liền tăng ca thu âm, ngày mai đi tập luyện, thời gian hẳn là vừa kịp!"

Gần đây Tổ Y vừa sáng tác bài hát "hoa sen xanh" và "đôi cánh vô hình" làm tốt, còn muốn chờ chế tác về sau, cơ hội đã tới rồi.

"Em chuẩn bị ở nhà trước, anh nói với chú nhỏ em ở Yên Kinh. Hắn sẽ tự thân tới cửa mời em, đến lúc đó em nhớ phải từ chối trước, sau đó lại miễn cưỡng đáp ứng hắn. Để cho hắn nợ nhân tình của em lớn một chút!"

Lâm Từ Mặc lại bình tĩnh dạy Tổ Y nên tính kế Lâm Hường Văn thế nào.

". . ." Các người thật sự là chú cháu ruột sao!

"Anh lừa chú nhỏ của anh như vậy, chú có biết không?"

Tổ Y cực kỳ bất đắc dĩ hỏi.

"Hắn đã quen rồi! Em chuẩn bị trước đi, anh nói chuyện này với hắn."

Lâm Từ Mặc cúp điện thoại, đi ra cửa. Vừa đi vừa thu liễm biểu tình nghiêm mặt. Đợi xuống lầu, biểu tình trên mặt đã cực kỳ ngưng trọng rồi.

"Tìm được người thích hợp không?" Lâm Từ Mặc ngồi xuống đối diện Lâm Hường Văn hỏi.

"Không có. Công ty nghệ sĩ, không phải trình độ không đủ thì là đã có kí kết với các vệ thị rồi! Người của những công ty khác, ta lại không thể dùng, cũng không thể tiêu tiền đi nâng người của công ty đối thủ đi!

Mà đi mời những nghệ thuật gia lão luyện mà nói, nói thật, rất khó! Bởi vì thân phận của bọn họ đặt ở chỗ nào, căn bản là không muốn làm thay thế

Chỉ còn lại có hai ngày, nếu không tìm thấy người thích hợp nào nữa, hình tượng công ty liền xong toàn bộ rồi"

Lâm Hường Văn dựa trên ghế sofa phía sau, lau mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đào Hàm

Edit: Lệ Hy

"Ngược lại cháu muốn giới thiệu một người, trình độ tuyệt đối đủ! Hơn nữa hôm nay cháu còn nhìn thấy cô ấy, phỏng chừng bây giờ còn đang ở Yên Kinh. Chỉ là không biết cô ấy có đồng ý lên tiết mục cuối năm không, dù sao cô ấy không muốn tiến vào làng giải trí." Lâm Từ Mặc ra vẻ khó xử nói.

"Người nào? Ta đi mời cô ấy, không, để cho ta đi cầu xin cô ấy là được! Mau nói cho ta biết!"

Lâm Hường Văn lập tức đứng lên, vội vàng hỏi.

"Chú từng gặp rồi, là hàng xóm chỗ biệt thự kia của cháu. Hơn nữa trên trang web chính thức của công ty các chú không phải có video clip trận thi đấu của cô ấy sao? Lúc ấy chú còn muốn tìm cháu xây dựng quan hệ để cô ấy tiến vào công ty của các chú, chỉ là người ta không muốn tiến vào làng giải trí từ chối rồi."

"Đủ rồi! Trình độ kia quá đủ rồi! Cháu có thể liên lạc với cô ấy không? Hỏi một chút hiện tại cô ấy ở đâu, Tiểu Mặc à, cháu không thể thấy chết mà không cứu được! Nếu chú phá sản, nửa đời sau chỉ có thể dựa vào cháu nuôi thôi! Cháu mang chú đi tìm cô ấy, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn lần này, chú sẽ cho cháu một bao lì xì thật lớn thế nào?"

Lâm Từ Mặc nghe Lâm Hường Văn kêu khóc, khoe miệng giật giật, rất muốn đập đi làm sao bây giờ!

"Chú lấy cái gì đi cầu người? Cô ấy không muốn tiến vào làng giải trí, có thể thấy được cô ấy không phải là người ham muốn. Có năng lực mua được biệt

thự ở cảng Minh Nhân, nói lên rằng cô ấy cũng không thiếu tiền. Chú lấy cái gì đã động cô ấy?" Lâm Từ Mặc hắt nước lạnh cho Lâm Hường Văn.

Lâm Hường Văn sững sốt. Đúng vậy, mình lấy cái gì đi đã động người ta đây?

Tục ngữ nói, vô dục tắc cương (biết bỏ đi dục vọng mới thành được việc lớn)! Người không màng danh lợi như vậy, ở trước mặt người ta, mình đúng là không có một chút lợi thế nào.

"Vậy làm sao bây giờ? Học muội này của cháu có ưa thích thứ gì không?"

Lâm Hường Văn hơi tròn tròn mắt!

"Cháu mang chú qua trước, chú nhớ rõ cũng mang chi phiếu theo. Vạn nhất người ta nhìn chú khóc đến thảm thương, cuối cùng đồng ý, cho dù là phí dịch vụ chú cũng không thể đưa thiếu! Cũng phải cho tám năm sáu chục vạn!"

Lâm Từ Mặc hắt mặt đi, cũng không đành lòng nhìn khuôn mặt ủ rũ kia của Lâm Hường Văn nữa!

"Cái gì? Năm sáu chục vạn? Ca sĩ đứng đầu trong nước hát một bài hát cũng hai ba mươi vạn, này, này, này không phải phá hư luật lệ sao?" Lâm Hường Văn lại có chút giậm chân!

Nháy mắt sắc mặt của Từ Mặc lạnh xuống, "Nhưng cô ấy không phải là người trong giới, cũng không muốn tiến vào làng giải trí! Chú cảm thấy một người ngoài vòng đồng ý với chú xong, còn có thể sống yên bình ở trường nữa sao?"

Hơn nữa, hiện tại là chú cầu người làm việc, chuyện có thể dùng tiền bạc giải quyết thì cũng không gọi là việc, nhưng hiện tại chuyện của chú là chuyện có thể dùng tiền là giải quyết được à?

Mấy chục vạn này, thay vì nói là phí dịch vụ, còn không bằng nói là tiền bồi thường chú quá nhiều sự thanh tịnh của nhà người ta! Chính chú suy xét cân nhắc đi, bỏ được thì cháu sẽ giúp chú gọi điện thoại hỏi một chút, không muốn cho thì chú từ giải quyết đi!"

"Bỏ được bỏ được, không phải mới vừa chú không phản ứng kịp sao? Tiền này nên bỏ ra! Cháu nhanh gọi điện hỏi một chút đi!"

Lâm Hường Văn cũng nháy mắt phản ứng lại, tiền này thật đúng là không thể gọi là phí dịch vụ! Lâm Hường Văn làm lão tổng một công ty, thời khắc mấu chốt cũng có thể phân biệt nặng nhẹ.

Ngay trước mặt Lâm Hường Văn, Lâm Từ Mặc có ý gọi điện thoại hỏi rõ nơi Tổ Y đang ở, hai người liền chạy qua về phía cảng Minh Nhân.

Vừa vào cửa, Lâm Hường Văn đã tỏ vẻ mặt cầu xin nói với Tổ Y: "Tiểu Trình à! Hiện tại chỉ có cháu có thể giúp ta, xem mặt mũi Từ Mặc nhà ta, cháu giúp ta một lần đi!"

Nói xong còn có ý dụi dụi mắt, sau đó liền ánh mắt bị xoa đỏ hồng giả bộ đáng yêu nhìn Tổ Y!

"Có người từng nói với chú chưa, giả bộ đáng yêu cũng phải nhìn mặt! Chú không phải giả bộ đáng yêu mà là kinh sợ." Tổ Y nén cười nói với Lâm Hường Văn.

"Khi nào ta giả bộ đáng yêu hả? Về mặt ta không phải giả vờ đáng yêu! Không phải, nói cổ giả bộ đáng yêu cần nhìn mặt, ta khó coi sao?"

Tổ Y nói vừa xong, Lâm Hường Văn liền xù lông lên!

Đó là hán giả bộ đáng thương, như thế nào thì đến chỗ Trình Tổ Y lại thành giả bộ đáng yêu rồi hả? Lại còn nói giả bộ đáng cần nhìn mặt gì đó, đó không phải nói bộ dáng mình xấu sao?

Cái này thực không thể nhịn!

"Ta ngọc thụ lâm phong như vậy, phong lưu phóng khoáng, một nhánh hoa lê đề lên hải đường(*)..."

"Khụ!" Lâm Từ Mặc nghe không nổi nữa, khăn trương ho khan một tiếng ngắt lời Lâm Hường Văn mắc vào hành vi ngu ngốc.

Hán không hề biết Tổ Y còn có bản lĩnh này, câu nói đầu tiên có thể chọc Lâm Hường Văn xù lông!

Khăn trương quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ sợ khóe miệng nhếch lên bản đứng tâm tình vui vẻ của bản thân đang xem diễn trò.

"Vậy cái kia, thực xin lỗi, Trình tiểu thư. Ta không phải cố ý, cháu không cần để đề ở trong lòng. Hiện tại chỉ cần cháu chịu giúp ta, cháu nói ta xấu, ta cũng thừa nhận!" Lâm Hường Văn quay đầu khăn trương giải thích nói với Tổ Y.

"Cháu cũng không nói chú xấu, cháu chỉ nói người không thích hợp với kiểu giả bộ đáng yêu mà thôi! Lại nói, chú vừa vào cửa đã nói muốn cháu hỗ trợ, nhưng đến bây giờ còn chưa nói giúp chú làm cháu thực sự nghe có chút không hiểu."

Chỉ hai câu nói, Tổ Y liền nhìn rõ tính cách của Lâm Hường Văn, cũng biết nên ứng đối với Lâm Hường Văn như thế nào rồi.

Lâm Hường Văn sùng sốt, phản ứng kịp xong liền nói rõ ràng chân tướng sự việc cho Tô Y.

Sau đó liền đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Y nói: "Chuyện chính là vậy, hiện tại chỉ có cháu có thể giúp công ty ta qua cửa ải khó khăn lần này rồi!"

Về mặt Tô Y ngưng trọng suy xét một hồi, sau đó ngẩng đầu nói với Lâm Hường Văn: "Không phải cháu không chịu giúp chú, chỉ là hiện tại cháu quả thật không định tiến vào làng giải trí. Video clip trận thi đấu lần trước để trên các trang web chính thức của chú, đã tạo thành quấy nhiễu rất lớn với cuộc sống của cháu. Hiện tại chú muốn cháu thay Văn Phạm lên tiết mục cuối năm, về sau cháu đây cũng đừng nghĩ tiếp tục sống qua ngày như người bình thường, cho nên thật xin lỗi, việc này rất vội, cháu thực sự không giúp được!"

Lâm Hường Văn vừa nghe thì nóng nảy, tuy không biết vì sao Tô Y không ở biệt thự bên kia, nhưng nhìn kiểu dáng phòng, giống như một mình cô sống ở trong này, nói không chừng phòng nhỏ này cũng là sản nghiệp dưới tên cô ấy. Xem ra cô thật sự không thiếu tiền, lại không muốn nổi danh, nên vô dục vô cầu (không có ham muốn, khát vọng) như vậy để cho trái tim của Lâm Hường Văn lạnh mất một nửa.

Lâm Hường Văn về mặt cầu xin nhìn về phía Lâm Từ Mặc, nhưng Lâm Từ Mặc lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tỏ rõ để cho chính hắn đối phó.

"Cái kia, Tiểu Trình à! Cháu nể mặt Từ Mặc giúp ta một lần đi! Ta đảm bảo ngày bây giờ, hơn nữa về sau nếu cháu có việc bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta, ta đảm bảo sẽ coi chuyện của cháu thành chuyện của ta để làm"

"Đúng vậy, cháu là một sinh viên, cũng không có chuyện gì cần chú làm đâu!"

Tô Y tiếp tục ung dung thân nhiên từ chối.

Lâm Hường Văn nóng nảy, hứa cho rất nhiều điều kiện. Nhưng Tô Y cũng không có chút ý tứ muốn gạt đầu nào, Lâm Hường Văn cũng sắp muốn khóc!

Tô Y liếc mắt nhìn Lâm Từ Mặc, Lâm Từ Mặc liền hiểu ý của Tô Y. Cô ấy đây là bảo hắn mở miệng, muốn giúp mình lấy lòng trước mặt Lâm Hường Văn a!

Tuy nhiên Lâm Từ Mặc không cần, nhưng cách làm của Tô Y vẫn để cho trong lòng hắn cực kỳ thoải mái.

"Trình sư muội! Anh cảm thấy em hát cũng rất tốt, nhưng cứ mai một như vậy mà nói quá đáng tiếc. Hơn nữa nếu thật sự không có cách khác, anh cũng sẽ không để chú nhỏ của anh đến mời em trợ giúp. Dù sao, chúng ta biết em không phải là người trong vòng, nhưng mà xi nem yên tâm, chú của anh sẽ cố gắng hết mức nhất, không cho người quấy rầy cuộc sống trường học của em. Và lại em có điều kiện gì cũng có thể nói ra, chú của anh nhất định sẽ làm được. Xin em chắc chắn giúp việc vội vàng này của giúp chúng ta!"

Lâm Từ Mặc vừa nói vừa đung Lâm Hường Văn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Vui Vẻ Nhảy Hố

Edit: Lệ Hy

"A..., đúng! Ta sẽ tận lực nhất, không cho người quấy rầy cuộc sống trường học của cháu. Xin cháu nhất định phải giúp ta việc này!"

Lâm Hường Văn sắp tuyệt vọng, thật sự là không thể lấy ra lợi thế gì có thể đã động Trình Tô Y!

Trên mặt Tô Y có ý lộ ra vẻ ngáp ngừng, nhưng vẫn không kiên trì.

"Trình sư muội, em nói không muốn tiến vào làng giải trí, bởi vì không muốn làm nghệ sỹ kí kết dưới cờ của công ty giải trí! Vậy không bằng chính em thành lập một phòng làm việc, tất cả nền tảng của công ty giải trí Mộ Lâm đều có thể cho em tùy ý dùng.

Hơn nữa lên tiết mục cuối năm, đối với phòng làm việc em thành lập về sau có trăm lợi mà không có một hại! Ít nhất, khởi điểm phòng làm việc của em sẽ phi thường cao, mà còn lại nhận được số phí dịch vụ xa xỉ, em thấy thế nào?"

"Đúng đúng đúng! Là thế này! Cháu có thể thành lập phòng làm việc, về sau nền tảng của công ty giải trí Mộ Lâm chúng ta sẽ tùy cháu dùng."

Lâm Từ Mặc ngoài mặt là nhắc nhở Lâm Hường Văn, thật ra lại mặt không biến sắc liền đào cho hắn một cái hố to, mà Lâm Hường Văn còn rất khẩn cấp nhảy xuống, hơn nữa còn tự mình chôn mình.

Hiện tại Lâm Hường Văn chỉ cần Tô Y gạt đầu, cho dù bán mình cũng bỏ được! Lại nói, chỉ dùng nền tảng tuyên truyền tiêu thụ của công ty, cũng không phải muốn chiếm dụng tài nguyên diễn nghệ của công ty, còn đạo lý nào không đáp ứng chứ!

Tổ Y vừa thấy không sai biệt lắm, đang chuẩn bị gật đầu đáp ứng. Lâm Từ Mặc lại nói thêm: "Trình sư muội, nếu em đồng ý, chúng ta có thể ký trước một phần thỏa thuận, nói như vậy em cũng có thể yên tâm rồi!"

"Được rồi! Nếu Lâm sư huynh cũng đã mở miệng, em đây sẽ làm việc với này của anh. Chỉ là, em hy vọng khai giảng xong, không ai có thể quấy rầy cuộc sống trường học của ta!"

Tổ Y cau mày nghĩ một lát, ra vẻ khó xử miễn cưỡng đồng ý.

Cảm thấy mình sắp khóc, chỉ kém quỳ xuống với Trình Tổ Y, cuối cùng bà cô này cũng đồng ý.

"Nhanh! Tiểu Mặc, cháu nhanh viết một bản thỏa thuận đến. Ta sẽ gọi điện cho đạo diễn."

Lâm Hường Văn cầm điện thoại đi về phía ban công, "Đạo diễn Lý à? Ta tìm được nhân tuyển, trình độ tuyệt đối đủ. Người có thể đi xem trên trang web chính thức của công ty chúng ta, chính là video clip đại tài nữ của Yến Đại!"

"Được! Ta nhìn xem." Đạo diễn đầu bên kia điện thoại đang sốt ruột, nghe Lâm Hường Văn nói xong, khẩn trương tìm chỗ mở máy tính lên, mấy phút đồng hồ sau, hần nói với điện thoại: "Cô bé này là nghệ sỹ của công ty là các người sao? Chỉ cần cô bé có thể phát huy đến trình độ như trong clip thì khẳng định có thể thông qua!"

"Tiểu Trình không phải nghệ sỹ của công ty chúng ta. Cô ấy thành công phòng làm việc của chính mình, hơn nữa còn là bạn của tiểu tử thối nhà tôi, nên tặng công ty ta chính là tùy cô bé dùng, cho nên cũng coi như là người một nhà rồi! Gọi là Trình Tổ Y, một rất cô bé không tệ!"

Sự tình được giải quyết, giọng nói của Lâm Hường Văn cũng thoải mái hơn nhiều.

"Được, không thành vấn đề! Ngày mai người mang cô bé đến diễn tập, đúng rồi, ngày mai hát bài gì?"

"Được, ca khúc ta còn chưa hỏi, nhưng mà ít nhất có ba bài kia định tốt, khẳng định sẽ không hỏng việc."

Lâm Hường Văn cúp điện thoại xong, trở lại phòng khách liền nói lại yêu cầu của đạo diễn một lần, đang an ủi: "Ngày mai cháu không cần khẩn trương, đạo diễn nói chỉ cần cháu có thể phát huy đến trình độ lần trận đầu trước, thì sẽ không xảy ra vấn đề."

Lâm Hường Văn an ủi Tổ Y không cần khẩn trương, chính mình vừa nói xong lại dâng lên khẩn trương.

Trình Tổ Y chỉ là một cô gái nhỏ mới tròn 18 tuổi, lại không có gì kinh nghiệm lên đài. Lần đầu tiên lên đài này lại đối mặt với tràng diện lớn là tiết mục cuối năm của Ương Thị, nếu diễn hỏng thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây, không khỏi có chút hoài nghi mình ra quyết định này có đúng hay không.

Tổ Y vừa nhìn đã biết suy nghĩ của Lâm Hường Văn là gì, thật sự nói với Lâm Hường Văn: "Lâm tổng, xin chú yên tâm, nếu cháu đồng ý với chú thì nhất định sẽ làm tốt. Ngày mai diễn tập nhất định sẽ thông qua. Cũng xin chú tin tưởng cháu."

Lâm Hường Văn nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn Tổ Y, cảm thấy trái tim cũng từ từ an ổn lại.

Đúng vậy, như vậy, chỉ có thể tin tưởng Trình Tổ Y. Cho dù là diễn tệ cũng chỉ có thể trách vận khí mình không tốt, huống chi nhìn bộ dáng của Trình Tổ Y không giống như ăn nói lung tung.

"Còn đứng đó làm gì? Bây giờ chú còn có lựa chọn khác sao? Nhanh lấy phí vụ cho Trình sư muội."

Lâm Từ Mặc thấy Lâm Hường Văn không tin Tổ Y, sắc mặt không khỏi hơi trầm xuống.

"Không cần, lần này coi như cháu giúp bạn thôi! Giữa bạn bè còn nói gì đến tiền hay không ạ." Tổ Y cười nói từ chối.

"Bạn bè giúp đỡ là bạn bè giúp đỡ, nhưng cũng không thể phá hỏng luật lệ. Đây là em nên lấy, nhận lấy đi."

Lâm Từ Mặc nghiêm túc nói, "Em xem bản thỏa thuận, nếu không thành vấn đề mà nói thì ký tên đi!" Nói xong đẩy bản thỏa thuận viết xong trước mặt Tổ Y.

Tổ Y lấy qua vừa thấy, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy trên bản thỏa thuận chẳng những yêu cầu công ty giải trí Mộ Lâm tuyên truyền và tiêu thụ nền tảng, muốn bất cứ lúc nào cho phòng làm việc của Tổ Y sử dụng không ràng buộc. Hơn nữa kỳ hạn dùng còn là 5 năm.

Lâm Từ Mặc này thật là độc ác, đây là trắng trợn khuỷu tay hướng ra ngoài!

Tổ Y có chút khó xử, chính mình cũng cảm thấy nội dung bản thỏa thuận có chút quá phận rồi. Chỉ là ngay trước mặt Lâm Hường Văn cũng không làm mất mặt mũi của Lâm Từ Mặc, đành phải giao bản thỏa thuận cho Lâm Hường Văn.

Tổ Y có ý là: Việc này cũng phải là do cháu, là cháu chú gài bẫy chú, không có quan hệ gì với cháu hết! Chú muốn trả đũa cũng đừng đến tìm cháu!

Lâm Hường Văn ký chi phiếu xong, giao cho Tô Y. Thuận tay lấy bản hiệp nghị, vừa nhìn, ánh mắt cũng thiếu chút nữa trừng ra ngoài!

Quay đầu nhìn Lâm Từ Mặc, nếu không phải vẫn là khuôn mặt kia, Lâm Hường Văn cũng hoài nghi Lâm Từ Mặc bị người thay đổi! Đây mẹ nó đến cùng là chiến hữu hay là phản đồ hả!

"Nhìn cái gì? Nhanh ký đi! Hiện tại Trình sư muội mới năm nhất, cho dù là 5 năm, có năng lực dùng mấy lần? Viết như vậy cũng là vì để cho Trình sư muội yên tâm hơn!"

Lâm Từ Mặc vừa liếc đã thấy rõ biểu tình nhỏ trên mặt hai người, rất bình tĩnh thúc giục Lâm Hường Văn.

Lâm Hường Văn vừa nghe, đứng vậy, Trình Tô Y còn là sinh viên. Hơn nữa cũng không phải muốn dùng tài nguyên của công ty mình, thì tính cô bé có bài mới nữa, mỗi ngày viết nhạc, một năm có thể ra mấy đĩa nhạc chứ?

Tự viết tự hát, một năm ra một đĩa đã là thiên tài rồi. Lại nói mình làm nghề này, thấy nhiều người gọi là thiên tài trong vòng giải trí, căn bản là không tin thực sự có người gọi là thiên tài!

Cho nên dứt khoát cầm lấy bút kí tên mình xuống, sau đó lại đẩy bản thỏa thuận về phía Tô Y.

"Đợi một chút, đóng con dấu của chú đã!"

Lâm Từ Mặc lấy con dấu của Lâm Hường Văn ra, ngay tại nơi Lâm Hường Văn kí tên đóng xuống.

"Cháu lấy đâu ra?"

Lâm Hường Văn hoảng sợ, đây chính là con dấu của công ty mình đấy!

"À..., lấy từ trong cặp của chú." Ánh mắt Lâm Từ Mặc nhìn về phía cặp công văn của Lâm Hường Văn, bình tĩnh nói.

Lâm Hường Văn thở phì phì trừng mắt với Lâm Từ Mặc, cũng không biết nên nói cái gì cho đúng. Cũng không phải nói hán muốn sổ sách, chỉ là loại thỏa thuận này, căn bản là không cần phải ấn con dấu, cũng không phải buôn bán hợp đồng thành thật nghiêm túc.

Nhưng hành vi của Lâm Từ Mặc tỏ rõ chính là sợ mình quyết nợ, cho nên vô thanh vô tứ c cầm con dấu của mình liền ấn xuống xong.

Người này không phải cháu ruột của mình, rõ ràng chính là một Bò Chí Cao -- phản đồ a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lại Một Ca Khúc Tự Sáng Tác Mới

Edit: Lệ Hy

Lâm Hường Văn đành phải buồn bực quay đầu, lại đối diện với khuôn mặt kia, sợ mình không nhịn được động thủ!

Mặc dù nói là động thủ nhưng mình không phải đối thủ, vạn nhất Lâm Từ Mặc trở về tìm lão gia tử cáo trạng, lại lại bị lột một lớp da. Đành phải nhắm mắt làm ngơ!

Tô Y nhìn hai chú cháu ngằm đầu đá nhau này, cuối cùng từ Lâm Hường Văn giao cho mình phận vụ là chi phiếu 50 vạn mới lấy lại tinh thần.

Lâm Hường Văn ra tay cũng thật đủ hào phóng, mình chỉ đi hát một bài liền cho 50 vạn. Phải biết rằng hiện tại mình tiêu chuẩn chỉ là một người mới, giá tiền này cũng không khỏi cao quá, so với nghệ sĩ trực tiếp cũng cao hơn.

Nhưng Lâm Hường Văn cảm thấy, bởi vì Tô Y bị bọn hán kéo đi cứu trận, hơn nữa qua lần này, dù Trình Tô Y lại không nghĩ tiền vào gói này, cũng không được rồi. Toàn bộ việc này đều là vì giúp đỡ hán tạo thành, cho nên 50 vạn thật không tính là nhiều.

Chờ Tô Y ký thỏa thuận xong, liền đưa ra biên khúc 《 Hoa sen xanh 》, để cho Lâm Hường Văn hiện tại đưa về công ty chế tác. Dù sao ngày mai đã phải diễn tập, thời gian còn cực kỳ gấp, cho nên khiến cho Lâm Hường Văn cho dù là làm suốt đêm hôm nay, cũng nhất định phải chế ra bài hát này.

Chờ hai người đi rồi, Tô Y hưng phấn thiếu chút nữa mất ngủ, đây là tiết mục cuối năm của Ương Thị đó! Cũng không biết tiết mục cuối năm của thế giới này hoạt động thế nào. Ở thế giới kia của mình, lấy phương thức lên tiết mục cuối năm như vậy, quả thực là thiên phương dạ đàm (chuyện không có thật) !

Cuối cùng Tô Y bắt buộc mình nhanh chóng đi ngủ, ngày mai phải đi diễn tập, nếu như bị kiểm tra quét xuống, vậy có thể không chịu nổi rồi!

Sáng sớm, lúc Tô Y ngủ đến hôn thiên địa ám, bị một hồi tiếng chuông cửa đánh thức rồi.

"Lâm sư huynh, sao sớm như vậy ạ?"

Tô Y mơ mơ màng màng mở cửa, nhìn nhìn đồng hồ, còn chưa đến 7 giờ mà.

"Uh~m! Buổi sáng 10 điểm tập luyện! Ca khúc cũng chế tác xong, trước hết em nghe một chút! Đợi lát nữa đến đài truyền hình còn chọn trang phục diễn xuất trước! Cho nên, phải qua sớm một chút."

Lâm Tử Mặc nhìn bộ dáng hiện tại của Tô Y, khóe mắt khẽ rút.

Còn buồn ngủ, một đầu tóc quần lộn xộn, có lẽ kiểu tóc này cũng có thể làm tổ chim, chỗ nào còn là bộ dáng nữ thần bình thường hả!

"Trang phục hả? Bản thân em có một chiếc váy hẳn là có thể. Đợi lát nữa mang qua xem, nếu như có thể dùng, em tự mặc y phục của mình!"

Mấy ngày hôm trước lúc Tô Y đi dạo phố, ngẫu nhiên nhìn thấy một tiệm may thuê thừa, đi vào trong cửa hàng đã bị những đồ thuê tình mỹ kia làm cho kinh diễm.

Nhưng mà, mặc dù là thuê đến đẹp kinh người, nhưng phong cách trang phục Tô Y lại không xem vào mắt. Cuối cùng, Tô Y vẫn không chống lại được sự hấp dẫn của đồ thuê, liền tự mình vẽ một bản thiết kế, đặt làm một chiếc váy.

Chờ đến lúc lấy váy, Tô Y đã bị chiếc váy lộng lẫy làm cho kinh diễm, đương nhiên giá cả cũng cực kỳ kinh diễm. Chỉ là vẫn không có cơ hội mặc, hiện tại đúng lúc có thể dùng đúng công dụng rồi.

Đợi Tô Y nghe "Hoa sen xanh" một lần xong, cũng buông trái tim vẫn nhấc lên cả đêm xuống, nhân viên công tác của công ty giải trí Mộ Lâm đã làm ra 《Hoa sen xanh》mình muốn.

Chờ hai người chạy tới đài truyền hình là lúc người phụ trách công ty giải trí Mộ Lâm đã chờ ở bên ngoài. Nhìn thấy Tô Y xuống xe, liền vội vàng mang hai người đi về phía đại sảnh diễn xuất.

"Ta họ Ngô, người gọi ta Tiểu Ngô là được. Ta là trợ lý làm thời mà công ty giải trí Mộ Lâm đưa cho người. Đạo diễn Lý nói, đợi người đến, lên đài trước ngồi ở vị trí dưới. Sau đó lại chuẩn bị diễn tập chính thức. Hôm nay là diễn tập hóa trang, người là tiết mục thứ mười, thời gian diễn tập khoảng tầm 11 giờ..."

Đợi đến lúc đến đại sảnh diễn xuất, Tiểu Ngô mới dừng miệng lại. Mà dọc theo đường đi Tô Y còn tò mò nhìn tới nhìn lui, đến thế giới này xong, còn là lần đầu tiên đến đài truyền hình, nói không tò mà là giả.

"Tiểu Ngô, đây là ca khúc hôm nay ta hát, người đưa nhạc đệm cho tổ lục bá đi. Ta lên đài trước, ngồi ở ghế dưới một chút."

Tô Y đưa nhạc đệm đã chuẩn bị tốt cho Tiểu Ngô, liền chuẩn bị đến chỗ lên đài. Không tới 2 phút, âm nhạc bài "Hoa sen xanh" vang lên ngay tại phòng biểu diễn.

Tô Y ở trên đài nghe nhạc "Hoa sen xanh", trong lòng tưởng tượng ra ở trên đài cần phải đi như thế nào.

"Đạo diễn Lý, đã lâu không gặp!"

Giọng nói của Lâm Tử Mặc truyền đến từ phía sau.

Tô Y quay đầu, chỉ thấy Lâm Tử Mặc đứng chung một chỗ với một người đàn ông khoảng 40 tuổi, đội mũ lưỡi trai.

"Tử Mặc à! Sao cháu lại qua đâu hả? Chú cháu đâu?"

"Chú cháu có việc vội buổi sáng, đúng lúc cháu có thời gian, nên đến đây nhìn chú!"

Kỳ thật là Lâm Hường Văn vì muốn chế tác "Hoa sen xanh" cho Tô Y, cùng người chế tác ở công ty làm suốt đêm. Buổi sáng thật sự là không chịu được, mới về nhà ngủ bù.

Tô Y đi qua, thái độ khiêm tốn chào hỏi với đôi phương.

"Cháu chính là Tiểu Trình đi, ta nghe Lâm tổng nói về cháu, như thế nào? Hải lòng với sân khấu không?" Đạo diễn Lý cười hề hề nói.

"Sân khấu rất tốt! Cháu cực kỳ thích."

Tô Y không biết đôi phương đến đây có mục đích gì, nhưng vẫn duy trì thái độ vô cùng khiêm tốn.

"Hải lòng thì tốt! Ta chỉ hỏi cháu một câu, bài hát này của cháu có yêu cầu gì với bối cảnh sân khấu không? Dù sao đây là ca khúc sáng tác mới, còn chưa có người nghe qua, đợi lát nữa thì phải thay quần áo trang điểm cho diễn tập, bây giờ người tổ múa hoàn toàn không có phương hướng về bối cảnh

sân khấu của bài hát này, cho nên muốn cháu đề nghị một chút."

Kỳ thật việc này tùy tiện tìm một nhân viên công tác múa tốt đến hỏi là được, nhưng đạo diễn Lý xem qua video clip của Tổ Y, còn tưởng rằng cô muốn hát một trong ba bài hát kia. Không nghĩ tới, cô bé lại muốn hát một ca khúc sáng tác mới, cho nên đã nghĩ qua đây nhìn cô bé tên là Trình Tổ Y này, là tiểu thiên tài như thế nào!

"Bối cảnh mà nói, làm bối cảnh cái kính là được rồi! Tốt nhất có thể làm ra thành hình ảnh khóm hoa sen xanh trên mặt sân khấu. Cái khác thì tùy theo diễn viên múa phát huy rồi."

Tổ Y nghĩ nghĩ, thận trọng đưa ra đề nghị của mình.

"Được, cháu nhanh đi về phòng hóa trang đi, hôm nay là thay đồ diễn tập! Để cho lúc diễn tập không cần khăn trang, phát huy thật tốt!"

"Vâng, cảm ơn đạo diễn Lý!"

Chờ Tổ Y đến đúng nơi, để cho Tiểu Ngô mang cô đi phòng hóa trang. Một đường đi qua, cả hậu trường đều là người, Tổ Y đã sớm không phân rõ đông tây nam bắc rồi. Mãi đến khi Tiểu Ngô dừng bước, đẩy ra cửa phòng hóa trang, Tổ Y mới khăn trương đi vào theo.

"Trình tiểu thư đến rồi, nhà tạo hình, nhanh đi lấy y phục, người trang điểm, chuẩn bị hoá trang!" Tiểu Ngô vừa vào cửa liền lớn tiếng kêu.

Sau đó, không đợi Tổ Y phản ứng kịp. Liền có hai nhân viên công tác đẩy hai cái giá treo quần áo đến. Mặt trên tất cả đều treo y phục màu sắc rực rỡ, phong chừng, cũng có khoảng ba bốn mươi món!

"Trình tiểu thư, người xem, chúng ta cũng không có số đo của người. Tạm thời cũng chỉ có thể tìm được những y phục diễn xuất này. Người xem cái nào thích hợp, hiện tại chúng ta liền đi sửa một chút!" Tiểu Ngô cười gượng xoa xoa tay nói.

Nghệ sĩ khác đều đặt y phục cắt may trước đó. Chỉ là tới qua Tổ quyết định tạm thời muốn tham gia tiết mục cuối năm, tự nhiên cũng không có trang phục diễn xuất thích hợp. Ngay cả những y phục này, vẫn là Tiểu Ngô tốn rất nhiều tâm tư chuẩn bị đến.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tạo Hình Của Bản Thân

Edit: Lê Hy

"Không cần, ta có chuẩn bị trang phục. Những thứ này cũng không cần dùng, chỗ nào có thể thay quần áo? Ta đi thay quần áo trước."

Tổ Y nhìn thấy Tiểu Ngô chuẩn bị nhiều y phục như vậy, cũng có chút lờ mờ, mới nửa tỉnh nửa ngờ ngắc nói.

"A..., ở trong này, bên trong có phòng nhỏ có thể thay quần áo!"

Vốn Tiểu Ngô sợ y phục chuẩn bị không hợp ý Tổ Y, hiện tại Tổ Y tự chuẩn bị trang phục, để cho Tiểu Ngô hoàn toàn thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đợi Tổ Y thay y phục xong đi ra, tất cả mọi người phòng hóa trang đều ngơ ngác nhìn Tổ Y, không ai nói chuyện.

Chỉ thấy Tổ Y mặc một chiếc váy trắng, liền giống như tinh linh rơi vào thế gian đứng ở nơi đó. Ánh mắt ướt sũng chớp chớp nhìn mọi người, ánh mắt kia ánh mắt vô tội!

Mà Tổ Y chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cả người phát ra ánh sáng, xinh đẹp làm cho người ta không dời được mắt.

Ánh mắt Lâm Từ Mặc sáng quắc nhìn chăm chăm Tổ Y, hiện tại hắn có thể tưởng tượng, đợi Tổ Y lên đài xong, là chói lọi cỡ nào!

Tổ Y vừa ra đã bị ánh mắt của mọi người hù sợ, cho nên mới không phản ứng kịp, lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Hiện tại phản ứng kịp, liền tự nhiên đi đến trước bàn hóa trang, mở ra hộp trang điểm của mình.

"Tạo hình vẫn là tự ta đến làm, ta biết chiếc váy này phối với tạo hình gì càng đẹp mắt. A..., đúng rồi, ta cũng có thể tự mình hóa trang. Nếu các người có việc thì cứ vội đi trước, phiền toái mọi người rồi!" Hiện tại tóc Tổ Y không hề dài, mới đến vai. Nhà tạo hình còn đang suy nghĩ chiếc váy này phối với tạo hình nào mới tốt đây, Tổ Y đã mở miệng nói muốn tự mình làm tạo hình.d.d./l/q/d

Mọi người trong phòng hóa trang đều là nhân viên của công ty giải trí Mộ Lâm. Cũng đều biết rằng Tổ Y tạm thời đến đây giúp công ty bọn hắn cứu vãn cục diện, đương nhiên không dám tùy ý mở miệng phủ nhận đề nghị của Tổ Y, vài người đành phải lùi đến một bên nhìn Tổ Y tự trang điểm cho mình.

Tổ Y trực tiếp quấn một nửa đầu tóc lên, còn lại tóc hơi xoắn xoắn tung, tự nhiên buông rơi trên đầu vai. Nhưng bên phải bên tai buông xuống vài lọn tóc, khiến cho vẻ đẹp của Tổ Y tăng thêm vài phần.

"Xin chào, xin hỏi người có pha lê và lông vũ màu trắng không?" Tổ Y quay đầu nhìn về phía thợ hóa trang.

"A? Ta đi tìm cho người." Thợ hóa trang thấy động tác của Tổ Y đã sớm nhìn đến ngay người, mãi đến khi Tổ Y hỏi mới phản ứng kịp.

Mà Tổ Y lại nhanh chóng bôi kem lót, kem chống nắng, kem nền, phấn phủ, sau đó lại là chuốt mi, tô mắt, son môi, và đánh má hồng. Một loạt động tác nhanh lẹ cho người ta hoa cả mắt.

Chờ Tổ Y trang điểm xong, những người khác phát hiện dường như cô trang điểm giống như không trang điểm, chỉ là ngũ quan càng lập thể càng đẹp mắt, cả người cũng rạng rỡ phát sáng dưới ánh đèn.

Cuối cùng Tổ Y cầm phấn mắt, trước dùng màu sáng làm nền, lại dùng hỗn hợp màu bạc và một chút màu xanh dương, đội trang điểm cho mắt xong, cảm thấy đôi mắt vô cùng tươi sáng, chờ Tổ Y sửa sang tổng thể, còn có chiếc váy cũng rất ăn khớp. Để cho cả người cô tăng thêm khí chất trong veo mà lạnh lùng.

"Trình tiểu thư, đây là pha lê và lông vũ người cần.."

Thợ hóa trang đẩy cửa tiến vào, ngẩng đầu sừng sốt ở nơi đó. Chỉ thấy Tổ Y giống như chi trang điểm mắt. Nhưng chính thể ngũ quan của cô lại càng lập thể thông thấu, cho dù lên đài dưới ánh đèn cũng sẽ phi thường xinh đẹp.

Hắn là thợ hóa trang, đương nhiên nhìn ra đây là đã trang điểm rồi. Chỉ là hắn không biết ngắn ngủn thời gian 20 phút, cô ấy làm thế nào được, lại còn có thể trang điểm như không trang điểm, cho nên sừng sốt một hồi đứng ở đó.

"Cảm ơn!"

Tổ Y vươn tay tiếp nhận đồ vật trong tay thợ hóa trang, dính từng viên pha lê nhỏ dưới mí mắt mình, kéo dài cho đến đuôi mắt.

Đội sau khi dính xong pha lê dưới hai mắt, lại lấy lông vũ dài hai cm dính vào chỗ đuôi mắt.

Pha lê lấp lánh và lông chim trắng tinh khiến cho Tổ Y nhìn đã thanh thuần lại mị hoặc.

Cuối cùng viên thuốc lật đi lật lại bàn hóa trang, tìm một bông hoa sen nhỏ màu bạc viền vàng, thuận tay cắm vào búi tóc trên đầu. Lấy gương soi, mới thỏa mãn thu tay!

Người có liên quan bên cạnh Tổ Y tìm chỗ thật cẩn thận ngồi xuống, mới phản ứng kịp đây là cô đã tạo hình xong rồi.

Thấy người khác mất mấy giờ hóa trang trước khi lên đài, chưa từng thấy người trang điểm nhanh như vậy. Hơn nữa trang điểm rồi còn hoàn toàn nhìn không ra dấu vết trang điểm, đúng là vừa tỏa sáng có thể trực tiếp lên đài. d.d//lqđ

Lại thêm nụ cười khẽ với lông chim và pha lê lấp lánh nữa, để cho cả người cô tựa như một thiên sứ, làm cho người ta sinh ra cảm giác không thể khinh nhờn một chút nào.

"Tiểu Lâm tổng, người này là cao thủ ở đâu đến? Chỉ riêng phần tạo hình này, cũng sẽ cướp đoạt ánh mắt của tiết mục cuối năm."

Tiểu Ngô không nhịn được hỏi Lâm Từ Mặc.

"Về sau người sẽ biết." Lâm Từ Mặc bình tĩnh trả lời.

"A..., xem kiểu dáng của y phục này cũng không giống như nhà bình thường có thể dưỡng ra!" Tiểu Ngô nhìn Tổ Y, lẩm bẩm nói.

Tốt xấu gì ở kiếp trước làm nhiều năm như vậy, vừa vào phòng hóa trang, khí thế cả người Tổ Y cũng thay đổi, thói quen trực tiếp nắm trong tay toàn trường.

Chính Tổ Y cảm thấy không có gì, rơi vào ở trong mắt người khác, nhưng lại hoàn toàn khác biệt rồi.

Dù sao biểu hiện của Tổ Y, hoàn toàn không giống người mới lần đầu lên đài. Nhưng cô quả thực là người mới, vậy thì chỉ có thể nói lên một vấn đề.

Đó chính là cô ấy có gia thế không tầm thường, cho nên mới có thể có khí thế nắm trong tay toàn cục như vậy.

"Nếu không có chuyện gì, trước hết ta muốn nghe lại lời hát một lúc."

Tổ Y nở nụ cười thật có lỗi với mọi người, lấy tai nghe chuẩn bị nghe lại bài hát một hồi.

Chờ thời gian không sai biệt lắm, Lâm Từ Mặc cầm lấy áo khoác của Tổ Y phủ thêm cho cô, sau đó cũng cô đi đến phòng biểu diễn. Một đường Tổ Y đi qua, rất nhiều nhân viên diễn chức đều kinh ngạc rồi lại kinh diễm nhìn Tổ Y.

Thật sự là Tổ Y trang điểm quá mức lớn mật rồi. Thế giới này trước khi diễn viên lên sân khấu đều phải trang điểm đậm, nhìn gần vô cùng quái dị.

Nhưng Tổ Y lại chỉ trang điểm mắt, lại dính chút pha lê và lông chim. Mà dưới ánh đèn cả người cô nhìn lại vô cùng xinh đẹp. Cho nên một đường đi tới, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Lâm Từ Mặc hơi nghiêng nửa thân thể về phía trước, ung dung thản nhiên thay Tổ Y chắn phần lớn ánh mắt.

Tổ Y thấy động tác của Lâm Từ Mặc, ở trong lòng không khỏi cảm thán người con trai này thật cẩn thận và sẵn sàng.

"Muốn uống nước sao?"

Đến chỗ khu đợi lên sân khấu, Lâm Từ Mặc đưa cốc nước qua cho Tổ Y trước.

"Ừ, đã đói bụng cũng nên ăn cái gì một chút, miễn cho lên đài không có khí lực. Ăn xong lại tô son nước là được."

Tiểu Ngô cũng đồng ý đồng ý.

"Ta uống nước là được, bây giờ còn chưa đói, đợi diễn tập xong lại đi ăn cơm trưa đi."

Tiểu Ngô khẩn trương đáp ứng, hiện tại hắn là trợ lý của Tổ Y, nếu Tổ Y bởi vì hắn thất trách mà không thông qua diễn tập, người bị phê bình sẽ là hắn, cho nên đối với toàn bộ yêu cầu của Tổ Y, hắn đều cần phải làm được hữu cầu tất ứng (xin gì được nấy).

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Là Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thông Qua Xét Duyệt

Edit: Lê Hy

Tổ Y nhún cổ họng xong, ngồi một chỗ ở khu đợi lên sân khấu.

Khi thấy Lâm Từ Mặc cau mày ngồi ở bên cạnh mình, bỗng nhiên Tổ Y lại bật cười, "Anh cực kì khẩn trương sao?"

"Không." Lâm Từ Mặc cứng đờ, kỳ thật hắn quả thật khẩn trương thay Tổ Y, chỉ là không muốn để cho Tổ Y luống cuống. Cũng không phải lo lắng bên Lâm Hưởng Văn kia không có cách giao đãi nào khác, chỉ là lo lắng vạn nhất Tổ Y luống cuống, vậy ảnh hưởng không tốt đến sau này của Tổ Y thì làm sao bây giờ.

"Yên tâm, ta chưa bao giờ biết hai chữ khẩn trương viết như thế nào. Cho nên, anh cũng không cần khẩn trương."

Đương nhiên Tổ Y nhìn ra Lâm Từ Mặc cũng không nói lời thật.

"Trình tiểu thư, sắp đến cô, chúng ta qua đi."

Tiểu Ngô đi tới nói với Tổ Y.

"Được, đi thôi! Lâm Từ Mặc, anh theo em qua đó, đợi lát nữa áo khoác giúp em."

Tổ Y đứng lên, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Từ Mặc.

- - Lâm Từ Mặc! Đây là lần đầu tiên Trình Tổ Y kêu tên của mình. Lâm Từ Mặc chưa bao giờ biết tên của mình có thể dễ nghe như vậy.

Ba chữ vô cùng đơn giản, được Tổ Y kêu lên, giống như làn gió nhẹ lướt qua trái tim, khiến cho Lâm Từ Mặc thoải mái và thích hợp không nói lên lời.

Vốn Lâm Từ Mặc đã đứng lên, nghe thấy lời nói của Tổ Y xong, ngẩng ra một lúc, mới vội vàng bước nhanh bắt kịp bước chân của Tổ Y.

Không biết vì sao khi Tổ Y gọi tên của hắn, hắn liền cảm thấy vui vẻ như vậy, giống như là không biết vì sao hắn sẽ không tự chủ được chú ý Tổ Y, cũng không biết vì cái gì biết được Tổ Y bị người cận kề như Trần Chí Lâm tính kế mà tức giận, hắn chỉ biết là mình muốn giúp Tổ Y, mà không biết vì sao mình phải làm như vậy, căn bản Lâm Từ Mặc không nghĩ qua nguyên nhân.

Khu đợi lên sân khấu, máy sưởi mở hết mức. Tổ Y cởi áo khoác giao cho Lâm Từ Mặc phía sau, ánh mắt mọi người đều đã nhìn về phía Tổ Y.

Chiếc váy này quá kinh điển, hơn nữa trang điểm phối hợp với váy vô cùng hài hòa. Máy nghe sĩ nữ nhìn váy của Tổ Y chăm chăm, căn bản là ánh mắt

không đòi ra được.

Lâm Từ Mặc tiến lên một bước, choàng lại áo khoác lên vai Tố Y.

"Vẫn là đội lát nữa lên sân khấu hẵng cởi áo khoác, người ở đây nhiều!"

Kỳ thật Lâm Từ Mặc muốn nói rằng: Đàn ông ở chỗ này rất nhiều! Hơn nữa ánh mắt của nhiều người đàn ông dính trên người Tố Y, để cho trong lòng Lâm Từ Mặc cực kỳ không thoải mái.

Trái lại Tố Y chú ý tới ánh mắt của mấy nghệ sĩ nữ kia, dù sao phụ nữ đến chỗ nào đối tượng ganh đua trong mắt đầu tiên cũng là phụ nữ, cho nên còn tưởng rằng Lâm Từ Mặc nói đến mấy nghệ sĩ nữ kia, cũng không phản đối nữa.d/d/l/q,d

"Cô bé này là ai? Sao trước kia không biết trong giới còn có một người như vậy?"

Ngôi sao ca nhạc Mai Thần Phương thấp giọng hỏi người đại diện và trợ lý bên cạnh.

"Không rõ lắm, trước kia chưa thấy qua đâu! Lúc diễn tập hôm qua cũng chưa từng thấy. Không biết có phải vị nào của công ty giải trí Mộ Lâm thay thế Vân Phạm rồi."

Người đại diện cũng có chút mơ hồ, bởi vì trước kia từ đầu cũng chưa từng thấy một nhân vật như vậy.

"Thôi, đội lát nữa lên đài thì biết!"

Mai Thần Phương nhàn nhạt quay đầu lại, vị trí của cô ở trong giới này, sẽ không để ý cô gái nhỏ tuổi non này, dù sao không ảnh hưởng đến địa vị của cô!

"Chuẩn bị tốt, tiết mục kế tiếp thì đến người rồi."

Giọng của Tiểu Ngô run rẩy nói với Tố Y. Dù sao cũng là cô gái nhỏ, Tiểu Ngô cũng bắt đầu khẩn trương thay Tố Y rồi.

Tố Y cởi áo khoác đi đến bên cạnh sân khấu chờ đợi, những người liên quan ở khu đội lên sân khấu nhìn thấy bóng lưng của Tố Y, tất cả đều chấn kinh nói không ra lời, Lâm Từ Mặc khẩn trương đi qua, chặn ánh mắt của mọi người thay Tố Y!

"Cố lên!"

Lâm Từ Mặc nhìn Tố Y thấp giọng nói.

Tố Y quay đầu lại cười nhẹ, "Yên tâm!"

Đội Tố Y lên đài xong, từng chùm từng chùm đèn nhu hòa từ trên đầu Tố Y lướt xuống.

Âm nhạc vang lên, Tố Y dựa theo buổi sáng từ từ đi về phía trước sân khấu, dưới chân là từng mảng lớn bông súng màu lam, Tố Y đi ở trên mặt, giống như là liên hoa tiên tử, bề ngoài gầy yếu. Nhưng bóng lưng kiên định của cô, lại để lộ vẻ cứng cỏi của mình.

Không có gì có thể ngăn cản

Người hướng tới tự do

Kiếp người thiên mã hành không (không câu thúc)

...

Thế giới tự do trong lòng kia

Trong trẻo cao vời như vậy

Đua nở vĩnh viễn không tàn lụi

Hoa sen xanh

...

Dưới đài tổ đạo diễn cũng không tự giác gật gật đầu. Lý Đạo lại càng kinh ngạc, dù sao hắn và Lâm Hường Văn khá quen thuộc, biết chuyện tình bên trong của Tố Y.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ tới Trình Tố Y lên đài lại trầm ổn như vậy, lần đầu tiên chính thức lên đài chính là sân khấu tiết mục cuối năm của Ương Thị, nhưng cô ấy một chút cũng không khẩn trương. Trình Tố Y trên đài, giống như mặt trời, dễ dàng liền nắm tất cả màn trình diễn trên sân khấu trong tay.

Cô ở trên sân khấu như cá gặp nước, giọng hát hồn nhiên thiên thành. Tất cả biểu diễn vô cùng đặc sắc, không chê vào đâu được!

Không có gì bất ngờ xảy ra, phần biểu diễn của Tổ Y thuận lợi thông qua xét duyệt của tổ đạo diễn.

Chỉ cần xếp chiều ngày mai lại diễn tập một lần, liền chờ buổi tối trực tiếp tiết mục cuối năm thôi.

"Tiểu Ngô, chỗ ngươì có vé tiết mục cuối năm không?" Tổ Y vừa đi theo Tiểu Ngô về phòng hóa trang vừa hỏi.

"Có, công ty phát 10 tờ, hơn nữa vị trí cũng đều rất gần phía trước. Ngươì cần mấy tấm thế?"

"Đợi ta gọi điện thoại hỏi bạn một chút, nhưng các cô ấy cũng không ở Yên Kinh, cũng không biết có thể đến xem trực tiếp hay không."

Tổ Y cảm thấy vẫn là phải gọi điện thoại hỏi Hoàng Thái Vi và Chu Thư Linh một chút, nếu không, đợi các cô ấy nhìn thấy mình trên truyền hình, còn không biết muốn mắng mình thế nào.d.d.l/q,d

Chờ thay quần áo xong, Tổ Y tìm điện thoại di động ra, gọi cho Hoàng Thái Vi trước.

"Alo, Tổ Y hả! Nhớ tớ sao?"

Điện thoại mới vừa kêu một tiếng, đã được Hoàng Thái Vi nhận, hơn nữa nghe ra, tâm tình của cô ấy không tệ.

"Đúng vậy, nhớ cậu rồi! Cậu có muốn đến xem tiết mục cuối năm trực tiếp không?"

Nghe được giọng nói nhảy nhót của Hoàng Thái Vi, Tổ Y cũng không nhịn được cười cong mặt mày.

"Xem tiết mục cuối năm? Ở nhà có thể xem nha! Không đúng, cậu nói vé của cậu ở chỗ nào đến?"

Hoàng Thái Vi nhanh chóng phản ứng lại.

"Là tớ phải lên tiết mục cuối năm! Vừa mới thông qua xét duyệt, liền muốn hỏi cậu và Thư Linh một chút có muốn đến xem tiết mục cuối năm trực tiếp không, nếu có thể đến, tớ liền đi đòi vé của bọn hắn, không thể đến thì tớ không đi lấy phiếu nữa."

"Cậu gọi điện hỏi Thư Linh trước một chút, tớ hỏi ba mẹ muốn đi cùng không!"

Giọng nói của Hoàng Thái Vi nghe qua đặc biệt hưng phấn, nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại của Tổ Y.

Tổ Y nhìn cuộc gọi bị ngắt, ngốc vài giây. Đây là lần đầu tiên cô biết Hoàng Thái Vi cũng có một mặt của cô gái nhỏ.

Tổ Y lại gọi điện thoại cho Chu Thư Linh. Đầu bên kia điện thoại Chu Thư Linh đáng thương tội nghiệp kêu rên hồi lâu.

Hóa ra hôm nay cô ấy vừa mới cùng cha mẹ trở lại quê nhà, ngay cả hiện tại đến Yên Kinh mà nói, cũng không còn kịp rồi. Cho nên cảm thấy bỏ lỡ cơ hội này, vô cùng tiếc nuối!

Vừa mới gọi xong cho Chu Thư Linh, Hoàng Thái Vi lại gọi trở lại, bày tỏ muốn cùng cha mẹ đến hiện trường cổ vũ cho Tổ Y. Sau đó ở lại Yên kinh đến mừng ba năm mới mới trở về.

Tổ Y không biết lần trước lúc đến Yên Kinh, ba của Hoàng Thái Vi đã từng thấy Tổ Y, có ấn tượng vô cùng tốt với cô.

Mà mẹ của cô ấy nghe nói thân thế của Tổ Y xong, tình thương của mẹ bùng phát, hết sức đau lòng cho bạn tốt của con gái.

Hai vợ chồng nghe Hoàng Thái Vi nói Tổ Y được lên tiết mục cuối năm, hơn nữa biết được Tổ Y một mình ăn tết, liền quyết định đến hiện trường tiết mục cuối năm cổ vũ Tổ Y, thuận tiện ăn mừng năm mới với Tổ Y.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Làm Khách Tiết Mục Cuối Năm.

Edit:Lệ Hy

Lúc trước bởi vì Tổ Y nhắc nhở, họ mới có thể mua nhà trước cho Hoàng Thái Vi ở Yên Kinh. Qua nguyên đán, giá phòng ở cảng Minh Nhân, cũng đã trực tiếp tăng lên rồi. Một lời nhắc nhở của Tổ Y, để bọn họ kiếm lợi gấp bội, cho nên, hai vợ chồng đều rất cảm kích Tổ Y.

Người một nhà thương lượng một phen, quyết định cả nhà đều đi qua Yên Kinh ăn tết, coi như mừng Hoàng Thái Vi vào ở phòng mới, thuận tiện cũng có thể cùng bồi Tố Y qua một năm.

Đội buổi tối sau khi Tố Y trở về, phát hiện người một nhà Hoàng Thái Vi đã về đến nhà, hơn nữa phòng cũng được trang trí vô cùng có mùi vị năm mới. Tố Y vừa vào cửa đã bị mẹ của Hoàng Thái Vi giữ chặt không buông tay, thái độ nhiệt tình lại thân thiết, để cho từ trong đáy lòng Tố Y cảm thấy ấm áp. Chờ người một nhà Hoàng Thái Vi nói xong trải qua tiết mục cuối năm xong, liền đưa vé cho Hoàng Thái Vi.

"Buổi sáng ngày mai tớ phải đi diễn tập, cậu và chú đi thi đội ăn xong cơm tất niên lại đến đài truyền hình. Tiệc tối phải tám giờ mới bắt đầu, mọi người xuất phát lúc bảy giờ là được."

Chờ giao đãi với Hoàng Thái Vi xong, Tố Y liền trở về phòng nghỉ ngơi. Dù sao buổi sáng ngày mai còn có một lần diễn tập cuối cùng, phải nghỉ ngơi tốt, bảo trì thể lực.

Ngày hôm sau, đội buổi sáng Tố Y diễn tập xong, lại xem xong tất cả tiết mục, mới về phòng hóa trang chờ buổi tối trực tiếp tiết mục cuối năm.

Đến tầm bảy giờ, Lâm Tử Mặc đẩy cửa phòng hóa trang ra đi đến.

"Chuyên mục< Làm khách tiết mục cuối năm > muốn phỏng vấn em, em có muốn nhận phỏng vấn không?"

"Là trực tiếp sao?" Tố Y ngẩng đầu hỏi.

"Đúng, trước khi bắt đầu tiết mục cuối năm, phỏng vấn người biểu diễn để hỏi thăm tiết mục. Anh cảm thấy em cần phải lên màn thăm hỏi này, mới có lợi với em về sau. Dù sao về sau em muốn vào làng giải trí, vẫn không nên để nhân dân lưu lại nghi ngờ là được." Lâm Tử Mặc thật cẩn thận phân tích nói cho Tố Y.

Tố Y cười cười lại nói tiếp: "Vậy thì nhận phỏng vấn đi!"

Tố Y khoác áo khoác lên bên ngoài chiếc váy, mới đi theo Lâm Tử Mặc về phía studio "Làm khách tiết mục cuối năm".

Đến bên ngoài studio, thì liền nhìn thấy hai vị chủ trì đã ở hiện trường, Tố Y khàn trương tiến lên chào hỏi.

Nữ chủ trì Trương Lôi, được xem như một tiểu hoa đán Ương Thị mới lộ ra hai năm qua, chủ trì một chút cảnh ngoài trời cho tiết mục Ương Thị. Trong lòng dân chúng danh tiếng còn là không tệ.

Nam chủ trì là Đồng Kiến, là chủ trì tiết mục thiếu nhi của Ương Thị, đầu óc linh hoạt, luôn luôn cười hề hề, được xem như là một trong những người chủ trì mà nhóm bạn nhỏ thích nhất.

"Chào anh Đồng, chào chị Lôi! Thật ngại quá, để hai người đợi lâu." Tố Y tiến lên xong thái độ khiêm tốn chào hỏi.

"Không có việc gì, còn 10 phút nữa! Đến, người xem bản thảo trước một chút, đợi lát nữa xem xem nội dung muốn hỏi có gì không tiện trả lời, chúng ta điều chỉnh lại một lần nữa."

Thái độ khiêm tốn của Tố Y làm cho Trương Lôi sinh lòng hảo cảm, tất cả mọi người đều thích con gái biết lễ phép, huống chi còn là một cô bé xinh đẹp như vậy.

Tố Y tiếp nhận bản phỏng vấn, xem đại khái một phen, liền nói với Trương Lôi: "Không có gì khó trả lời, ta đều ok! Cảm ơn chị Trương Lôi."

Trương Lôi tỏ ra thiện ý, trong lòng Tố Y biết rõ, cho nên vội vàng nói lời cảm ơn với Trương Lôi.

"Đợi lát nữa lúc phỏng vấn, vẫn không nên mặc áo khoác thì tốt hơn. Bên trong studio máy sưởi đủ ấm, hẳn là không lạnh, người xem, ta cũng mặc váy. Huống hồ, chiếc váy xinh đẹp như vậy, ta cũng muốn nhìn nhiều một chút!"

Trương Lôi đưa tay kéo áo khoác của Tố Y ra chút nói.

"Uh~m, ta biết rõ! Chiếc váy của chị Trương Lôi cũng rất đẹp nha!"

Tố Y ra vẻ nghịch ngợm chớp chớp mắt với Trương Lôi, ở trước mặt Trương Lôi tỏ ra thật mạnh.

"Chuẩn bị tốt rồi, nên đi vào!"

Đồng Kiến nhìn thời gian không sai biệt lắm, đi tới thúc giục hai người tiến vào studio.

Phỏng vấn bắt đầu, trước đó Đồng Kiến và Trương Lôi chào một tiếng với màn ảnh và mọi người, sau đó lại để Tố Y tự giới thiệu.

"Tố Y à! Tôi muốn biết, bạn thông qua con đường nào để có thể lên chương trình tiết mục cuối năm? Bởi vì ngay tại trước buổi diễn tập ngày hôm qua

đều chưa nhìn thấy bạn, cho nên tôi liền vo cùng hiểu kì! Tôi nghĩ các bạn đang xem cũng vô cùng tò mò, bạn có thể nói cho mọi người một chút không?"

Đầu tiên Trương Lôi mỉm cười tung ra nghi hoặc trong lòng với Tổ Y.

"Thật ra không chỉ bạn hiểu kì, mà ngay cả bản thân tôi đến bây giờ cũng đang hoài nghi có phải tôi có thể thật sự lên tiết mục cuối năm rồi. Bởi vì ngay buổi tối hôm trước tôi còn đang nằm trên ghế sofa trong nhà chờ xem tiết mục cuối năm, nhưng mà chờ một chút mà bản thân tôi đã đứng trên sân khấu của tiết mục cuối năm rồi. Tất cả chuyện này với tôi mà nói, đến quá đột nhiên rồi."

Tổ Y tạm dừng một phen, mới mở miệng nói ra tiền căn hậu quả vì sao mình có thể lên tiết mục cuối năm.

Tiếp theo lại nói thêm: "Trước hôm nay tôi còn là một học sinh bình thường. Phòng chừng qua đêm nay, cuộc sống trường học yên bình của tôi liền bị phá vỡ mất! Thật ra tôi thích viết nhạc, thích ca hát, cũng thích người khác thích nghe bài hát tôi!

Nhưng mà, tôi cảm thấy loại tính cách này của tôi, không thích hợp làm nghệ sĩ ký ước làm công ty của người khác! Bởi vì tôi ghét sự trói buộc, thói quen sống tự do tản mạn. Không chịu được cũng không thể chịu được người khác vạch cho tôi một con đường khuôn sáo, sau đó yêu cầu tôi sống trong đó.

Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy, làm cho tôi thiếu cảm giác an toàn, thật giống như tiền đồ của tôi, vận mệnh của tôi đều bị nắm giữ trên tay người khác. Tôi cực kì không thích!

Cho nên tôi vẫn vô cùng bài xích tiến vào làng giải trí.

Vì lí do này, lúc bạn của tôi và Lâm tổng đề cho tôi vội giúp lên đài thay thế Văn Phạm, tôi rất trực tiếp từ chối.

Mãi đến khi bạn của tôi nói: Bài hát của cậu đều tốt, nhưng cứ như vậy bị cậu mai một, cậu không thấy đáng tiếc sao?

Cậu chỉ là không muốn kí kết làm nghệ sĩ dưới cờ của người khác, cho nên mới không muốn tiến vào vòng giải trí! Như thế chính cậu lập một phòng làm việc, không phải được sao?

Không ai giáo lý với cậu, cũng không có người có thể trói buộc cậu, cậu muốn tự do, muốn viết bài hát cũng có thể cho càng nhiều người nghe được, để cho càng nhiều người thích, như vậy không tốt sao?

Tôi cảm thấy hẳn nói cực kì có đạo lý, cho nên tôi đã đến rồi!"

Đồng Kiến mang về mặt tò mò hỏi: "Đó chính là nói bạn muốn thành lập phòng làm việc của chính mình, đúng không?"

"Đúng, tôi có phòng đàn riêng, còn có phòng thu âm chuyên nghiệp. Cho nên thành lập phòng làm việc của chính mình vẫn rất thuận tiện."

Tổ Y ưỡn thẳng lưng, mặt mỉm cười trả lời.

"Bạn muốn lập phòng làm việc, vậy bạn có kế hoạch gì không? Nói ví dụ như, khi nào thì ra đĩa nhạc?" Đồng Kiến lại hỏi tiếp.

"Nếu quyết định muốn thành lập phòng làm việc, tôi sẽ nhanh chóng ra đĩa nhạc. Thật ra mấy năm nay số bài hát tôi viết đã đủ ra một đĩa nhạc, cho nên sau khi trở về, kế hoạch ra đĩa nhạc hẳn sẽ đăng lên chương trình trong ngày."

Tổ Y bất động thanh sắc (rất bình tĩnh) làm tuyên truyền cho phòng làm việc của mình. Thật là cơ hội tốt, nền tảng của Ương Thị, hơn nữa còn là tiết mục cuối năm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Ngày Sau Làm Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.